

SETKÁNÍ S ANDĚLY

Roland H. Buck

*Psáno dle překladu drahé sestry Jarmily Šestákové.
Velikonoce 2003*

Od roku 2002 je tahle kniha darována Veřejnosti dcerou autora: Sharon Whiteovou.

www.angelsonassignment.org

Roland buck

OBSAH:

Kdo byl Roland Buck

Předmluva od Charmian Buckové

Předmluva k německému vydání

Kapitola 1. Setkání

Kapitola 2. Dobrá zpráva pro vás
a pro vaši rodinu

Kapitola 3. Služba andělů

Kapitola 4. Trůnní sál

Kapitola 5. Po zážitku v trůnním sálu

Kapitola 6. Boží priority

Kapitola 7. Okusil smrti

Kapitola 8. Smíření

Kapitola 9. Varovná Boží znamení

Kapitola 10. Když Bůh říká „děkuji“

Kapitola 11. Služba na Filipínách

Kapitola 12. Michael a jeho andělé

Kapitola 13. Úkol andělů

Kapitola 14. On opět přijde!

Kapitola 15. Doslov Ch. a F.Hunterových

Kapitola 16. Začátek

*Psáno dle překladu drahé sestry
Jarmily Šestákové. Velikonoce 2003*

SETKÁNÍ S ANDĚLY

Roland H. Buck:

Roland H. Buck se narodil 13.července 1918 ve městě Everett v USA/Washington. V r.1939 promoval na Northwest College v Seattle, Washington. Jako farář sloužil sborům v Granger a Yakima, Washington a v Gooding a Boise, Idaho.

Od r.1950 až do své smrti 1979 byl pastorem Křesťanského střediska v Boise. V r.1978 míval na bohoslužbách ve svém sboru průměrnou účast asi 1800 lidí.

Dne 13.7.1942 se oženil s Charmian Jakobsonovou. V r.1929 prožil Roland Buck duchovní znovuzrození a současně přijal zmocnění Duchem Svatým. Charmian prožila znovuzrození ve svých deseti letech a v 21 letech byla zmocněna Duchem Svatým.

PŘEDMLUVA CHARMIAN BUCKOVÉ

Je tak krásné, že smíme žít v této době! Přibývá sice nepravosti a temnosti, ale potěšuje nás vědomí, že nás Bůh miluje. Bůh působí v naší době mimořádnou duchovní obnovu po celém světě.

Duchovní probuzení se poznají podle toho, že při nich dochází k uzdravením a k obrácení lidí k víře. Boží moc se dotýká mnoha lidí.. To, že se Bůh zjevuje také skrze poselství svých andělů, je jen část zvláštního Božího jednání. Je obdivuhodné, že náš sbor a naše rodina směla mít účast na projevech Boží lásky.

Když lidé slyší, že můj muž se mnohokrát setkal s anděly, kladou obvykle dvě otázky: Vy jste také viděla anděla? Proč si Bůh vyhlédl právě Vašeho muže?

Já sama jsem se s žádným andělem nesetkala, ale občas jsem prožila takovou přemíru Boží přítomnosti, že jsem musela jít do obývacího pokoje, abych tam Boha velebila a chválila. Jsem plná pokoje, protože vím, že Bůh vše dobře činí. Můj muž je správce a služebník Božího lidu, proto na něj zvlášť Bůh položil svoji ruku. Kdo jsem já, abych kladla Bohu otázky? My se s mužem velmi milujeme a konáme službu společně. I když jsem nikdy žádného anděla neviděla, je pro mne velikým požehnáním, když mně muž sděluje pravdy, které mu Bůh ukázal.

Na otázku, proč si Bůh vyvolil mého muže, mohu dát jen lidskou odpověď, protože také vždycky nerozumím Božímu jednání. Můj muž se nedá jen tak lehce k něčemu pohnout. Jsme v Boise 29 let v duchovní službě. V těch letech jsem vnímala u svého muže tak velikou důvěru v Boha, že mi jeho víra připadá jako skály Gibraltarů. Přes všechny moderní náboženské směry

zůstává jeho služba v jasném biblickém kurzu. Pochybné názory vždy pečlivě a přesně zkoumá, neustále studuje Boží Slovo a jeho služba nevěřícím staví pro ně k Bohu most, nikoliv překážky.

Setkání s anděly nebylo jeho první zvláštní zkušeností s Bohem. Často přišel domů spát až v ranních hodinách, protože mu Bůh po celou noc zjevoval zvláštní pravdy ze Svého Slova tak, že mu mnohá biblická místa zcela nově oživil. V naší rodině se 4 dětmi jsme vždy uplatňovali vytrvalost a neochvějnou důvěru k Pánu. Můj muž měl třikrát srdeční infarkt a jednou zástavu srdce, ale ve všech těžkostech okoušela naše rodina Boží pokoj. Bůh nás bohatě obdaroval! Ačkoliv můj muž nad Božím Slovem mnoho meditoval, nebyl žádný mystik, nýbrž velmi střízlivý člověk. Moje láska a důvěra k němu neustále rostla.

Bůh může jednat jak chce a vyvolit si určité lidi pro zvláštní úkoly. Navštívil mnohé lidi již ve Starém Zákoně i v Novém Zákoně. Může to dělat i dnes. Bůh je Pánem nadpřirozena – kdo by to chtěl popřít?

Charmian Bucková

KDO BYL ROLAND BUCK?

Byl to prostý člověk, který prožil řadu mimořádných zážitků. Poprvé jsme o Rolandu Buckovi slyšeli, když jsme jednou vypravovali, jak Bůh přikázal zvláštnímu andělu-strážci, aby nás ochraňoval před ohnivými šípy ďábla, dokud Ježíš podruhé nepřijde. Tu se nás jedni manželé tázali, jestli jsme slyšeli o pastoru R. Buckovi v Boise, Idaho, kterého navštěvují andělé. Andělé prý s ním rozmlouvají a přinášejí mu zvěsti od Boha. Ačkoliv víme, že Bůh se v naší době často prokazuje mimořádnými projevy své moci, tato zpráva na nás velice zapůsobila. Doug a Ruth totiž vypravovali, že zprávy přináší pastorovi anděl Gabriel. Nejprve jsme se domnívali, že je to nějaký nesmysl, s jakým jsme se již dříve také setkali, ale oba manželé nás velmi přesvědčovali, takže jsme se chtěli dozvědět něco více. Byli jsme však tak zaměstnáni, že jsme nenašli čas pastoruvi Buckovi ani zatelefonovat; ale Bůh už dávno všechno naplánoval. Neustále nám ukazoval, že se s R. Buckem musíme sejit a podrobně o všem napsat. Když jsme to pro nedostatek času stále oddalovali, přivedl nám do cesty manželé ze Sitka v Alasce, kteří jeli do Houstonu. Z města Eugene v Oregonu vyzvedli celou řadu kazet, obsahujících poselství andělů. Ty jsme si měli poslechnout. Naléhali na nás, že si musíme kazety přehrát. Tak jsme je přehrávali cestou z Eugene do Houstonu a kdykoliv jsme cestovali, brali jsme kazety s sebou. Potom Charles zatelefonoval pastoruvi Buckovi, protože už nám bylo jasné, že tyto andělské zvěsti se mají být zapsat a má je slyšet celý svět. Pastor Buck nás ihned pozval, abychom jeden večer sloužili v jeho sboru a další den byl ochoten s námi udělat rozhovor. Ujistil nás, že jádro zvěstí andělů je obsaženo na kazetách, ale že může ještě doplnit jednotlivé věci, které bychom si měli poslechnout. Potom jsme již nemohli vydržet netrpělivostí.

Dojeli jsme v neděli večer krátce před bohoslužbami a nejdříve jsme šli s Rolandem Buckem něco sníst. Jestliže jsme ještě měli nějaké pochybnosti, rychle zmizely, protože pastor Buck nám mezitím sdělil některé vzácné pravdy, které mu andělé přinesli. Další dva dny jsme strávili rozhovorem. Nahlédli jsme do srdce muže, který prohlásil: „Chtěl bych, aby středem

všeho byl Bůh. Jedině On ať je oslaven! Nechci žádnou slávu pro sebe.“ Kladli jsme mu mnoho otázek, které by i jiní položili: „Byl to nějak zvláštní den, kdy jste měl první zážitek s andělem?“ K tomu řekl pastor Buck: „Ne. Když jsem se té noci ukládal na lůžko, měl jsem za sebou úplně normální den. Když jsem byl probuzen, v prvním okamžiku jsem myslel na všechno jiné, než na anděly.“ Užasli jsme nad jeho velikou znalostí Bible. Mohl citovat nejen texty, ale i kapitolu a verš. Celá jeho řeč jako by se skládala jen ze Slova Božího. Ptali jsme se ho, jestli měl vždycky dobrou paměť, nebo je to až po zážitku v trůnním sále. Odpověděl: „Před zážitkem jsem používal biblické texty, které jsem tak jako tak znal z paměti. Bibli jsem léta pročítal jako farář, ale musel jsem verše hledat podle konkordance. Těch 2000 veršů, které mi tehdy Bůh dal, už nemusím hledat. Ani nemusím otevřít Bibli, protože ta místa se mi vryla do paměti.“

Největší dojem na nás udělalo ujištění, že zkušenosti, o nichž hovořil, jsou v souladu s Bibli. Charles jednou řekla: „Umíš si představit, že by někdo uvěřil nějakému židovskému tesaři, který by vystoupil a řekl: ‚Já jsem cesta, pravda i život. Žádný nepřichází k Otci, než skrze mne?‘“(J 14,6). Ve 20. století lidé spíše uvěří zprávám andělů, než tomu, že muž Ježíš je Boží Syn.

Ježíše tehdy mnozí nepřijali. I dnes je tomu tak, někteří lidé tyto zprávy přijmou, jiní nikoliv. My sami jim věříme. Tato kniha vám pomůže otevřít zrak pro Boží lásku a ukáže živého Ježíše. Budete přitom mít pocit, že jste spojeni s věčností.

Charles a Frances Hunterovi

PŘEDMLUVA K NĚMECKÉMU VYDÁNÍ

Znám Rolanda Bucka od jeho mládí. Po všechna ta léta byl věrný a vytrvalý v službě Pánu. Všechny sbory, které vedl, rostly a členové sborů jej měli rádi. V posledních letech svého života měl stále větší schopnost pomáhat lidem v jejich trápení, a proto sbor rychle rostl. Měl zvláštní dar pomáhat lidem s manželskými problémy. Jen v jednom jediném roce přišlo k němu 119 manželských párů pro pastýřskou službu. Žádný z těch lidí nepatřil k nějakému sboru, ale 115 z těch dvojic získal pro Pána. Čtyřicet rozvedených párů se smířilo a daly se pastorem Buckem znovu oddat.

Často k němu posílali lékaři, soudci i zdravotní úřad lidi, kterým nedovedli sami pomoci. Během jednoho zasedání starších sboru dostal pastor naléhavou telefonickou výzvu z místní nemocnice. Odpověděl: „Teď okamžitě nemohu přijít. Máme zasedání.“ Hlas na druhé straně však naléhal: „Prosím vás velmi snažně, rychle sem přijďte. Jeden z pacientů je pomatený. Jistě slyšíte, jak tady řádí. Když ho chtěl psychiatr vyšetřit, udeřil ho do nosu. Přijďte, jistě můžete tomu člověku pomoci.“ Roland se omluvil ve schůzi a jel tam. Sotva vstoupil do místnosti, kde byl pacient, zuřivost přešla. Později Roland řekl: „Bylo to, jako když se vypne gramofon. Ani jsem se nijak zvlášť za toho člověka nemodlil, ani jsem nepřikázal temným mocnostem, aby ustoupily, přece se však nemocný ihned uklidnil a brzo zase normálně myslel.“ Častěji se stávalo při Rolandově službě, že nemocní lidé byli ihned uzdraveni a duševně choří se vzpamatovali. Služba pastora Bucka byla plná nadpřirozené moci, v každém ohledu jedinečná. Měl úzký vztah k Bohu a věřil Mu celým srdcem. Proto Bůh jeho službu potvrzoval. Přitom

zůstal Roland Buck vždy velmi střízlivý a praktický člověk. Věnoval čas své rodině, zajímal se o všechno, co se ve světě kolem něho dělo. Rozhodně ho nelze nazvat mystikem, normálně nemíval žádné sny ani vidiny. Byl nadšeným sportovcem, jeho syn byl dokonce fotbalovou hvězdou.

Jednoho dne vyhledala Rolanda Bucka žena, která měla problémy v manželství. Řekla, že ztratila poměr ke svému muži, když se stala křesťankou. Nechce se jí s manželem někam chodit, nemá se s ním o čem bavit. „Otevřu Bibli na některém pěkném místě, nechám ji ležet, kde on sedává. Nebo nechám položené časopisy a traktáty tak, že je nemůže přehlédnout. Doufám, že si je také přečte. Ale zdá se mi, že se nejraději dívá v televizi na fotbal. Nenávidím fotbal, vždy si vezmu Bibli a čtu si.“ Na to Roland odpověděl: „Po celou dobu, co znáte Ježíše, jste krmila svého ducha, že je úplně tučný, ale vaše duše je vyhladovělá. To znamená, že váš poměr ke světu, k ostatním lidem tím velmi utrpěl. Jděte domů, odložte stranou všechny Bible a časopisy. Uvařte svému muži jeho oblíbené jídlo, naučte se co nejrychleji všechno o fotbalu. Nadchněte se pro tuto hru. Potom se můžete se svým mužem radovat ze sportovního programu v televizi.“

Žena uposlechla Rolandovy rady. Její muž měl najednou úplně novou ženu. Brzy nato se rozhodl navštívit pastora, který jeho ženu tak pozitivně změnil, a během rozhovoru s ním se sám obrátil ke Kristu.

Roland se nikdy nemodlil za to, aby se setkal s anděly, nebo aby navštívil trůnní sál. Když se tyto věci staly, velmi ho to překvapilo. Také vás to překvapí, až o tom budete číst. Vlastně by se to nemělo považovat za něco neobvyklého, když se zjeví andělé. V Bibli je mnoho zpráv o zjevení andělů - u Abrahama, Hagar, Lota, Jozue, Davida, Zachariáše, Josefa, Petra, Pavla aj. Nejdůležitější na této knize nejsou andělská zjevení, ale poselství, která andělé sdělují. Všechny ty pravdy pocházejí ze Slova Božího a neobyčejně posilní vaši víru. Jejich středem je Ježíš Kristus, Jeho dílo na kříži a staly se tisícům lidí velikým požehnáním. Andělé slíbili, že dají zvěstem křídla a dodrželi slovo. V USA byla tato kniha řadu měsíců křesťanským bestsellerem. Kazety s kázáními pastora Bucka se stále znovu vyrábějí. Jsou po tisících rozesílány do celého světa, aby povzbudily Boží lid a všem přinesly lásku Boží. Čtěte s otevřeným srdcem. Také pro vás to bude inspirace ke vzývání jména Ježíš, abyste Mu sloužili jako nikdy dosud.

Paul

Williscroft, švagr Rolanda Bucka

Dne 4. 11. 1979 seděl Roland Buck ve své studovně v křesťanském středisku v Boise. Právě přiváděl jednu ženu ke Kristu. Povzbuzoval ji, aby vzhlížela k Pánu; radostně se usmála a vzývala Pána. Zatímco mu žena naslouchala, sklonil pastor hlavu na stůl a – odešel k Pánu. V té době se mu vedlo zdravotně velmi dobře, ale jeho čas přišel. Pán jej vzal k sobě.

Sbor v Boise vede nyní jeho syn Ted a jeho žena Charmian. Sbor stále roste. Každou neděli bývají troje bohoslužby a plánují postavit novou budovu. Kazety se dostanou v němčině a angličtině v Leuchter-Verlag eG, Postfach 1161, 6106 Erzhausen.

Kapitola 1.

SETKÁNÍ

Návštěvy andělských bytostí, které se v posledních dvou letech uskutečnily, mne zaujaly více, než všechny ostatní zážitky v mém dosavadním životě.

Bůh mně velmi jasně uložil, abych to, co se stalo, pověděl dál. Proto bych nyní chtěl podat zprávu o všem, co jsem zažil a viděl a sepsat ta poselství. V tomto času před druhým příchodem našeho Pána Ježíše Krista ukazuje Bůh biblické pravdy dosud nebývalým způsobem. V životě všech služebníků Božích naplněných Duchem Svatým dochází ke zjevení. Právě v tomto ohledu mně Bůh objasnil slovo z Jana 16,2-13: „Ještě bych měl mnoho co mluvit k vám, ale nemůžete snést nyní. Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvit bude, ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.“ Tato slova pověděl sám Ježíš. Ta poselství a setkání jsem popsal svým omezeným lidským rozumem. Přitom se mnoho odvolávám na to, co andělé říkali, aniž bych měl v úmyslu je doslova citovat, kromě toho, kde to výslovně uvádím.

Pomyslím-li, že jsem se bavil s anděly asi 50 hodin a obsah těch rozhovorů podávám v této knize, je jasné, že mohu pravdu podat dál jen v té míře, jak jí sám rozumím. K Božímu Slovu jsem nic nepřidal ani neubral, Duch mi otevřel oči pro věci, které jsem nikdy neznal. On zjevuje svou pravdu každému křesťanu, který zkoumá Slovo Boží. Duch užívá různých prostředků, aby nám posloužil: Bible, okolností, druhých křesťanů, andělů. Rozmanitým způsobem mluví k nám přímo skrze sny, vidění a dary Ducha Svatého. Vždycky však je to tentýž Duch Svatý, který k nám mluví. 1K 2,7.10: „Ale mluvíme tu moudrost Boží v tajemství skrytou, kterou Bůh předložil před věky k slávě naší. Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všechny věci i hlubokosti Božské.“ Apoštol Pavel také obdržel od Boha poselství a v 1K 2,6 píše: „Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat tohoto světa, kteří hynou.“

Bohu buď čest! On ještě i dnes k nám mluví! Víím, že mluvit o takových mimořádných zážitcích je riskantní. Nejprve jsem na to reagoval tak, že o andělských poselstvích nebudu nikomu vyprávět. Zakládal jsem si mnoho na své věrohodnosti a nechtěl jsem ji ztratit. Jak se dále dočtete, Bůh mi pomohl tento úmysl změnit.

Někteří lidé se táží, jaké měly důsledky tyto zvěsti? Nepotřebuji říkat, že důsledky jsou nezměřitelné. Je také dostatek důkazů, že Duch Svatý je věrný svému zaslíbení, že těmto poselstvím „dá křídla“, takže jako nahrávky jdou kazety kolem celého světa.

Lidé ve všech končinách světa byli těmito občerstvujícími pravdami Božími osvobozeni. Tisíce lidí uvěřilo v Ježíše Krista. Tisíce křesťanů, kteří se již chtěli vzdát víry, byli vnitřně uvedeni na pravou cestu. Mnozí faráři, které znám, byli deprimovaní a chtěli se vzdát farářské služby. Tím, že našli novou naději, vrátili se ke své službě. Když obživil tato slova Duch Svatý, který tyto zvěsti provázel, věřícím se napořád otevíraly dveře. Než byly tyto zvěsti sepsány, došlo k šestnácti zjevením andělů. Přicházeli často za dva nebo tři týdny, ale nikdy jsem si na to nezvykl. Každá návštěva mne naplnila pocitem svatosti a bázně. Kdykoliv vidím anděly, myslím na věčného, neproměnného Boha, který je posílá. Je nám tak blízko! Stará se intenzivně o nás osobně a o naše rodiny.

Kdykoliv andělé přišli, přinesli poselství od Boha. Měl-li bych shrnout obsah těch poselství, řekl bych: „Ležte mi na srdci“. Chtěl bych vás vyzvat, abyste během četby o setkání s anděly viděli střed v tom poselství, nikoliv v setkání. Jak důležité musí být toto poselství, když je Bůh

posílá po zvláštních poslech! Po každém zjevení anděla jsem jeho poselství kázal ve svém sboru. Nejsou to doslovné citáty, nýbrž předání živých slov.

Bude vás jistě zajímat, že se andělé zdrželi obvykle dvě až tři hodiny, nikdy necitovali Bibli. Nicméně mně byla zjevena pravda jako živé panoráma, běžící před mýma očima. Mnohdy se mi zdálo, že žiji v tom, co vidím. Nikdy andělé neodešli, aniž by mi řekli příslušná biblická místa, kde jsem mohl poselství v Bibli nalézt.

Někteří lidé by mohli hledat důvody k pochybnostem o pravosti poselství. Měli by se však spíše tázat po důvodu, proč vůbec Bůh tato poselství poslal. Kniha by mohla uvést do pochybností tradiční víru některých lidí. Tomu je nutno rozumět. Bůh prostě ukázal, jak ty věci ve skutečnosti jsou. Tím nechce podporovat nějaký teologický systém nebo ustálené názory, nýbrž spíše chce zjevit, jak velikou lásku má k světu, který byl ztracen, ale pro utrpení Ježíše znovu nalezen.

Otázky, které mi lidé obvykle kladou: „Jak to, že si Bůh zvolil právě vás? Byla to odpověď na veliký duchovní hlad? Modlil jste se a postil jste se často?“ Musím otevřeně přiznat, že v těchto věcech jsem dělal příliš málo.

Činnost andělů vás bude fascinovat. Ale Bůh poslal po Gabrielovi varování: „Nehleďte andělská zjevení, hleďte Ježíše. On je větší než všichni andělé.“

Kapitola 2.

DOBRÁ ZPRÁVA PRO VÁS A PRO VAŠI RODINU

Dne 18.července 1978 jsem šel spát v obvyklý čas, aniž bych tušil, že se přihodí něco, co změní můj život. Asi ve 3 hodiny ráno jsem byl probuzen tím, že mne někdo uchopil za ramena a posadil mě. Pokoj byl temný, protože byly stažené rolety, ale bylo zase již natolik světlo, které přicházelo z venku, že jsem mohl rozeznat obrysy veliké bytosti. Byl jsem víc než vylekán, bytost byla tak silná, že jsem se z jejích rukou nemohl osvobodit. Nemusel jsem se ale bát dlouho, brzo jsem si uvědomil Boží přítomnost. Po krátké chvíli jsem poznal, že tato bytost je anděl od Boha. Potvrdil to, pustil moje ramena a řekl, že se nemusím bát.

Potom mi vypravoval, že jej Bůh poslal, protože jsou vyslyšeny modlitby Božího lidu. Přináší poselství, že ty modlitby jsou nejen uslyšeny, ale i vyslyšeny. Haleluja! Nebyl to sen ani vidění, ale absolutní skutečnost. Když jsme dále rozmlouvali, mluvil tak hlasitě, že jsem se domníval, že jistě vzbudí moji ženu, která spala vedle mne. Ale žel, to se nestalo.

Když se náš pes Queenin někdy cítívá osamělý, přijde do ložnice a spí vedle postele. Té noci také přišel a zajímal se o vše, co anděl říkal. Stál vedle mne a viděl jsem, jak obracel hlavu sem a tam, jak poslouchal hned mne, hned anděla. Však to byl neobvyklý návštěvník! Je jistě zvláštní slyšet něco takového. Umím si představit, že někteří lidé budou o mé věrohodnosti

pochybovat. Ale to není důležité. Boží poselství je mnohem důležitější. Anděl chtěl, abych jeho poselství sdělil světu.

Tento rozhovor trval dvě hodiny a celou tu dobu mi anděl sděloval slavné pravdy ze Slova Božího. Rozmlouval se mnou o vývoji Božího plánu pro celý svět a ukázal mi, s jakou horoucí láskou se Bůh stará o svůj lid. Bůh velmi miluje lidi, zajímá se o ně mnohem více než o nějaké metody.

O n m i l u j e l i d i ! Anděl mi řekl mnoho rozmanitých informací, ale Pán mi ukázal určitou „červenou nit“ celku; z počátku jsem ovšem vůbec nevěděl, jak mám poselství předat dál.

Jedné noci, asi o tři týdny později, se anděl opět vrátil, aby mně o vzácných Božích pravdách pověděl více. Byl bych rád poznal, jak vypadá bytost anděla, ale v naší tmavé ložnici jsem mohl rozeznat jen obrysy nebeského hosta. Ráno se mne ptala žena, jestli u nás v noci zase byl anděl. Sice nic neslyšela, přesto však pocítila teplo Boží blízkosti. Jsem naplněn uctívou bázní, když pomyslím, že Bůh k lidem posílá zvláštní posly s nebeskými slovy. Pro mne je to nesmírná odpovědnost, povědět všechno dál. Žijeme ve zvláštní době. Po celé zemi probíhá veliké probuzení, ale souběžně s velikým duchovním hnutím je Boží dílo napadáno nepřítelem.

Chtíce Bohu škodit – Jej zraňovat – napadají satanské mocnosti r o d i n u . Rodina je nejlepším projevem Božího srdce na zemi. V mnohých rodinách jsou těžkosti, ale členové rodin nechápou jejich původ. Útoky zla nemají za cíl jen rodiny, protože satanova aktivita přibývá vždy, má-li být ve velké Boží knize započata nová kapitola. Boží nepřítelé sledují strategii, která se osvědčila již v dávné době. Během našeho hovoru o satanských útocích mne anděl upozornil na dřívější způsoby boje nepřítele.

Když se začal rozvíjet Boží plán osvobození Izraelců z Egypta, satan se pokusil proti němu zaútočit. Nevěděl, koho Bůh vyvolil, proto vložil do srdce egyptského krále, aby vydal rozkaz porodním bábám zabít každého izraelského syna hned po narození. Faraó všemu svému lidu rozkázal: „Každého syna, který se jim narodí, hodte do Nilu, každou dceru nechte naživu“ (Ex. 1.kap.). Satan chtěl, aby bylo zcela jistě zahubeno to jedno dítě, které mělo sehrát rozhodující úlohu při rozvíjení Božího plánu. Ale Mojžíše jeho matka schovala, protože poznala, že dítě je povoláno ke zvláštní službě.

Něco podobného se stalo, když byli Izraelci v zajetí. Nepřítel věděl, že přišla doba jejich osvobození, proto působil v srdci muže jménem Haman. Byl vydán zákon, podle něhož měli být vyhlazeni všichni Židé (Ester 3). Znovu se pokusil nepřítel zmařit Boží plán, ale bez výsledku!

Když se narodil Ježíš, začala se rozvíjet největší kapitola všech dob. Satanské mocnosti prohlásily: „Musíme Ho zničit! Je to vlastní Boží syn. Tohoto Osvoboditele musíme zachytit! Nevíme, kde je.“ Potom se ptali, kde se má narodit? Kdyby mohl satan číst myšlenky, byl by mohl jít buď k pastýřům nebo k mudrcům od východu a číst jejich myšlenky. Ale oni to tajemství nevyzradili. Přesto však uhodl aspoň přibližně kraj a začal působit. Ještě jednou byly pobity malé děti, ale Ježíš nebyl mezi nimi.

V naší době se rozvíjí nová kapitola Božího plánu, Bůh chce uvést do pořádku život rodin na zemi. Zvěstuje rodinám, že Jeho plán spasení, který vstoupil v platnost již před mnoha lety, neplatí pouze pro jednotlivce. Bůh má místo pro celé rodiny, každý jednotlivý člen rodiny má prožít znovuzrození. Sám u sebe jsem si myslel, že je to podivná teologie. Potom jsem však odhalil, kde tyto myšlenky mají svůj původ.

V plánu stánku úmluvy, který Bůh dal Mojžíši, bylo vše zahrnuto. Anděl mne upozornil na to, jak každá rodina byla ve stánku úmluvy zastoupena - stříbrné patky sloupů svatyně a chrámové opony byly zhotoveny z roztavených peněz smíření. 2M 30,13: „Toto dá každý, kdo přejde mezi povolané do služby: půl šekelu podle váhy určené svatyní.“ Tak prakticky visela tóra na skutečnosti, že Bůh všechny zahrnul do svého plánu. Tento plán vykoupení rodin byl pro Boha tak důležitý, že každý rok si ho měla každá rodina obětním darem půl šekelu připomínat, aby neupadl v zapomenutí. Je to popsáno v 2M 30, 12-16 a kap. 38, 25-28. Vzpomeňte si také, co se stalo, když nevěstka Raab zachránila zvědy, kteří přišli do Jericha. Bohem inspirováni jí řekli: „Raab, svoluj svoji rodinu do tohoto domu, pak budou všichni členové tvé rodiny zachráněni.“ Bůh působil skrze tu jednu osobu, s níž měl spojení, na celou její rodinu. Raab svolala příslušníky své rodiny a všichni byli zachráněni, protože Bůh miluje rodinu (Joz 2). Dobré vztahy, které jsou mezi členy rodiny, trvají na věky. Okusíte v nebi radost, o které se vám ani nesnilo. Vždy znovu mi Gabriel říkal, jak Bůh vysoko cení rodinu. Měli bychom té Boží řeči důvěřovat i když nerozumíme, jak mohou být v nebi vztahy udržovány. Ř 11,33: „Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevyzpytatelné jeho cesty!“

Nepřítel by chtěl zničit Boží plán tím, že zaměřuje svou střelbu na život rodin. Manželé mají ztratit lásku ke svým manželkám, má být rozséván neklid, rodiče s dětmi mají žít v nenávisti. Bůh však říká, že ďábel nebude mít žádný úspěch.

Velice na mne zapůsobilo, když mi anděl vyprávěl, jak Bůh má připravený druhý plán. Boží dílo bude dokonáno i když On k provedení svého záměru použije někoho jiného, nebo když to provede sám.

Všechno se to zřetelně ukazuje v knize Ester. Mardocheus k ní přišel a prorokoval, že ji Bůh chce mít v tom zvláštním čase na královském dvoře, aby mohla vyřídit jeden Jeho příkaz. Ester měla možnost se rozhodnout, chce-li podle toho příkazu jít, nebo ne. Její souhlas jí přinese bohaté požehnání. Mohla si však být jista tím, že rozhodne-li se nespolupracovat, Bůh svůj lid přece vysvobodí. (Ester 4,14) Boží plán bude v každém případě uskutečněn a bude-li to potřeba, přijde osvobození z jiné strany, než Bůh původně plánoval – On však nikdy neselže.

Bůh mi sdělil, že události jím určené se mu s í stát. Určí-li On čas, uvolní se k tomu síla, kterou nikdo nezadrží. Lidé, kteří jsou zahrnuti do Božího plánu, se mohou rozhodnout pro nebo proti. Bůh předem stanovil události, nikoliv lidi. Řekl: „Podáš-li mi ruku, dostane se ti radosti a štěstí. Určil jsem tě ve svém velikém díle za partnera. Ale já tě k tomu nenutím.“

Bůh je při díle. Právě tak i nepřítel. Obě tyto síly stojí proti sobě, ale Bůh již předem rozhodl, že On bude Vítězem!

Mnoho křesťanů se modlí za své neobrácené rodinné příslušníky. Když mi anděl řekl, že ty prosby již byly vyslyšeny, prošla mi hlavou myšlenka: Znamená to, že jsou již všichni zachráněni? Nikoliv, Bůh jim nevezme možnost svobodného rozhodnutí, daroval lidem svobodu. Udělá ale všechno pro to, aby lidi přivedl až k bodu, že jim nebude nesnadné se pro Něho rozhodnout. Někteří lidé jsou toho názoru, že se má přístup k Bohu udělat lidem hodně těžký, aby to privilegium uměli správně ocenit. Ale Bůh takový není. On chce, aby pro lidi bylo lehké k Němu přijít. Těžké má být od Něho zase odpadnout. Bůh k sobě lidi přitahuje, má je rád. Nevyhledává důvody, aby je mohl poslat do pekla, naopak, aby je mohl držet při sobě. Jelikož Bůh řekl, že jejich modlitby jsou již vyslyšeny – mohou se hned přestat modlit – jestliže své milé opravdu ve víře předložili Bohu. Mohou hned začít chválit Boha! On je při díle. Uvolnil síly, které způsobí takové okolnosti, že členům vaší rodiny bude velmi nesnadné ukázat Bohu záda.

Anděl ještě řekl: „Jsem v této době velitelem velikého zástupu andělů. Ti mají za úkol uvolnit cestu, rozptýlit nepřítel, odstranit bariéry a zvěstovat lidem, že pro ně Boží srdce hoří

láskou.“ Ukázal mi i jiné vzácné pravdy. Při této návštěvě jsem poznal anděla, který přinesl zprávu Zachariášovi: „Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšena modlitba tvá.“ Anděl mi řekl, že Bohu záleží na tom, aby byly rodiny spojeny. Mají se Jemu líbit. Jeho přáním je, aby bylo navázáno spojení mezi rodiči a dětmi, aby byly prolomeny přehrady nenávisti, aby generace žily v lásce mezi sebou a pěstovaly dobré vztahy.

Bůh prokázal silný zájem o rodinu tím, že stvořil rodinu před církví. V rodině chce nacházet stejnou jednotu, kterou můžeme normálně očekávat pouze ve sboru, v církvi.

Anděl dále řekl: „Otcové mají rozpoznat nesnáze svých rodin. Děti mají vědět, že doma mají pevnou ruku, na kterou se mohou spolehnout, když je napadá nepřítel. Srdce matek mají být otevřená a plná soucitu k dětem.“ Již dříve jsem uvědomoval, že se Bůh zajímá o rodiny. Nyní však, když mi to anděl pověděl, bylo mi to tím jasnější. Zdůraznil také, že Boží úmysl je získat vzpurné děti. Chce obrátit srdce otců a matek k dětem. Chce vzpurné a neposlušné děti vzít a přivést je k tomu, aby poznaly hloubku Jeho odpuštění. Mají se dozvědět: „Budou-li mne poslouchat, nebude ani jediný hřích z jejich minulosti, který by v nebi mluvil proti nim. Když odpustím, nejen že zapomenu, co jsem odpustil, nýbrž zapomenu i že jsem odpustil.“ Když napříště přijdou před Boha a řeknou: „Bože, je mi líto, že jsem zde zase kvůli stejné věci, vím, že Jsi mi to již dvacetkrát odpustil, prosím Tě, odpusť mi to ještě jednou,“ Bůh se na ně podívá a řekne: „O čem to mluvíš? Nevedu o takových věcech knihu. Pro to já nemám žádnou paměť. To by mohlo být právě tak poprvé.“ Věděli jste, že u Boha je tento druh odpuštění?

Slyšel jsem mnoho kázání o tom, jak skvěle Bůh ospravedlňuje zbožné lidi. A to je opravdu podivuhodné. Bůh ale jde ještě o krok dále a říká: „Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost“ (Ř 4, 5).

Slovo „ospravedlnění“ znamená „jako bychom nikdy nehřešili“. Bůh řekl: „Kvůli lsti a útokům ďábla chci, aby můj lid poznal, jak dokonalé je ospravedlnění. Chci přebývat v jejich srdcích a v jejich rozumu, aby se jim dobře dařilo. Mají hledět na moji tvář, aniž by se styděli a museli všet hlavu. Dívám-li se na svůj lid, vidím členy rodiny první třídy.“ Tuto zvěst opět nacházím v evangeliu Lukáše 1, 17. Tehdy byla také zjevena nová kapitola Božího plánu. Podíval jsem se do Bible a zjistil jsem, že to tam opravdu je. Anděl tam mluví o Janu Křtiteli a pomazání Duchem, kterého se mu dostalo. Jan měl vyjít a konat dílo Boží: „...půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a vzpurné k moudrosti spravedlivých a přivedl Pánu lid pohotový.“ Lid má okusit, co vlastně znamená ospravedlnění. Bůh chce, aby porozuměli, že On nechce být jejich nepřítelem, nýbrž přítelem! Nechce jim působit bolest, naopak, chce jim pomoci.

Vtom mi anděl připomenul jednu událost z 27. kap. Skutků apoštolských. Když jsem to místo znovu pročetl, velmi mne zaujalo. Jde tam o ztroskotání Pavlovy lodi. Tehdy se přihnal hrozný orkán, takže nebyla žádná vyhlídka na záchranu. Posádka již propadla zoufalství. Pavel však lodníkům řekl: „Měli jste mne uposlechnout a neopouštět Krétu, mohli jste si ušetřit toto nebezpečí a škodu. Ale teď vás vyzývám, abyste neztráceli naději, neboť nikdo z vás nepřijde o život, jenom loď vezme za své. Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, a řekl mi: „Neboj se, Pavle, ty se před císaře dostaneš a Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi.““

Všem rodičům chce Bůh říci totéž: „Daruji vám všechny, kteří patří k vaší rodině.“ (Sk 16, 31: „Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“)

Potom Pavel pokračoval: „Buďte proto dobré mysli. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil.“ Pavel jim řekl, že mají doufat v záchranu. Přesto mu však mnozí nevěřili. Někteří si jistě mysleli: Tenhle chlap si vymýšlí. Vždyť jsme již tak dlouho uprostřed zuřícího orkánu! Už dříve pozorovali, že v orkánu i rozumní lidé zešléli. Řekli tedy: „Zdá se, že je pod námi již pevnina, brzo přistaneme, neboť olovnice ukazuje, že jsme již na mělké vodě.“ Potom

předstírali, že spouštějí kotvu. Ve skutečnosti však spustili na moře záchranný člun a chtěli na něm odplout. Pavel jim v tom zabránil – ale museli se pro to sami rozhodnout. Vojáci přeťali lana prázdného člunu a pustili ho na volné moře.

Bůh měl vždy další plán pohotově. Poslal zástup andělů, kteří zbortili zád' lodi a roztříštili ji, aby každý měl kus dřeva, na němž by se zachytil. Anděl mi řekl, že tehdy velel celému zástupu andělů. Ti byli zodpovědní za to, aby se všichni dostali na pobřeží. Všechny 276 lidí bylo pod ochranou mocných andělů. Namítl jsem: „Vždyť to byli vesměs suroví lidé. Nebylo by bývalo lepší, kdyby se utopili? Vždyť to byli zajatci, mnozí z nich i vrazi, vyvrhelové společnosti.“ Anděl odpověděl: „Ne, stal se div, protože Bůh chce zachraňovat. Ježíš nepřišel, aby odsoudil svět, ale aby lidé měli život skrze Něho.“

Musím myslet na to, jak mi bylo proti mysli sdělit dál poselství, které mi andělé přinesli. Nakonec jsem nevěděl, kdo všechno se to dozví! K čemu to povede? Já jsem se 29 let pokoušel ve svém sboru vyprávět o Ježíši, lidé moje kázání přijímali. Budu-li vyprávět o andělech, v jednom jediném večeru bych mohl zkazit celou svoji práci. Lidé to může zarazit a odvrátit se.

Anděl mi sice řekl, že mám zvěsti povědět dále, ale já jsem prostě nemohl. Čekal jsem 3 týdny, až mne v noci zvedly tytéž silné paže a anděl mi řekl: „Ty jsi zvěst nepověděl dál!“ Pomyslel jsem si: Teď bude zle! S nechutí jsem se anděla otázal: „Když už jsi zde, dovol mi, abych tě lidem představil, potom jim můžeš všechno vyřídit sám.“ Odpověděl mi, že to Bůh nedovolí. Poselství musím vyřídit já.

Když jsem potom to poselství ve sboru zvěstoval, byl jsem zvlášť opatrný, protože anděl byl při tom – aby si byl jist, že všechno řeknu. Ujistil mne totiž: „Ačkoliv já sám ve sboru kázat nechci, pamatuj, že tam budu. Právě nyní mám kolem sebe zástup andělů.“ Velice mne povzbudilo, když jsem poznal, že andělé vskutku při bohoslužbách byli. Jak jsem si přál, aby byli viditelní!

Protože dnes pracuje Bůh tak rychle, aby Jeho plán došel včas splnění, musí se i satan těžce lopotit. On by chtěl zmařit Boží jednání, ale Bůh řekl, že satan vůbec neuspěje.

Ve 4M 10,35 čteme, jak Mojžíš, kdykoliv schrána měla táhnout dál, říkal: „Povstaň, Hospodine! Ať se rozprchnou tvoji nepřátelé, ať před tebou utečou, kdo tě nenávidí!“ Bůh mu ukázal, kdy to má říci. Na cestě se totiž pohybovalo mnoho nepřátel. Když dal Mojžíš znamení, začaly působit andělské zástupy. Andělé vyletěli nad územím, kam měli Izraelští s Mojžíšem přijít a odstraňovali fyzické i duchovní nepřátele.

Víte, že Pán Bůh vás vede na zvláštním seznamu, protože někdo ve vaší rodině miluje Ježíše a prosí Ho, abyste byl zachráněn? Jestliže jste ještě nevydali svůj život Ježíši, je po vašem boku zástup andělů. Neboť volání již zaznělo: „Povstaň, Hospodine, ať se rozprchnou tvoji nepřátelé!“ Jakmile vyjdete z nepřátelského tábora a vstoupíte pod Boží ochranu, tito andělé odstraňují všechny překážky z cesty, protože vy jste v Boží přízni.

Modlíte-li se za nějakého člena rodiny, který Pána nezná, a jestliže jste jej položili na oltář před Boha, přestaňte toho člověka zlobit. Přestaňte mu kázat! Je tak jako tak již dostatečně zpracovaný od andělů. To je úkol Ducha Svatého, aby takovému člověku kázal! A Duch Svatý dělá důkladně svoji práci!

Jeden z vyšších andělů, který se mnou mluvil později, mi řekl, že to byl on, kdo stál proti Jozuovi s taseným mečem v ruce, když Jozue řekl: „Patříš k nám nebo k našim protivníkům?“ Odpověděl mu logicky: „Nikoli! Jsem velitel Hospodinova zástupu“ (Joz 5, 13,14).

Právě nyní je při díle celé vojsko andělů. Kdekoliv muži a ženy přinášejí upřímně své prosby za příslušníky svých rodin před Boha, jejich jména se zapisují do zvláštních záznamů.

To ovšem neznamena, že se Bůh zajímá jen o tyto rodiny. On se zajímá o všechny lidi a chce je ze všech životních situací přivést k Sobě. V Žalmu 89 čteme o tomto zvláštním záznamu. Bůh řekl, že s námi skrze Davida učinil smlouvu trvalé milosti a milosrdenství. Potom říká, jak tyto milosti vypadají. Jestliže však naše děti odstoupí od Boha, dostanou se do problémů: „Jestliže by ustanovení mých poskvrnili a přikázání mých neostříhali, tedy navštívím metlou přestoupení jejich a trestáním nepravost jejich. Dostanou se do těžkých dob, ale poněvadž jsem ti to slíbil, milosrdenství své neodejmu od nich, aniž klamati budu proti pravdě své.“ Bůh zůstane při nich a bude je povzbuzovat, aby se vrátili do Jeho rodiny.

Neprosil jsem tohoto anděla, aby se představil. Přesto mi sám řekl: „Abych ti potvrdil, že tato moje návštěva je pravá, abych odstranil všechny tvé rozumové pochybnosti, uvedu ti několik míst v Bibli, kde se o mně dočteš. Potom bude všechno jasné.“ Když jsem ta místa v Bibli vyhledal, byl to ten anděl, který se zjevil Zachariášovi, byl také u Pavla, prožíval potopení lodi na moři, rozptýlil nepřátele Mojžíše a viděl ho Jozue. Ještě dnes slyším ten hlas: „Povstaň, Hospodine, ať jsou rozptýleni tvoji nepřátelé!“ A již jsou andělé na cestě a začínají jednat.

Když jsem toto první poselství ve svém sboru vyřídil, obdržel jsem od Boha potvrzení, že to skutečně bylo Jeho poselství. Někdo si nahrál záznam na pásek a poslal ho svému příteli do Kanady. Jednou v sobotu v noci asi ve dvě hodiny ráno u nás zvonil telefon. Manželka šla k aparátu, ale hned mi sluchátko předala: „Někdo tam pláče, vůbec nerozumím, co chce říct.“ Řekl jsem muži, aby se uklidnil, jinak že mu není rozumět. Potom mi řekl: „Jsem v Kanadě. Dostal jsem vaši zprávu na kazetě. Skupina mých přátel se rozhodla udělat si večer velkou slavnost. Chtěli jsme se smát tomu, jak někdo vykládá o andělech. Mysleli jsme, že to bude něco velmi veselého, co jsme ještě nikdy neslyšeli. Sešli jsme se v hospodě, donesli si pivo a žertovali u stolu. Zamýšleli jsme přehrávat kazety a dosyta se přitom zasmát. Když jsme však s kazetami začali, nikdo už nemohl pít. Po pěti minutách se někteří dali do pláče, potom i další plakali a naříkali. Bylo nás celkem 17 mužů. Tříkrát jsme si kazety poslechli a pak někdo řekl: „Co máme dělat? Přece něco musíme udělat!“ Nevěděli, co mají dělat. Byli jako omámení. Konečně jednoho z nich napadlo: „Mohli bychom zavolat toho pastora.“ Zeptali se na informacích na můj telefon. Během toho, co mi to ten muž vyprávěl, stále se vracel k otázce „Co máme dělat?“ Odpověděl jsem: „Bůh doprovází kazety svými anděly. Chce, abyste odevzdali svůj život Ježíši Kristu. Tak mu nyní, právě nyní, podejte své ruce.“ Když se muž v telefonu se mnou modlil, řekl: „Můj život začíná dnes úplně znovu. Teď se vrátím k těm šestnácti ostatním a řeknu jim, co mají dělat. Všichni musejí vydat svůj život Ježíši! Haleluja!“

V prvním týdnu mi potvrdilo šest lidí, že poselství bylo od Boha. Věděl jsem, že je musím říct celému světu. Nikdo z těch lidí, kteří mi telefonovali, mne neznal, a s výjimkou toho muže z Kanady žádný z nich neslyšel poselství z kazet.

Jindy opět zvonil telefon a nějaký muž volá: „Připadám si jako idiot, já vůbec nevím, proč vás volám.“ „Ano, proč mne tak časně voláte a budíte?“ „Asi mi nebudete věřit, ale dnes v noci jsem slyšel hlas, který mi řekl: ‚Chci, abys hned zavolal pastora Bucka v Boise, Idaho.‘“ To ho pohnulo, že se zeptal na informační službě, jestli vůbec v Boise pastor Buck existuje. Potom pokračoval: „Vůbec nevím, proč vás mám volat, prostě poslouchám nějaký rozkaz.“

To jsem poznal, že zase působili andělé. „Ale já už vím, proč voláte“, řekl jsem mu. Potom jsem jej vedl k Pánu Ježíši. Ještě jsem se zeptal: „Je ve vaší rodině někdo příbuzný, kdo už Boha zná?“ „Ano, mám takovou ‚bláznivou‘ sestru, která se domnívá, že zná Boha. Sice jsem ji někdy poslouchal, ale věřit jsem jí nemohl.“ „Kvůli té ‚bláznivé‘ sestře jste tedy ve zvláštní Boží milosti, Bůh slíbil, že za vámi půjde. Nepovolil, dokud nejste nyní zachráněn.“

Zvláště jsme se radovali, když jiný muž přišel s velkou starostí, poněvadž jeho sestra nebyla věřící. Když se dozvěděl, že andělé přivádějí lidi k víře v evangelium, padl na kolena a řekl: „Pane, přináším Ti svoji sestru a celou naši rodinu.“ Ještě v tom týdnu jeho sestra přijala Ježíše

za svého Spasitele. Muž děkoval: „Pane, chci Tě chválit za to, co Jsi s námi učinil.“ Bůh pracuje i na ostatních členech rodiny.

Ze všech stran přicházejí zprávy, jak andělé vedou lidi k tomu, aby se rozhodli pro Ježíše Krista. Boží poselství se rostoucí mírou šíří do celého světa. Anděl vždy zdůrazňoval, že služební duchové přivádějí lidi k služebníkům evangelia, aby jim zvěstovali spasení v Ježíši Kristu. Také zdůrazňoval, že my, křesťané, musíme být připraveni pomoci těm, kdo za námi přijdou. Řekl mi: „Ty jsi přijal učení, že Ježíš je dveře a cesta. Ty vod' lidi k těm dveřím. Ty jsi vrátný, dveřník.“

Když Ježíš řekl: „Jakož mne posílá otec, tak já posílám vás,“ tak právě tak posílá nás. Jako On je dveřmi k Bohu, tak my jsme dveřmi k Ježíši Kristu. Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mne, skutky, které já činím i on činiti bude“ (J 14, 2). On nám dal nejen svého Ducha, ale dal nám také příkaz. Ježíš byl lidským kanálem k Bohu, dveřmi, kterými i dnes mohou lidé k Bohu přijít. „A to Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi“ (J 1, 14). Lidé, kteří v tomto světě nemohou vidět Ježíše, vidí nás! Dnes vychází mnoho křesťanů, aby byli dveřmi a kanálem, kterým by mohli mnozí projít a nalézt Ježíše jako Spasitele. „Já jsem světlo světa“ řekl Ježíš (J 8,12) a u Mat 5,14 řekl: „Vy jste světlo světa.“ Jsme lidskými dveřmi – tím světlem světa, kterým On osvětluje svět. On chce, abychom měli stejnou moc jako jeho andělé. Nemáme poslouchat námitky, kterými se lidé brání. Když Duch lidi volá a přitahuje, odmítají Jej uposlechnout a vyhledávají všelijaké námitky, andělé na to nedbají. Mají rozkaz přivést lidi až k bodu, kdy buď Ježíše Krista přijmou, nebo odmítnou. Odmítnou-li, začnou andělé zase znovu od začátku, jak jim Duch Boží velí.

Ne každý, kdo k nám přijde, je veden od Ducha Svatého. Máte však být dost citliví, abyste to z hovoru vystihli. Měli bychom vycítit malomyslnost u lidí a říci jim, že při nich pracují andělé. Lidé se prostě nemohou andělů zbavit tím, že se odvrátí a neposlouchají. Když se o to pokoušejí, začnou andělé znovu od začátku. Oni dostávají rozkazy přímo z nebe a nedají se zastrašit.

B o h u   b u d '   z a   t o   c h v á l a !

My můžeme mluvit ve jménu Ježíše, protože k tomu máme Jeho autoritu. Když někdo řekne: „Pane Ježíši, přijímám tě celým srdcem“, měli bychom mu zvěstovat, že také Bůh ho přijímá. Bůh nám dal autoritu skrze Ježíše Krista. Jsme Jeho zástupci. My můžeme něco takového říct, protože Bůh potvrzuje, co říkáme, je-li to v souladu s Jeho Slovem. „Koho rozvážeš, toho i já rozvazuji“, praví Bůh. Dobrá zpráva pro vás zní: Bůh se zajímá dnes o každého jednotlivě i o celé rodiny. Dokonce posílá anděly, aby přivedl do své rodiny ty, kteří jsou od Něho vzdáleni.

B ů h   v e l m i   m i l u j e   l i d i !

Kapitola 3.

SLUŽBY ANDĚLŮ

Na základě inspirujících poselství, které mi andělé přinesli, jsem mohl poznat některé pravdy, které bych si studiem nikdy nepřivlastnil. Bůh se přitom nikdy nepokusil uvést tyto poznatky do souladu s mým teologickým názorem. Bůh zřejmě nemá valné mínění o nějakých naukách. Mně jen řekl: „Je to tak a tak.“

Přítomnost andělů mne naplnila uctivou bází. Byl bych řekl s Marií: „Staň se mi podle tvého slova.“ (L 1,38) Když apoštol Pavel oznámil lodníkům: „Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím,“ (Sk 27, 23) věděl, že se všechno stane tak, jak anděl řekl. Právě tak i já vím, že tato poselství se neminou účinkem, protože pocházejí přímo ze srdce Božího. Tyto pravdy jsou živé a pravé.

Již sama přítomnost skvělých andělských bytostí, které přicházejí přímo od trůnu Božího, je tak mocná a ohromující, že bych se neodvážil kritizovat někoho, kdo před nimi padne na tvář. Ani bych nekritizoval těch několik málo lidí v Bibli, kteří je chtěli vzývat, ač to neučinili.

Andělé mně především nově objasnili základní pravdy z Písma Svatého. Uvedli k tomu biblická místa, která jsem v tom světle nikdy neviděl. Jednoduché, ale přitom dokonalé božské principy jsem mohl vidět z božské perspektivy. Všechno je v Bibli tak jasné, ale šupiny na mých očích mi to bránily poznat. Teprve zjeveními se mi stala těžká poučení srozumitelnými. Jak jen jsem mohl tyto věci tak dlouho přehlížet!

Každé poselství, které andělé přinesli, ukazovalo velikost Ježíšovy oběti, protože andělé nemluví o Božím plánu, aniž by nezmínili Ježíšovu smrt na kříži.

Musel jsem o těchto věcech mnoho uvažovat. Je pochopitelné, že není možné se uzavřít před tak uchvacujícím zážitkem, odsunout to ze svého myšlení a říci si: „To je toho! Měl jsem zážitek a nyní se vrátím zpět k dennímu pořádku.“ To je prostě nemožné. Od té chvíle, kdy u mne byli andělé, jsem si neustále vědom, že Bůh je zde, že žije a že nás má stále na paměti. Ano, Bůh působí v našich dnech! I kdyby se už nikdy návštěvy andělů neopakovaly, nikdo mi nemůže vzít nic z toho, co pro mne Bůh učinil. Bůh připravuje lidi na druhý příchod Ježíše Krista tím, že je osvobozuje od strachu a svázaností. Chce nám dát sílu k bytí a potom sílu k činění. Bůh je tak dobrý, že nám i skrze anděly vzkazuje zvěst o své lásce. Přirozeně, že máme být zaměřeni na tu zvěst, nikoliv na anděly, ale přece mne myšlenka na anděly vždy znovu naplňuje uctivou bází. Jiná reakce ani není možná, protože přicházejí přímo z Boží přítomnosti a vyznařují Jeho moc a slávu.

Byl bych býval docela spokojen, kdybych měl jen jednu jedinou andělskou návštěvu. Ale několik týdnů po první návštěvě přišly andělské bytosti znovu a opakovaly mi poselství z první návštěvy. Neměl to být poslední zážitek tohoto druhu; asi za pět týdnů, když jsem již ležel v posteli, zahlédl jsem na schodišti zvláštní modravé světlo. Nejprve jsem myslel, že někdo v přízemí v pokoji zapomněl zhasnout, proto jsem vstal a šel se tam podívat. Když jsem byl uprostřed schodů, vskutku se rozsvítilo a před sebou jsem uviděl dva největší muže, jaké jsem kdy potkal. Byl jsem uchvácen. Tak silně vyznařovali božskou moc, která pochází z Boží přítomnosti, že jsem nemohl ani vzpřímeně stát. Kolena mi podklesla a já jsem padal. Jedna z těch bytostí vztáhla ruku a pevně mne zadržela. Anděl skromně řekl, že je Gabriel. Byl jsem jako omámený. Mohl to být ten Gabriel o kterém jsem četl v Bibli? Nelze popsat, jak mi v tom okamžiku bylo – jen jsem žasnul. Potom mi představil druhého, který ho doprovázel. Nikdy jsem si nemyslel, že andělé mají každý své jméno, a jak jsem později zjistil, také každý vypadá

jinak. Ptal jsem se Gabriela: „Proč jste přišli dva?“ Odpověděl, že je poslal Duch Svatý. Pak mi hned začal sdělovat vzácné Boží pravdy.

Z teologie jsem věděl, že Duch Svatý je přítomný všude zároveň. Přesto tato skutečnost pro mne nabyla nového významu, když mi Gabriel sdělil, že Duch naslouchá celé zemi a přijímá současně všechny signály. On slyší dokonce, když pták spadne na zem, ať je to kdekoliv. Slyší i nejtíšší kroky a jsou pro Něj důležité. Žalm 11; 4: „Hospodin je ve svém svatém chrámu, Hospodin má trůn svůj na nebesích. Jeho oči hledí, jeho pohled zkoumá lidské syny.“

Když Duch pozoroval, co se dělo na zemi, uviděl masivní shluk satanských mocí. Ty mocnosti mne chtěly napadnout. Proto Duch, který nejen přijímá signály, ale také udílí rozkazy, nařídil, aby andělé přišli sem do Boise v Idahu a nepřátele odrazili. Myslel jsem, že když se nepřítel chystá mne napadnout, jestli by andělé neměli jít ven a bojovat, místo aby byli v domě. Ale Gabriel mne ujistil, že ten úkol už vyřídili.

Potom jsem se ho zeptal, jestli je obvyklé, že přijdou, když někdo volá o pomoc. „Ne“ odpověděl, „kdyby Duch čekal, až ty se něco dozvíš o nepřátelském útoku, bylo by příliš pozdě! Ale není nic neobvyklého, když zaženeme nepřítel na útěk!“ Potom mi řekl, abych se podíval z okna. Udělal jsem to a uviděl jsem venku u vjezdu stát asi 100 bojových andělů. Už byli se svou prací hotovi a bavili se mezi sebou. Zalil mne velmi příjemný pocit, protože teď vím, že Bůh má cesty a prostředky, aby svůj lid ochránil.

Gabriel potom se mnou mluvil o hrozném duchu nezákonnosti, který nyní jako nikdy před tím vládne na světě. Podvodní duchové se pokoušejí zákeřně odvádět Boží lid od víry v živého Krista. Bůh si přeje, aby každé Boží dítě okoušelo živého Ježíše. Některé z nich však vlivem těch satanských mocností od Něho odvracejí zrak. Místo toho se ohlížejí po světských učitelích, kteří Bibli rozebírají tak, že ztrácí svoji moc.

Gabriel mne napomínal: „Čti Boží Slovo, ať je tvým pokrmem, ať je ti živým Slovem! Bible je víc než sbírka pravd, je víc než všechny lidské názory.“ Řekl také, že mnozí znají Ježíše Krista pouze teoreticky nebo z knih, ale Ježíš si přeje, aby Jej znali jako živého Pána. Chce být pro nás živým skrze Písmo Svaté! Haleluja!

Zdá se, že toto poselství je zvlášť důležité. Anděl řekl: „Studování působí zdání zvláštní duchovnosti. Jsou lidé, kteří se stále mnoho učí, ale nikdy nic neudělají. Než si nějaké učení pracně osvojí, je již překonané a musejí začít znovu od začátku.“ Jeho rada je velmi jednoduchá: „Ať je Slovo tvým pokrmem!“ a ještě opakoval, „ať je Slovo vaším pokrmem!“ Nestačí Boží Slovo analyzovat, rozebírat. Ono nám chce být živým Slovem. Ježíš je s námi a v nás - co může být lepšího!

Gabriel mi vypravoval o různých službách andělů. Jsou andělé chvalořečící, vzývající, sloužící a bojující. Jejich nejvyšší cíl je oslavení jména Pána Ježíše. Když andělé toto jméno slyší, ať na nebi či na zemi, padnou a uctívají Jej, který je tak vyvýšený!

Když se jednou v noci Gabriel a jeho průvodce se mnou bavili, objevil se náhle modrý světelný paprsek v průměru asi 45 cm. Paprsek svítil od stropu mé studovny k podlaze. Když se světlo objevilo, padli oba andělé ihned na zem a zůstali bez hnutí ležet. Protože jsem nevěděl, co mám dělat, poklekl jsem a vzýval Boha. Nikdy mi neřekli, co to modré světlo znamenalo, ale apoštolovi Pavlovi se zjevilo jasné světlo na cestě do Damašku. Podle mého mínění šlo o zjevení Ježíše v podobě světla. Tento zážitek na mne hluboce zapůsobil.

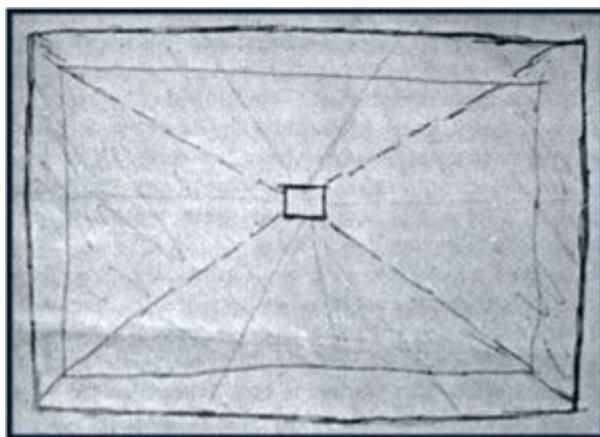
Z lidského hlediska jsou některé zážitky tak neuvěřitelné, že váhám, než je zveřejním. Přece však aspoň některé z nich uvedu.

Při jedné návštěvě mi anděl Gabriel řekl, že Bůh mi chce darovat něco, co by mi dodalo tělesné síly a energie. Podal mi malou kulatou oplatku v průměru asi 12 cm. Byla jeden a půl centimetru silná a vypadala jako chléb. Měl jsem ji sníst. Udělal jsem to. Chutnala jako med. Když jsem s tím byl hotov, podal mi ještě lžičku tekutiny, podobné vodě. Vypil jsem to do poslední kapky a hned mi přišla veliká touha chválit a velebit Boha. Proud chval z mého nitra se před Bohem vyléval. Ještě několik dní jsem cítil toto proudění ve svých žilách. Ten pocit byl nepopsatelně vzrušující a příjemný. Výsledek zážitku byl právě tak udivující. První den po tom, co jsem snědl oplatku a vypil vodu, jsem ubral 5 liber na váze. Druhý den jsem opět ubral 5 liber i třetí a čtvrtý den. Později to bylo pouze o jednu libru denně. Předtím jsem totiž byl tlustý, nyní bylo všechno zbytečné pryč. Dříve jsem se při joggingu rychle zadýchal, teď již běh pro mne není žádným problémem. Dostal jsem novou tělesnou sílu.

Chvála buď Bohu za Bibli, Jeho věčné Slovo! Ono nám udává směr ve všech věcech. Mezi jiným tam čteme příběh Eliášův, kterému Bůh poslal anděla, když byl hladový. Anděl mu přinesl pokrm, po kterém mohl žít 40 dní a 40 nocí bez jídla. Boží Slovo potvrzuje i dnes, že se něco podobného opakuje.

Skrze Gabriela mi Bůh také řekl, že vše, co On zaslíbil v Božím Slovu, platí v nebi již za dokonané. Jelikož jsem nemohl tento výrok pochopit, vzal Gabriel tužku, kterou jsem držel v ruce, a nakreslil skicu s rámem. Zhotovil ji na žlutém papíře a celou věc mi vysvětlil takto:

„Všechno, co Bůh zaslíbil, je na tomto obraze dokonáno! Je zde však malé místečko, a to představuje věci, které ti jsou nejasné. Ty strávíš mnoho času tím, že se díváš právě na tyto věci. Tak se to místečko zvětšuje, až zaplní celý rám a překryje všechno, co vlastně Bůh již učinil. Budeš-li se dívat na Ježíše a ne na problémy, uvidíš dokonalý obraz. U Izaiáše 43; 2 říká Pán: ‚Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestřhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.‘ Díváš-li se na vody soužení, skryje ono obraz tvým očím, budeš-li hledět na Ježíše, musí se obrovské problémy vrátit do své normální velikosti. Potom poznáš celý obraz se všemi Božími zaslíbeními.“

Fotografie originálu

Mnozí lidé se mne tázali, jestli mi anděl Gabriel něco pověděl o druhém příchodu Pána Ježíše. Nepověděl. Proto jsem se ho zeptal přímo, může-li mi o tom něco říct. Jeho odpověď zněla: „Ježíš přijde, ale přesný čas je skryt u Boha.“ Gabriel se může dozvědět, co jiného se kdy stane, ale tato událost je Božím tajemstvím. Potom mi řekl: „Jedno ti mohu říct. Od prvního příchodu Ježíšova nebylo nikdy tolik napjatého očekávání a taková činnost v předsíní nebes.“ Haleluja!

Andělé mezi sebou mluvili nebeskou řečí a neustále přijímali poselství od Ducha Svatého. Často se smáli a byli velmi veselí, když tyto zprávy obdrželi. Zřejmě slavili dosažená vítězství. Při jedné návštěvě šel Gabriel ke dveřím, položil ruku na kliku a chystal se odejít, protože jej Duch Svatý naléhavě volal. Řekl mi: „Požádal jsem druhého anděla, aby zatím s tebou zůstal, než se vrátím.“ Zajímavé bylo, že zatím co jsem se na něho díval, zmizel. V dalších okamžicích jsem se bavil s velikou, silnou bytostí, viděl jsem, kde stála, ale najednou také zmizela.

Každý by rád věděl, jak andělé vypadají. Ani dva si nejsou podobní. Zjevují se ve všech velikostech, mají různé účesy a také rysy jejich tváří jsou různé. Anděl, který doprovází Gabriela, má vlasy jako dnešní muži. Vypadá na 25 let, kolik váží mohu těžko říct, možná až 200 kg, je totiž přes 2 metry vysoký. Obvykle má hnědou košili, nahoře staženou šňůrkou, obléká se poněkud nedbale. Má hnědé, široké kalhoty. Anděl Gabriel se objevuje často také v bílém lesklém oděvu s širokým pásem ze zlata. Má bílé kalhoty, lesklé, bronzově zbarvené boty. Také vlasy má jako ze zlata. Ten modravý třpyt se dá možná vysvětlit tím, že je odrazem třpytivého oděvu. Dokonce i jeho kůže září. Oči andělů se vždy poznají. Jsou jako ohnivé koule a vyzařují takové teplo a milosrdenství, že to člověk přímo cítí. Míval jsem dojem, že mne vidí skrz naskrz. Porozuměl jsem, co zažil evangelista Jan na ostrově Patmos, když se setkal s Ježíšem: „Oči Jeho jako plamen ohně“ (Zj 1, 14).

Boží přítomnost je prostě provázena jasem. Když byl Mojžíš 40 dní a nocí u Boha, musel si potom zastírat tvář, poněvadž na něj nebylo možno pohledět. Když se zjevil Mojžíš a Eliáš na hoře proměnění a hovořili s Ježíšem, zpozorovali učedníci, že byli oděni nebeským leskem (L 9, 31).

Při jedné návštěvě mi sdělil Gabrielův průvodce, že mu Bůh dovolil, aby zodpověděl některé moje otázky. Byl jsem tak přemožen, že jsem stěží mohl něco říct. Byl jsem plný uctivé bázně, zároveň však jsem měl velikou radost. Konečně jsem sebral odvalu a zeptal jsem se: „Co vy, andělé, děláte v době, kdy se nezjevujete? V biblických časech často uplynulo 200, 300 i 400 let, aniž bychom četli, že se někomu zjevil anděl. Není vám dlouhá chvíle?“ Tato otázka ho opravdu překvapila, ale potom mi odpověděl nejpříjemnějším hlubokým hlasem, jaký jsem kdy slyšel. Řekl: „V Bibli se líčí zjevení jen při příležitostech, kdy Bůh lidem otevřel pro nás oči. Pokud existují lidé, o které se máme starat, jsme zaměstnáni. Andělé jsou bytosti ze sféry věčnosti, čas pro ně nemá žádný význam. Nevědí také nic o stáří.“

Bavili jsme se dále na jiná témata, o nichž jsem ještě s Gabrielem nemluvil. Nejvíce jsme mluvili o službách, které andělé konají. Andělé mají ještě jeden úkol. Starají se také o bezbožné lidi. Anděl mi řekl: „Ty nikdy nepochopíš hloubku Boží lásky, je nesmírná! Není to překvapující, že lidé Boha nenávidí, proklínají, obrazejí se k Němu zády a On k nim stále vztahuje své ruce, protože je tak velmi miluje?“

Prosil jsem anděla, aby mi vyprávěl o svém nejzajímavějším zážitku. Jedna z příhod, které mi vyprávěl, mne upozornila, jak asi musí být starý – andělé byli stvořeni před stvořením světa! Šlo o vyjití Izraelců z Egypta. Andělé totiž tehdy vydatně pomáhali. „Bůh nám dal dovolení potrestat Egyptské,“ řekl anděl, „mohli jsme nasadit všechny nebeské zbraně. Vrhali jsme na ně bleskové paprsky, aby se odtrhla kola od jejich vozů.“ Neřekl, že by to pro ně byla zábava. Pověděl jen, že mu tato událost zůstala v paměti, protože Izraelci byli tak velkolepě osvobozeni rozdělením moře.

Jinou takovou zajímavou událost mi anděl vypravoval z doby, kdy Izrael byl nucen táhnout do boje. Jozue 10, 6-8: „Gibeónští muži poslali k Jozuovi do tábora v Gilgálu s prosbou: ‚Nenechávej své otroky bez pomoci! Pospěš rychle k nám a zachraň nás. Pomoz nám, neboť se proti nám srotili všichni emorejští králové, kteří sídlí v pohoří.‘ I vytáhl Jozue z Gilgálu a s ním všechen bojeschopný lid, samí udatní bohatýři. I řekl Hospodin Jozuovi: ‚Neboj se jich, neboť jsem ti je vydal do rukou. Žádný z nich před tebou neobstojí.‘“ Anděl řekl: „Bůh určil, že Izraelci zvítězí, proto museli zvítězit. A přece byli tak unavení k boji!“ Pak pokračoval a řekl:

„Obdrželi jsme rozkazy zasáhnout, ale nesměli jsme přitom Boží působení v životě lidí rušit.“ Izraelští měli fantastický zážitek, když jedna skupina andělů udělala veliké kameny a házela je dolů na nepřátelskou armádu. Jozue 10,11: „Když před Izraelem utíkali a byli na bétchorónské straně, vrhal na ně Hospodin s nebe balvany až do Azeky; tak umírali. Těch, kteří zemřeli po kamenném krupobití, bylo více než těch, které Izraelci pobili mečem.“

Také dnes pomáhají andělé lidem všelijakým způsobem. Mnohé zdánlivé „náhody“ jsou výsledkem služeb andělů. Protože dosud tak málo o andělech víme, nepoznáváme, kdy Bůh nasazuje své nebeské zástupy.

Bůh dal poznat apoštolovi Pavlovi moc svých bojových sil a právě tak i Davidovi, který psal o velikém počtu andělů a jejich veliké síle. V listu Židům 1,14 stojí: „Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení?“

Bůh v žádném případě nechce, abychom Jeho anděly vzývali. Máme ale o nich vědět, o jejich významu pro svůj současný život. Andělé nejsou jen postavy z biblických vyprávění, jsou to živé a činné bytosti, které urychlují vývoj velikého Božího plánu. Gabriel mi také řekl, že si mnozí lidé namýšlejí, že viděli anděla. To odpovídá normální lidské představivosti těch, kteří by chtěli Boží působení skrze anděly prokázat. Potom pokračoval: „Jistě nastane doba, kdy Bůh otevře lidem oči a potom budou anděly vnímat. To budou opravdoví, nikoliv vymyšlení andělé.“ Podotknul také, že Bůh sám i Jeho zástupy andělů jsou blízko těm, kteří je nevidí, právě tak jako těm, kdo je smějí spatřit.

Jsem rád, že mně Bůh dovolil žít v tak zajímavé době, nejlepší ze všech dob. V některých oblastech to sice vypadá temně, je-li ale do takových poměrů přineseno evangelium a Ježíš, vypadá všechno světle! Izaiáš 6,3: „P l n á j e z e m ě J e h o s l á v y !“

Kapitola 4.

TRŮNNÍ SÁL

Jedné soboty v lednu 1977 jsem asi o půl jedenácté večer seděl skloněn nad svým psacím stolem, poněvadž jsem se chtěl meditací a modlitbou připravit na neděli.

Pojednou bez varování jsem byl z místnosti vytržen. Slyšel jsem hlas, který řekl: „Pojď se mnou do trůnního sálu, kde jsou uložena tajemství světa.“ Na odpověď jsem neměl čas, protože u Boha jsou prostorové vzdálenosti bezvýznamné. V okamžiku se to stalo; byl jsem u cíle. Teprve potom jsem poznal, že hlas, který ke mně promluvil, byl hlas všemohoucího Boha. Byl jsem rozčilený, ale Bůh mi řekl, abych se uvolnil. Řekl: „Stejně mi nemůžeš nic předstírat, já už tě znám.“ Potom jsem se poněkud uklidnil, ačkoliv jsem byl Boží přítomností sevřený a bylo mi zatěžko to všechno v sobě nějak srovnat.

Bůh se nedal zdržovat a poněkud přímo řekl: „Chci ti dát velký přehled o pravdě.“ Přesně tak se vyjádřil. Ve zlomku vteřiny jsme sledovali celou Bibli od 1.Mojžíšovy až po Zjevení a viděli jsme tam Boží plán s Jeho lidem. V Bibli mi Bůh ukázal svůj charakter a řekl: „Nechci učinit nic, co by odporovalo mé bytosti a mému charakteru. Můj plán s tebou je dobrý a chci jej provést.“ Potom mi ukázal z proroka Jeremiáše 29,11: „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději

do budoucnosti.“ Touto myšlenkou mi Bůh chtěl ukázat svůj postoj vůči lidem. Myslel na lidi dřív, než stvořil zemi, protože na ní měli lidé bydlet. Dívá-li se na lidi, nehledí na všechno to zlé, co se stalo, ale hledí do srdcí jednotlivců.

Během tohoto zážitku mi dal Bůh slavný pohled do tajemství Všemohýra. Hmota, energie, příroda a prostor, ve všem lze spatřovat Boží slávu. Tento velkolepý přehled ve mně vyvolal nový pojem pro krásu a harmonii Písma Svatého. Biblické pravdy, které jsem jen jako tužil, se mi nyní dokonale objasnily. Jako ve skládačce zapadaly do sebe přesně všechny díly. Potom mi Bůh dovolil položit Mu otázky. Byl jsem z toho zmatený. Jak klást Bohu otázky? Boží přítomnost vzbuzovala tolik uctivé bázně, že jsem sotva mohl sebrat myšlenky, ale nakonec jsem formuloval otázku. Chtěl jsem vědět, jestli Bůh opravdu má plán pro každého jednotlivého člověka. Z nějakého důvodu jsem si myslel, že by to i pro Boha byla příliš velká úloha. Bůh odpověděl tak, že mi ukázal nesmírně veliký nebeský archiv. Užasl jsem! Nikdy nepochopím, jak může mít Bůh přehled přes tolik aktů. Jsou jich miliardy! Bůh řekl: „Protože tě to tak ohromuje, podám ti akt, k němuž máš vztah.“ Ihned vytáhl moje osobní akta, ale nedal mi do nich nahlédnout. Namísto toho uvedl některé budoucí události, které mi později potvrdí skutečnost tohoto zážitku.

Potom mne Bůh zase překvapil tím, že napsal 120 událostí, které se stanou ještě za mého života. Nepsal tak jako já nebo ty. Informace se objevily v okamžiku, ani jsem je nemusel číst znovu, ale mohl jsem vše, co tam bylo napsáno, okamžitě opakovat, protože to bylo vtisknuto do mého ducha jako písmena napsaná strojem na papír. Psací stroj nepotřebuje číst to, co napsal, je to tu. Stejně tak je každá maličkost jakoby vpálena do mého ducha a zůstane tam.

Bůh mi vysvětlil, že smím tyto poznatky uveřejnit, že mi to dovoluje. Dále řekl: „Chci ti ukázat jiný spis, který snadno poznáš.“ Potom vytáhl spis Kýrův a připomenul mi poslední verš z 44. kapitoly Izaiáše a verše 1- 6 z kapitoly 45. Tam říká Bůh o Kýrovi: „Hle, můj pastýř. Vyplní každé mé přání. Řekne Jeruzalému: ‚Budeš vybudován!‘ A chrámu: ‚Budeš založen.‘ Toto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi: ‚Já jsem ho uchopil za pravici, pošlapu před ním pronárody, rozvážu opasky na bedrech králů, zotvírám před ním vrata, brány už nebudou zavírány. Já půjdu před tebou, vyrovnám nerovnosti, rozrazím bronzová vrata, železné závory zlomím. Tobě dám poklady skryté v temnotě i sklady nejtajnější a poznáš, že já jsem Hospodin, který tě volá jménem, Bůh Izraele. Kvůli svému služebníku Jákobovi, kvůli Izraeli, vyvolenci svému, jsem tě zavolal tvým jménem; dal jsem ti čestné jméno, ač jsi mě neznal. Já jsem Hospodin a jiného už není, mimo mne žádného Boha není. Přepásal jsem tě, ač jsi mě neznal, aby poznali od slunce východu až na západ, že kromě mne nic není. Já jsem Hospodin a jiného už není.“ Tehdy se Bůh díval do budoucnosti a věděl přesně, co se stane.

Mohl jsem nahlédnout do mnohých spisů a plánů pro mnoho lidí. V jednom spise šlo o apoštola Pavla. Stálo tam, že měl být použit k tomu, aby kázal evangelium králům, panovníkům a mnohým lidem v moci postaveným. Proto mu Bůh dal nadprůměrnou inteligenci, proto mohl studovat u velikých učitelů své doby. Konečně byl zvláště vyučen od Gamaliela, vynikajícího rabína tehdejší doby. Bůh zvolil apoštola Pavla s úmyslem, aby v části Písma Svatého, totiž v dopisech Božím sborům, které jsou Jeho tělem, popsal Boží plán pro Jeho církve. Apoštol Pavel byl pro tento úkol potřebně připraven.

Velmi mne potěšil pohled do spisu Abrahama a Sára. Když jsem v něm četl, zjistil jsem mnohé, co jsem dříve nevěděl. Spis vypovídal o tom, jak Abraham a Sára byli pohostinní, když k nim přišli cizinci. Smilovávali se nad takovými, kterým se nevedlo dobře. Napojili velbloudy pocestných, nabídli přístřeší a dali jim jídlo. To se Bohu líbilo a bylo to zapsáno, ale v 1.Mojžíšově jsem se o tom nedočel. Naproti tomu jsem ve spisu nenalezl žádnou zprávu o Abrahamově selhání. Nebylo tam nic zapsáno o tom, jak obelhal egyptského krále tím, že mu řekl, že Sára je jeho sestra. Právě tak tam chyběla zpráva o jeho slabé víře, když nemohl uvěřit, že muž v jeho věku ještě bude otcem. „Bože, kde je další spis?“ ptal jsem se. „Pro věřící není

žádný další spis.“ „Ale kde je psáno o tom, jak Abraham selhal, četl jsem Tvá slova v Bibli?!“ „Nevedu žádný druhý spis! V nebi se žádná selhání nezapisují“ (Žd10, 17-18).

To je pro celé lidstvo novou nadějí! Věčné spisy jsou jiné než normální lidské spisy. Jsou úplné a obsahují absolutně všechno. Při posledním soudu, až budou otevřeny knihy, budou tyto zprávy středem jednání. Nebeský archiv podléhá zcela jiným měřítkům než archivy pozemské – je věčný!

Bůh mi udělal velikou radost, když mne zavedl do domů některých rodin mého sboru. V okamžiku jsem byl přenesen z jednoho domu do druhého, jako bychom šli ode dveří ke dveřím. Poslechli jsme si hovory lidí, kteří tam právě byli a bylo to komické být v pokoji, kde ostatní přítomní nepozorovali, že tam jsem. Já jsem je mohl vidět, ale oni jako by viděli skrze mne. Tak jsem myslel na to, že Kristus vidí a slyší, co se v našich domovech odehrává, my si ale vůbec Jeho přítomnost neuvědomujeme.

Všude bylo mnoho zástupů andělů. Na kratičký okamžik jsem mohl nahlédnout do kostela svého sboru – byl plný andělů. Bylo tam při bohoslužbách více nebeských než pozemských bytostí. Není možné vypravovat o všem, co jsem prožil v nebeské slávě. Sdělují pouze ty věci, které na mne nejvíce zapůsobily. K svému údivu jsem zjistil, že v nebi není nic z té vyumělkované zbožnosti, kterou lidé ukazují, když myslí na Boha. Všechno bylo tak jasné, radostné a uvolněné! Měl jsem pocit, že musím chodit po špičkách, cítil jsem se úplně volný. Nemusel jsem si dvakrát rozmýšlet, co chci říct, ze strachu, že se to někomu nebude líbit. V nebi je všechno absolutně čestné. Nikdy na ten nádherný pocit nezapomenu.

Bůh mi dal na srozuměnou, že se máme přestat starat o věci, za které zodpovídá On. Ukázal mi lidi, kteří se pokoušejí sloužit Bohu tím, že se namáhají být dokonale zaměřeni na Něho, aby vždycky mysleli a říkali to správně.

Bůh mi jednoznačně řekl: „To je moje věc! Ty mne máš vzývat, chodit se mnou, vložit svou ruku do mojí, řídit se mým myšlením. Potom ti daruji i tu přednost, že budeš podle mého myšlení i jednat. Dovol mi, abych se já staral o své záležitosti. Moje zaslíbení jsou mými záležitostmi. O ty já se postarám. Nikdy jsem ani jednou neselhal. Ani jediné zaslíbení v mém Slovu není neplatné, nepřestalo platit.“

Dozvěděl jsem se skutečnosti, nad kterými jsem žasnul. Bůh mi např. ukázal, že peníze nebudou mít brzo žádnou cenu, jedině v Jeho díle. Bůh dá všem těm, kdo své peníze věnují na Boží dílo, proudy požehnání, které nevyschne. Ukázal mi i lidi z mého sboru, kterým chce mimořádně finančně požehnat. Všechno to byli lidé, kteří v té době mnoho peněz neměli, ale byli toho názoru, že největším úkolem na zemi je, aby peníze sloužily co nejvíce pro Boží království – a proto na ně Bůh chce vylít své požehnání. V malé přestávce jsem se krátce podíval do pokladní zprávy svého sboru. Obvykle to nedělám, ale chtěl jsem vědět, jestli už Bůh těm obětavým lidem požehnal. Všichni ti, které mi Bůh jmenoval, opravdu nedávali skoupě, ale přebohatě.

Bůh mi zjevil ještě něco velmi zajímavého, a sice jednu vědeckou skutečnost, která měla být teprve později vědci na zemi objevena.

Mnoho se totiž spekulovalo o tzv. „černých dírách“ ve vesmíru. Bůh mi vysvětlil, že temné, prázdňě vypadající prostory vznikají tím, že jednotlivé hvězdy mají tak silnou gravitaci, že přitahují zpět své vlastní světelné paprsky. V důsledku toho tyto hvězdy vyhasnou, nevydávají už ze sebe žádné světlo. Proto se nám jeví jako „černé díry“. Hvězdy stále existují, ale nemůžeme je vidět. Dalo by se mluvit o „hvězdných hřbitovech“. Bůh řekl, že my budeme takovými vyhaslými hvězdami, budeme-li myslet jen na sebe.

V červenci 1977 nás navštívil jeden inženýr pro vesmírný výzkum. Hovořil jsem s ním o Božích zjeveních. Byl překvapen tím, co Bůh řekl o „černých dírách“. „To je neuvěřitelné“ řekl, „my jsme teprve před dvěma měsíci obdrželi informaci od našich vesmírných sond, že skutečně v těchto černých dírách existují hvězdy. Podrobnosti nejsou ještě uveřejněny.“ Moje žena se musela smát, protože my jsme o tom hovořili již před několika měsíci. Ten inženýr mi později napsal dopis tohoto znění: „Byl jsem zvláště překvapen Vaším poznáním o vesmírném prostoru. Překvapilo mne, že Vám Pán ukázal, jak se křesťan, který přestane poslouchat Boha, Jemu žít a o NĚm svědčit, stane hvězdou, která již nesvítí. Tyto hvězdy nebudou svítit, ani odrážet světlo, ani cizí světlo, které k nim dosáhne. Pro mne jsou to černé díry ve vesmíru. Máte vědecké poznatky, které jsou mnohým farářům nedostupné. Musíte mít tyto informace od Boha.“

Bůh mi připomněl, jak je země krásná, protože je plná Jeho slávy. Ukázal mi, že bude přibývat lidí, kteří se k NĚmu obrátí. Neviděl jsem žádná odpadnutí, žádnou porážku církve, ani sbor, který by se schovával, pouze vítěznou církev. Byl jsem zcela uvolněn, cítil jsem se u Boha blaženě. U Boha k takovému pocitu není zapotřebí nedělních šatů, On ví, jak vypadáme ve všední den. Nelze Mu nic předstírat! U Boha může být člověk docela přirozený, nic jiného ani není možné.

Zdálo se mi, že jsem u NĚj mnoho měsíců, nebo i déle. Kdybych měl všechno popsat, byla by to hodně silná kniha. Věčnost ale stejně nelze spojit s našimi představami času. Normálně bych neměl ani dost času na přečtení listu, který mi Bůh dal, mezi vytržením z kanceláře a návratem bylo sotva 5 minut! Ale na věčnosti nejsou žádné hodiny. V žádném případě nebude věčnost příliš dlouhá a všelijak únavná doba. Člověk tam spíše prožívá to, co bychom nazvali bytím.

Když jsem tyto nadpřirozené zážitky začal sdělovat svému sboru, musel jsem být velmi opatrný, protože někdo by si mohl myslet, že to nemám v hlavě v pořádku. Sám jsem se z počátku tázal, netrpím-li halucinacemi. Kdykoliv jsem to tak pociťoval, nechal Bůh uskutečnit něco z toho, co bylo napsáno na oné listině, kterou mi dal.

Když tedy jednou dojde k tomu, že budete muset opustit tento svět, nestarejte se, že se budete v nebi nudit. A nedaří-li se vám v tomto životě, také si nedělejte starosti. Bůh ale chce, aby se nám na této planetě dobře dařilo, máme žít p r o N ě h o a b ý t š ť a s t n í. Bohu vůbec nejde o ty mnohé nicotné věci, kolem nichž toho lidí tolik nadělají – spíše si přeje, abychom žili s Ním a milovali Jej. Měli bychom se dívat na to, co On dělá, protože země je plná Jeho díla a Jeho slávy a cti.

Bůh mi dovolil spatřit zemřelé členy rodiny. Potom jsem viděl věřící, kteří právě opouštěli tento život. Andělé v nebi upozorní členy rodiny, že jejich příbuzný přichází domů, aby jej přivítali. Apoštol Pavel psal, že tito zesnulí mají nebeská těla, což mi ozřejmilo další věčnou pravdu. Zemřelí vypadali právě tak jako na zemi, pouze byli bez starostí, trápení a jiných problémů. Prožívali trvalou radost, opravdové štěstí, protože v nebi stále objevovali nové krásy našeho Boha.

Bůh mi ukázal ještě něco, čemu jsem dosud nerozuměl. Mezi naším věčným domovem a touto zemí je oblast, ze které je možné vrátit se na zem. Všichni lidé, kteří zemřeli, ale potom se na Boží rozkaz vrátili na zem, dosáhli nejprve této oblasti. To je velmi zajímavá skutečnost, o níž nevyslovuji jen nějaké domněnky, sám jsem tam byl a všechno jsem viděl. Viděl jsem jakousi chodbu, průchod, jakýsi tunel mezi životem a smrtí, čekárnu, odkud vycházejí duše do věčného domova. Bůh mi řekl, že lidé, kteří se vrací do života, přicházejí z tohoto průchodu.

Bůh mi také řekl něco, co velmi odporovalo mému teologii a bylo mi zatěžko podřídit se. Já jsem kázal, že lidé, kteří zemřou neznajíce Boha a nejsou zachráněni, nemají možnost přijít do nebe. Bůh mi ale ukázal, že tomu nemusí bezpodmínečně tak být. Existuje oblast, kde duch

člověka může pobýt, než dojde ke konečnému cíli. Mnoho lidí, kteří prožili klinickou smrt a potom se vrátili do pozemského života, měli takový zážitek. Někteří se dokonce dostali až k bráně pekla, mohli tam nahlédnout, jiní mohli nahlédnout do nebe, ale potom se vrátili. Bůh mi to nedal jako učení, které by se dalo dokázat, nebo zavést jako učební obor, ale jako prostou skutečnost. Bohu jsem také řekl, že to nesouhlasí s mojí teologií. On jen podotknul, že to tak jako tak nechce s mojí teologií srovnávat.

Během celého svého pobytu v trůnním sále jsem se cítil blaženě, ale ten zážitek rychle minul. Najednou jsem zase byl ve své kanceláři a sám sebe jsem viděl skloněného k modlitbě. Až do tohoto okamžiku jsem měl za to, že jsem byl v trůnním sále tělesně – ale nebylo tomu tak. Pán má báječný smysl pro humor a v nebi je mnoho radosti a smíchu. Když jsem se vracel do kanceláře, viděl jsem na okamžik svou hlavu zezadu. Udělal jsem k tomu poznámku: „Pane, já ani nevěděl, že mám tolik šedivých vlasů!“

Když jsem se zase ocitl ve svém křesle, velice jsem se podivil, protože jsem v ruce držel list, který mi Bůh dal. Nevěděl jsem hned, co s tím mám dělat, ale byl to skutečný papír. Poněvadž jsem věděl, že obsah nemám ještě nikomu sdělovat, celá věc mne poněkud zneklidňovala. Položil jsem list opatrně na jiné papíry na stole, aby se mu nic nestalo, a potom jsem šel domů. Manželka se mne ptala, proč jsem tak bledý a tichý? Vypravoval jsem jí co nejpřesněji, co se stalo a mluvili jsme ještě dlouho o mých zážitcích v trůnním sále. Konečně jsme šli spát a v neděli ráno jsem hned šel do kanceláře, abych se na listinu znovu podíval. Zjistil jsem, že z ní zbyl jen popel.

Popel vypadal jako kožešina s péřovými vločkami. Pohyboval se při každém sebemenším závanu vzduchu a připomínal sněhové vločky, ačkoliv barva byla jiná. Opravdu jsem nevěděl, co s tím mám dělat. Vyhodit ten popel, to bych byl nepřenesl přes srdce. Měl jsem strach položit listinu někam jinam, proto jsem ji nechal ležet na místě i dál. Mnoho lidí přišlo do kanceláře a chtěli ji vidět. Nakonec jsem dal popel do obálky, sesypal se a už nebyl jako peříčko. Obálku mám dodnes jako upomínku, na kalendáři, který jsem od toho dne neobracel.

Osobně jsem se nezajímal, jestli se v listině oznámené věci stanou. Bůh mi prostě ukázal, co chce udělat, a tím posílil moji víru. Kdyby za touto věcí nebyl Bůh sám, vůbec bych si neuměl vysvětlit tu skutečnost s listinou a jejím popelem. Mnoho lidí se o tom dozvědělo a cestovali z velké dálky, aby viděli ten neobyčejný popel. Mnozí faráři měli popel v ruce a stalo se, že se na místě vypařil. Během dvou a půl týdne z něho nic nezbylo. Papír byl silný jako kus kůže, ale bílý a neprůhledný. Zřejmě byl utržen z velkého kusu, ne odstřižen, trochu byl podobný pergamenu. Někdo se mne ptal, jestli mně teď současné věci nepřipadají nicotné a prázdné. Nikoliv. I současné věci jsou částí Božího plánu pro Jeho věčnou říši. Bůh je mně tady právě tak blízko jako tam.

Když jsem byl u Něj, připomenul mi Bůh, že Bible je tady především k tomu, aby zjevovala Boží charakter. Dal mi slovo z Jeremiáše 9,22-23: „Toto praví Hospodin: ‚Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne; neboť já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost; to jsem si oblíbil, je výrok Hospodinův.‘“

Potom mne odkázal Bůh na 2.M 34,6-7, kde řekl Mojžíšovi, že Jej sice nesmí vidět, přece mu ale chce říct, jaký je Hospodin. „Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy; avšak viníka nenechává bez trestu, stíhá vinu otců na synech a vnucích do třetího a čtvrtého pokolení.“ Potom dále řekl: „Pro ty, kteří mne zavrhnou, je druhá strana.“

Bůh mi dal zvláštní objasnění o více než 2000 verších z Bible. Ihned jsem znal z paměti verš i kapitolu biblické knihy. To vůbec nedovedu vysvětlit. Ani se nemusím rozmýšlet, kde je to napsáno, kdykoliv vidím před sebou to místo jak dlouho chci. Možná, že vám to bude divné, ale vůbec jsem se nesnažil po celou tu chvíli vidět, jak Bůh vypadá. Byl jsem si vědom toho, jak Jeho sláva září. Lesk toho místa nelze lidskou řečí ani změřit, ani vypsát, řekl apoštol Pavel.

Kapitola 5.

PO ZÁŽITKU V TRŮNNÍM SÁLE

Jedna po druhé se začaly uskutečňovat ony události, které mi Bůh napsal na list v trůnním sále. Bůh mi řekl, že v nich bude můj zážitek opakovaně potvrzovat.

Když jsem byl vytržen, uvedl mne Bůh do kanceláře, kde jsem spatřil jednu ženu, která byla zapletena do čarování. Její jméno mi Bůh neřekl, ale dobře jsem si zapamatoval, jak vypadala. Bůh mi řekl, že mám svázat a vyhnat z ní demony, aby byla osvobozena. To jsem rád uposlechl. Příští úterý přišla ke mně do kanceláře jedna paní, která byla oblečena přesně jako žena ve vidění. Byla slavně osvobozena tak, jak Bůh naplánoval. Tato událost byla na listině uvedena jako první.

V nebi mně Bůh ukázal, že budu kázat v jednom sboru, kde je mnoho trápení. Sborový dům jsem sice neviděl, pouze mnoho lidí v něm, kteří měli všelijaké tělesné a duchovní trápení. Bohu se zalíbilo darovat jim podivuhodným způsobem nový život a vítěznou moc. Sbor se jmenoval Středisko křesťanského života. Přesně jak mi Bůh ukázal, vyplnila se událost číslo dvě. Může nás nadchnout, že Bohu nemusíme připomínat, aby splnil své sliby. Mne Pán musel často napomenout: „Starej ty se o své záležitosti, já se o své postarám!“ Kdyby Bůh neudělal to, co slíbil, stejně bych na věci nemohl nic změnit – ale B ů h j e v ě r n ý ! Nejedná-li dnes, zasáhne zítra, On ve svém Slovu stojí – ať si nikdo nedělá starosti!

Událost číslo čtyři měla nastat 4. února 1977. K Bohu se měl obrátit muž, který 30. května zahyne při leteckém neštěstí. Přesně v označený den byl muž zachráněn pro věčný život. V pátek před svou smrtí přišel k nám na bohoslužbu a pozval mne potom na oběd. Řekl mi: „Pastore, já mám zvláštní pocit, že zemřu. Prosím, vypravujte mi všechno, co víte o nebi.“ Kousal jsem se do rtů, věděl jsem, co se stane, ale nesměl jsem mu to říct. Bůh mi to totiž zakázal, protože by tím byli těžce postiženi jiní lidé. Přesto jsem mu mohl o nebi mnoho povědět. A přesně jak mi Bůh 4 měsíce předem ukázal, přišel ten muž 30. května o život při havárii letadla.

Při události číslo 34 na listině se jednalo o život mladého muže, který se upsal ďáblu jako kněz satana. Pán mně dal jeho jméno a mohl jsem ho i vidět. V den uvedený na listině ke mně přišel muž do sboru, poznal jsem ho a pozval do kanceláře. Tam jej Bůh zachránil, očistil ode všeho zlého jeho život a dal mu nové vítězství a nový smysl života. Nedávno jsem od tohoto muže obdržel tento dopis: „Když jsem vám líčil svůj život dne 9. dubna, měl jsem dojem, že Vás nic z toho, co jsem Vám vyprávěl, nepřekvapilo. Vypadalo to, že jste již všechno věděl. Později jsem zjistil, že tomu tak opravdu bylo, protože mé jméno bylo napsáno na listině,

kteřou jste obdržel v trůnním sálu Všemohoucího. Vy jste už na mne čekal a vůbec Vás nepřekvapilo, že jsem přijal Pána Ježíše za svého Pána a Spasitele. Můj dřívější život byl neustálým stoupáním a klesáním. Byl jsem vychován ve sboru a často jsem šel na výzvu dopředu k oltáři, ale nikdy jsem se cele a úplně Pánu nevydal. Neklidně jsem putoval z místa na místo, nemohl jsem najít smysl života. Konečně jsem se spojil se skupinou spiritistů, kde jsem se stal médiem. Mívali jsme spiritistická sezení a mluvení v transu. Byl jsem posedlý demony. Člověk nemůže klesnout hlouběji než jsem byl já. Vpravdě byl můj dům zanechán opuštěný a prázdný. (Mt 23,38) Když jsem se z tohoto způsobu života pokusil vymanit, přepadly můj dům krysy, které se nedaly usmrtit. Postupně jsem všechno ztratil – byt, lidskou důstojnost a konečně i rodinu. Potom jsem zavolał svým rodičům v Idahu a zjistil jsem, že mne ještě mají rádi. Opustil jsem spiritistickou společnost a vrátil se domů, kde jsem byl jako biblický marnotratný syn co nejrdečněji přijat. Po krátkém času mi Pán vrátil i rodinu. Jeli jsme se ženou na dovolenou na Hawaii, a tam jsme se seznámili s manželským párem z Boise, kteří nás pozvali do Vašeho sboru. Díky Bohu! U mne v kanceláři nyní visí bílý praporek s nápisem: Pane, já se Ti oddávám! Jim Olson.“

Bůh mi dovolil, abych předem viděl ve všech detailech také událost číslo 63. Šlo o manžely, kteří měli vážné problémy. Když jsem byl vytržen do nebe, viděl jsem je ve své kanceláři a zjistil jsem, že datum té události je vyznačeno v listině. Když ten den nastal, manželský pár se neukázal. Sám jsem se ptal, co se děje a rozhodl jsem se zůstat poněkud déle v kanceláři. Krátce po chvíli, kdy jsem normálně z kanceláře odcházel, zazvonil telefon. Někdo se ptal, aniž by se představil: „Pastor Buck? Zůstanete ještě chvíli v kanceláři?“ Odpověděl jsem, že ano. Muž nechtěl povědět, jak se jmenuje. Když potom oba přišli ke dveřím, přivítal jsem je a oslovil jménem. To je úplně popletlo. Pověděli, že mají těžké manželské problémy a chtěli by je vypovědět. Proč s tím přišli právě do Boise, nevěděli. Řekli mi: „Přijeli jsme sem autem a najali si pokoj v hotelu. Když jsme vešli do pokoje, uviděli jsme telefonní seznam, který byl otevřený na místě, kde je Vaše výzva – Duchovní služba dle úmluvy.“ Poznal jsem, že anděl byl na místě, otevřel telefonní seznam a také poslal ty manžele do správného pokoje. Po chvíli paní řekla: „Cesta sem byla velmi dobrá, prima jsme si rozuměli! Teď už vás ani nemusíme zaneprazdňovat, můžeme jít!“ Na to jsem řekl: „Ne, raději byste měli zůstat, protože nesouhlasí to, co vy říkáte!“ Otevřeně jsem jim pověděl, že mi Bůh už před několika měsíci ukázal toto naše setkání. Potom jsem se obrátil k ženě a řekl jsem: „Máte v kabelce revolver, kterým jste chtěla zastřelit svého manžela, až se vrátíte do hotelu!“ On se velmi polekal a ona se třásla po celém těle. Řekl jsem dále: „Otevřete kabelku a dejte sem tu zbraň!“ Opravdu otevřela kabelku a podala mi revolver, přesně, jak jsem to viděl ve vidění. Ale potom její duše křičela k Bohu! Bylo jí jasné, že bych nemohl vědět nic o revolveru, kdyby mi to byl Bůh neukázal. Oba padli před Bohem na tvář, dali se očistit od svých hříchů a jejich vzájemný vztah byl ihned obnoven. Později jsem od obou manželů dostal krásný dopis. Jsou členy dobrého sboru v Kalifornii a radostně slouží Pánu.

Bůh mi v nebi řekl, že nechce zapsat všechno, co se má stát v mém životě. Řekl: „Chci ti jmenovat jen některé události, které ti mají potvrdit, že to skutečně působím Já.“

Mezi jednotlivými událostmi na listině se určitě staly stovky jiných věcí, ale pouze některé z nich jsem se mohl předem dozvědět – jako ukazatele. Ptali se mne také lidé, co chci dělat, až se všech 120 událostí naplní? Na to bych rád odpověděl, že je naplánováno všechno, co se děje, nejen oněch 120 příběhů.

Na listině bylo pozoruhodné jméno jednoho Žida, kterému patří mnoho restaurací. Podivuhodnými zkušenostmi byl doveden k víře v Ježíše Krista jako Spasitele. Proto pojal úmysl, aby také všem zaměstnancům v jeho restauracích bylo zvěstováno evangelium. Řekl k tomu: „Bůh se jistě stará o mé zaměstnance stejně jako o mne.“ Když mi řekl své jméno, zjistil jsem, že jeho jméno bylo uvedeno na listině pod číslem 112.

Událost číslo 113 z těch 120, které mi Bůh naznačil 21. ledna 1977, byla volba nového papeže. Bůh mi řekl, že papež u Něho nemá žádný větší vliv než ten nejmenší křesťan, ani že nemá žádná výsadní práva. Ale protože má papež velký vliv na lidi, je i volba papeže Boží záležitostí. Zvolil muže jménem Karol Wojtyła z Polska. Toto proroctví se vyplnilo 16. 10. 1978, když byl na svatou stolicí zvolen papež Jan Pavel II.

U čísla 116 se jednalo o lidovou republiku Číny. Bůh mi řekl, abych neupadl do paniky, když Amerika zahájí znovu diplomatické styky s lidovou republikou Číny a nechá přitom Tchaj-wan na holičkách. Bůh s v ů j lid neopustí ani nezanedchá. On rozhodl, že maličko pootevře dveře, aby se Jeho světlo dostalo i do Číny a aby lidé byli osvobozeni z řetězů temnosti. A tak se i stalo.

Když mne Bůh vrátil z nebe opět na zem, řekl mi: „Zase k tobě přijdu!“ Jak Jej miluji! Opět ke mně posílal andělské bytosti a sděloval mi poselství pro náš svět.

Lidem, kteří by rádi věděli, jestli andělé přicházejí na můj rozkaz, chci říci, že něco takového je nemožné. Andělé lidské příkazy neposlouchají, jediné příkazy od Boha. Někteří lidé tvrdí, že poroučí andělům, aby dělali to a to. Tito lidé se zbytečně namáhají, protože andělům člověk přikazovat nemůže. Oni poslouchají jen Boží rozkazy a vím, že když mluví, předávají jediné Boží Slovo. Proto také, když jim Bůh přikáže, aby někomu sloužili, neposlouchají žádné lidské námítky.

Žalm 103,20: „Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, vy silní bohatýři, kteří plníte, co řekne, vždy poslušni Jeho slova!“

Moje návštěva v trůnním sále zcela ovlivnila můj život. Znáím Boha mnohem lépe a osobněji než předtím. Moje modlitební chvíle se staly audiencemi u Všemohoucího. Bible má pro mne novou dimenzi a je živá. Neustále se tím zážitkem zaměstnávám. List, který mi Bůh dal, už nemám, protože zpopelněl, ale každá věta v něm napsaná je stále přede mnou, jako bych viděl obraz.

Mnoho jsem přemýšlel o těch příbězích na listině a uvažoval jsem, jestli je Bůh všechny skuteční. U některých se to zdálo být nemožné. Příležitostně jsem zapsal své myšlenky a připojil jsem je k tomu. Je zábavné číst po nějaké době tyto poznámky znovu. Nedávno jsem si přinesl jeden lístek, na kterém bylo datum 4. února 1977, právě dva týdny po mém zážitku v trůnním sále. V té době se většina případů ještě nestala. Psal jsem si: Jak se to asi všechno naplní? Dnes má být sice zachráněn muž, ale 30. května má při leteckém neštěstí přijít o život. To nemohu pochopit, proč?!

Mohu jen Bohu děkovat, že své Slovo tak věrně dodržel. Nyní se již 117 příhod, uvedených na listině, vyplnilo, zbývají pouze tři než tuto knihu dopíši. Často se mne lidé ptají, má-li p o č e t příběhů nějaký zvláštní význam, nebo jestli se něco neobyčejného stane, až se všechny ty události splní. Těch 120 příběhů je jen nepatrný díl velikého Božího plánu. Jsou to jen ukazatelé, které mi připomínají velikou Boží věrnost.

V Bibli máme víc než 120 předpovědí a všechna biblická proroctví se také naplní. Předpověděné divy jsou pro nás důkazem toho, že máme co činit s ž i v ý m B o h e m . Jeho plán se bude i nadále rozvíjet, i když už žádné ukazatele nemám. Toto poselství by nás mělo upozornit na jistotu, kterou nám Bůh věnuje. Chodíme-li s Ním, vede nás přímo a uskuteční všechny své plány v životě každého z nás, i když si to neuvědomujeme.

Kapitola 6.

BOŽÍ PRIORITY

Byl jsem plný bázně a údivu, když mi anděl Gabriel líčil pravdy, které mají u Boha největší význam. Jsou to pravdy, které musí svět poznat. Nedávno mne Gabriel žádal, abych napsal 7 pravd, které označil jako **B o ž í p r i o r i t y**. U Boha je sedmička číslem dokonalosti. Tyto pravdy jsem vždy znovu pročetl, rozjímal o nich a přemýšlel. Bůh mi je tak oživil a ony naprosto souhlasí s Božím Slovem.

První priorita: Krev Ježíšova.

Každá zvěst, kterou mi anděl přinesl, odkazovala na oběť smrti Ježíše Krista. Tím, že Ježíš vylil svou krev na kříži, bylo učiněno zadost Boží spravedlnosti a Boží hněv byl usmířen. Naše listina hříchů je vylitou krví **v y m a z á n a**. Proč musel být Boží hněv uspokojen? Boží dokonalá spravedlnost si žádala potrestání lidí, protože zhřešili. Když Ježíš svou krev vylil, vzal na sebe spravedlivý Boží trest. Zemřel zástupně za nás. Když potom Ježíš vstoupil na nebesa, pokropil tam všechno svou krví, i knihu, ve které byly zapsány všechny naše zlé činy, viny a selhání.

Ve Staré smlouvě Bůh předložil své požadavky lidem, v Nové smlouvě píše své zákony do našich srdcí. Už to není „nesmíš!“, nýbrž „já chci“. U této pravdy, kterou mi Gabriel vysvětlil, šlo tedy o dokonanou oběť smrti Ježíše a ne o naše každodenní zápasy a trápení.

Mnozí křesťané si sice uvědomují, že jejich hříchy jsou odpuštěny, ale přesto si dělají starosti nad svými prohřešky v mezilidských vztazích. Gabriel řekl, že Bůh i tyto hříchy odpustil.

Ve Staré smlouvě Bůh řekl, že bude pamatovat na všechny hříchy a zlé činy. V Nové smlouvě říká, že na ně více nevzpomene, protože jsou smyty Ježíšovou krví. Ježíš okusil za každého muže a za každou ženu smrt, aby je osvobodil z otroctví hříchu (Žd 2, 9).

Mnozí lidé se domnívají, že Ježíšova krev je bezvýznamná. Někteří teologové dokonce tvrdí, že není důležité, jestli Ježíš na kříži krev vylil, nebo zůstala-li v těle. Bůh ale řekl, že Ježíšova krev byla důležitá, aby se ani kapka neztratila. Jen tato krev je nezmařitelná. To odpovídá Božímu plánu. V Židům 12, 24 čteme: „...stojíme před krví Jeho, která nás očišťuje...“. Před Bohem má Ježíšova krev význam až na věčnost.

Druhá priorita: Společenství s Bohem.

Bůh si přeje, abychom s Ním měli hojné podivuhodné obecenství. Toto obecenství se uskutečňuje prostřednictvím Jeho Slova a Ducha Svatého. Bůh si přeje obecenství s vámi, abyste se každý den radovali z Jeho přítomnosti.

Bůh si přeje, aby nejen křesťané Její blíže poznali, chce, aby k Němu přišli i ti Jemu nejbližší. Slibuje, že bude blízký těm, kteří Ho vzývají, byť byli i na konci světa. Bůh vás miluje. Nehledá důvody, aby vás odmítl, hledá možnosti, aby vám pomohl a přitáhl nás všechny k sobě. Izaiáš 1,18: „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“

Třetí priorita: Ježíš žije!

Ježíš žije! Smrt je přemožena! Na konci svého života sice musíme projít fyzickou smrtí, to však není ta vlastní smrt. Vlastní smrt duše je přemožena!

Když Ježíš okusil druhou smrt, okusil na sobě samém Boží soud za hřích. Tělesnou smrt neokusil za nás, protože umřít musíme, ale chce nám sdělit, že si nemusíme dělat starost s druhou smrtí; On již za všechny, kdo v Něho věří, trpěl. Anděl mne upozornil na dokonalý Boží plán. Ve Skutcích apoštolů 2; 24 stojí: „Ale Ježíše Bůh vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.“ Proč to nebylo možné? Protože v nebi už bylo stanoveno, že Ježíš smrt a peklo potře. Satan byl přemožen!

V epištole Židům 2; 9-15 nalézáme krásný popis toho, co Ježíš pro nás vykonal. „Ale vidíme toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny. Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy. A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká: ‚Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit.‘ A jinde praví: ‚Také já svou důvěru složím v Boha.‘ A dále: ‚Hle, já a děti, které mi dal Bůh.‘ Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrti vládne, totiž d'ábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi celý život v otroctví.

Když ti, kteří Ježíše odsoudili k smrti, viděli, že ve svých dál žije, poznali, že tu nebyl jen jeden Ježíš, kterého museli odstranit, nýbrž mnozí! Bylo to vskutku tak, protože všichni, kteří Jemu sloužili, vyzařovali Jeho život a Jeho moc. Kdo chce dnes dokázat, že Ježíš žije, může to udělat tím, že nechá Ježíše žít v sobě!

Čtvrtá priorita: Zaslíbení Ducha Svatého.

Bůh připravuje své plány v pravý čas. To nebyl nějaký okamžitý nápad, že Bůh dá svým dětem moc. Toto veliké zaslíbení moci trvá od založení světa. Dávno před založením Církve je vloženo do prorockých spisů Bible. Zaslíbení Ducha Svatého patří k nejdůležitějším součástem Božího plánu spasení Jeho lidu.

Bůh chtěl, aby každý jednotlivec z nás byl podobný obrazu Jeho Syna. Měli jsme s odkrytou tváří vidět Boží slávu jako v zrcadle a být proměněni v Jeho obraz slávy. Máme-li konat službu, podobnou službě Ježíšově, potřebujeme tutéž moc, kterou měl Ježíš. Máme-li být jako Ježíš, potřebujeme moc Ducha Svatého. Mnoho lidí považuje za nemožné, abychom tuto moc Ducha Svatého dostali. Jiní se domnívají, že mně toto poselství nemohl dát žádný anděl. Říkají mi: „O křtu Duchem Svatým nebude žádný anděl mluvit, protože to je sporné téma. Anděl určitě zůstane neutrální!“ Gabriel se ani poznámkou nezmínil o tom, jestli to je sporné téma, nebo není. Docela prostě řekl, že tato pravda patří mezi Boží priority.

Pátá priorita: Jděte do celého světa!

Pátou prioritu mi jednoho dne osvětlil Gabriel, když se se mnou bavil v mé kanceláři. Za hovoru přecházel sem a tam. Poprvé jsem jej viděl s velmi starostlivým výrazem obličeje. Řekl, že Bůh si dělá starosti s tím, že lidé sice Jeho poselství poslouchají a probouzejí se pro pravdu, potom však opět usnou. Bůh považuje dnes misi za nejvyšší prioritu! Měli bychom jít do celého světa! Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“ /Marek 16; 15/. Boží poselství dnes zní: „Můžeš ke mně přijít dnes! Zed' je prolomena. Jsi smrtí Mého Syna se mnou smířen!“ To je evangelium, které máme kázat všemu stvoření! Bůh nám zjevil svůj plán a naplnil nás Duchem Svatým. Nyní praví: „Jděte!“ Bůh vysílá v této době zvláštní zástupy andělů, aby lidi k Sobě přitáhl.

Jednou mi Gabriel řekl, že andělé jsou rozmístěni na každé hoře, v každém stromu, dokonce i v podzemních jeskyních, aby vyhledali muže a ženy, kteří utíkají před Bohem! Tam dokážou andělé všechno, co lidé dokázat nemohou. Vždyť my máme jen omezené možnosti, kdežto andělé nikoliv. Bůh chce říct každému jednotlivci: „Chci, abys věděl, že jsi v mém srdci, smíš ke mně přijít!“

Mnoho lidí se dívá na hříchy místo na Pána. Když potom káží, bouří neustále nad strašným stavem světa a jak hrozný je hřích. Ale lidé dobře vědí, jak hrozný je hřích! Kdo je hříchem svázaný, ten o tom nechce od druhých slyšet. Bůh říká, že neposlal svého jednorozeného Syna na svět proto, aby svět odsoudil, ale aby mu ukázal východisko. Máme tedy zaměřit svůj pohled na Ježíše a ne na hřích. Bůh chce, abychom Ježíše viděli jako vyvýšeného, který k Sobě chce všechny lidi přitáhnout.

Přicházeli ke mně pro duchovní péči lidé, kteří se vlekli s těžkými břemeny a ti správně vycítili, jak je andělé posunovali kupředu a jak k nim mluvil Duch Svatý. Měli takový hlad po Bohu, že chodili od jedné církve ke druhé a hledali Boha. Ovšem tam často slyšeli pouze to, jak je všechno špatné. Když slyšeli jen kázání, že svět leží ve zlém, museli s prázdným srdcem odejít.

Jednou ke mně přišel do kanceláře muž, který se ptal, jestli je pro něho ještě nějaká pomoc. Řekl: „To je už pátý sbor, který jsem navštívil, abych našel Boha. Musím Jej bezpodmínečně nalézt.“ Odpověděl jsem mu: „Tady jste na správném místě.“ Nevypτάval jsem se na jeho hříchy, ale řekl jsem: „Až ucítíte mé ruce na své hlavě, zvolte jak nejhlasitěji umíte jméno JEŽÍŠ. On chce, abyste teď k Němu přišel a čeká na vás.“ Ten muž zvolal to jediné slovo „JEŽÍŠ“ a Pán ho vyslyšel a daroval mu nový život.

Šestá priorita: Ježíšova oběť smíření platí pro vždy.

Tuto pravdu je nutné stále lidem připomínat. Dílo, které pro nás Ježíš dokonal, je věčně platné, Ježíš na ně nezapomněl. Má nám nejen jednorázově pomoci, ale má nás provázet celým životem až k jeho cíli. Gabriel mi řekl, že toto dílo smíření znamená nový začátek. Je proto velmi důležité, aby lidé Ježíšovu oběť smíření poznali a rozuměli jí. Musejí pochopit, že požehnání ze smíření zabírá široký okruh. Každý den života můžeme okoušet požehnání na duchu, duši i těle. Všechny naše hříchy přikrývá smířící krev Ježíšova. Nyní na nás může Bůh pohledět a přijmout nás. Bez Ježíšovy smířující oběti přijati být nemůžeme. Ale právě proto, že lidé jsou trápeni strachem, chce jim Bůh říci, že již od založení světa plánoval přikrytí jejich hříchů Ježíšovou obětí smíření.

Ef 1,4: „Bůh vyvolil nás v Něm před stvořením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří.“ A list Judův, verš 24 a 25: „Tomu pak, který má moc uchránit nás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil

skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky.“

Oběť smíření přikrývá, očišťuje a odstraňuje naše viny. Bohu bychom se nemohli líbit ani mu sloužit, kdybychom se museli neustále obávat, že On čeká, jen aby nás přistihl při nějakém skrytém hříchu. Smíme vědět, že celý náš život je skryt v Něm, dokud mu důvěřujeme a věříme. Toto poselství je tak naléhavé a nutné proto, že nikdo nemůže sloužit Bohu celým srdcem, dokud v Něm není skryt. Kdo si je tím jist, nemusí se již strachovat.

Bůh sice říká, že by nerad nechal někoho od sebe odejít, že ale jsou dva hříchy, které by nás mohly vyloučit z okruhu působnosti smírčí oběti. Je to **v z p o u r a a m o d l o s l u ž b a**. S výjimkou těchto dvou hříchů nás ostatní obvyklé přestupky v našem životě nemohou od Boha oddělit, ani nás vyvést z ochranné oblasti krve Ježíše Krista. Tedy i ty můžeš zcela radostně a volně žít pro Boha! On na nás pracuje! Andělé nemluví sami ze sebe, jejich zvěst jde přímo ze srdce Božího. Bůh nám chce říct, že jsme v Něm naprosto skryti.

Sedmá priorita: Druhý příchod Ježíšův.

Bůh nám vzkazuje, že se máme připravit na ten veliký den, kdy On se vrátí. Pro ty, jejichž jména jsou zapsána v Knize života Beránkova, to bude den slávy. Ti však, kteří tam zapsáni nejsou, přijdou do věčného zatracení. Dnes máme možnost volby a je to docela jednoduché – buď sloužíme Ježíši, nebo jdeme se satanem do věčného zatracení. Měli bychom uvážit výsledek našeho osobního rozhodnutí.

Sk 1,10-11: „A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte, a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste Ho viděli odcházet.““

1Te 3,12-13: „Necht' Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem, tak jako i my vás milujeme, ať posílí vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými.“

Zj 20,11-15: „I viděl jsem trůn veliký bílý a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe a místo jim není nalezeno. I viděli jsme mrtvé, malé i velké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiná kniha také jest otevřena, tj. Kniha života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých. I vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteříž v nich byli, i souzení jsou jeden každý podle skutků svých. Smrt pak a peklo uvržení jsou do jezera ohnivého, a to jest smrt druhá. I ten, kdo není nalezen v Knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.“

Zj 21,22-27: „Ale chrám jsem v něm neviděl; nebo Pán Bůh všemohoucí chrám jeho jest a Beránek. A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvěcuje a svíce jeho jest Beránek. A národové, kteříž by k spasení přišli, v světle jeho procházeti se budou a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho. A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude. A snesou do něho slávu a čest národů. A nevejde do něho nic poskvrňujícího, nebo působícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteří jsou napsáni v Knize života Beránkova.“

Pro všechny, kdo se rozhodnou pro Ježíše, je Jeho příchod největší událostí, na kterou se těší andělé v nebi.

Když Gabriel dokončil toto poselství o Božích prioritách, řekl, že to jsou nejdůležitější části Božího plánu, který byl stanoven při založení světa. Potom mne odkázal na 3.M 23 a plány,

keré Bůh dal Mojžíšovi pro truhlu smlouvy. Truhla smlouvy je jakýmsi malým modelem velikého Božího plánu. K mému údivu mi anděl ukázal, jak každá z těchto priorit má vztah ke starým slavnostem v Izraeli. Musel jsem se divit, jak Bůh používá těch starozákonních plánů, aby nám ukázal, co dnes s námi zamýšlí.

První priorita: Ježíšova krev. Slavnost beránka.

Tato slavnost byla nástinem Kristovy smrti a Jeho drahé krve. Byla ustanovena již na počátku světa. Pokrevní příbuznost mezi Bohem a Jeho dětmi je právě v krvi Ježíšově. Tato krev je onou červenou nití o spáse, která se vine celou Biblií. Lid Izraelský byl skrze ni vysvobozen z Egypta, když potřeli krví beránka oboje veřeje a nadpraží svých domů. Tak byly jejich domy přikryty, takže Zhoubce je přešel, když usmrcoval prvorozené v každé rodině. Naše největší pašije byly skončeny, když Ježíš pokropil svou krví nebeské knihy a tím smazal naše hříchy, takže nás Bůh mohl přijmout a učinit nás údy své věčné rodiny.

Tedy první priorita, kterou mi Gabriel ukázal, byla Ježíšova krev a první roční slavnost byl pesach Páně.

Druhá priorita: Společenství s Bohem. Slavnost nekvašených chlebů.

Tato slavnost se slavívala sedm dnů hned po hodu beránka. Když Ježíš vydobyl osvobození od hříchu svojí krví, Bůh jí ihned přikryl naše hříchy. To neznamená, že Bůh prohlásil hřích za dobrý, ale že určil způsob, kterým můžeme být před Ním ospravedlněni.

Nekvašené těsto je náznakem hříchu. Ve svátky nekvašených chlebů nesměli Izraelité jíst kvašený chléb, aby tím naznačili, že hřích je shlazen. V době Nové smlouvy mohl být zase užíván kvašený chléb. Bůh hříšníky ospravedlnil. Náš hřích, vina a selhání je dokonale přikryto, Bůh nás vidí jako svaté, bez viny, dokonalé.

Kdo se však dobrovolně rozhodne pro vzdor a modloslužbu, ten se vymyká působení krve. Kdo se rozhodne pro poslušnost, ten si přivlastňuje působnost krve, protože se rozhodl pro lásku k Bohu a službu Jemu, aby už nesloužil svým hříšným tužbám.

Žd 10,14-17: „Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. Dosvědčuje nám to i Duch Svatý, když říká: ‚Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.‘“

Třetí priorita: Ježíš žije. Slavnost prvotín.

Gabriel řekl, že tato slavnost představuje Ježíšovo zmrtvýchvstání a Jeho život. Nejen On žije, v Boží knize je psáno, že i my, kteří jsme Jeho, budeme Jej následovat v Jeho vzkříšení. To Bůh pro nás zaslíbil!

Čtvrtá priorita: Zaslíbení Ducha Svatého. Svátek letnic.

Seslání Ducha Svatého o letnicích nebyl nějaký dodatečný Boží nápad. Bůh všechno stanovil už před založením světa. Slovo „pentakoste“ znamená 50. Letnice následovaly za 50 dnů po velikonocích. Nebyla to žádná náhoda, když Ježíš řekl učedníkům, aby zůstali v Jeruzalémě.. Boží plán totiž postupoval a 50 dnů po pesachu se stalo něco ohromujícího. V den letnic byli učedníci jako jednotlivá pšeničná stébla před Pánem. Když se shromáždili v Jeruzalémě, nebyli stmeleni v jednotu. Ještě nebyla žádná církev – sbor. K letnicím chtěl Bůh říct: „Vezměte pšenici, vyrobte mouku a upečte z ní chléb. Ale přimíchejte trochu kvasu, protože církev nebude nikdy bez hříchů.“ Bůh náš hřích přikryl, ale pod přikrytím tu hřích přece jen je, pokud jsme živi. On svou církev přikrývá, ačkoliv v ní kvas hřichu je. Čistí nás Duchem Svatým a mocí Kristovy krve. Jako by Bůh řekl: „Rozemelte pšenici, udělejte mouku a upečte chleby. Má z toho být jednotu, která představuje mé tělo. To tělo nebude sestávat z jednotlivých, od sebe oddělených věřících. Mé tělo se v síle Ducha Svatého sjednotí a bude stmeleno v jednotu. Mé tělo není dokonalé, jak si někteří lidé myslí. Přidejte kvas, protože tento chléb má představovat církev takovou, jaká doopravdy je.“

V žádném případě nechci hřích hájit, ale přece jsem rád, že se Bůh o nás tak postaral. On se stará o v š e c h n y věci a miluje nás přes všechnu naši nedokonalost.

Křest Duchem Svatým je podle vůle Boží přístupný pro všechny křesťany. Je to potřebná zkušenost, abychom mohli žít a jednat tak, jak chce Bůh. Boží Duch v nás musí přebývat. Proto Jej nemáme uhašovat a proud Jeho moci zatlačovat. 1Te 5, 19: „Plamen Ducha nezhášejte...“ Křest Duchem Svatým nás vyzbrojuje mocí k tomu, abychom byli podobni Ježíšovi. Je důležitou částí božského plánu spasení. To nelze oddiskutovat! Jeho Slovo věčně trvá a platí, kam až dosahují nebesa.

Pátá priorita: Jděte do celého světa! Slavnost polnic /pozounů/.

Po letnicích byl slaven svátek polnic, kdy se lid scházel „na památku“ a troubili na pozouny. My máme „dobrou zprávu“, kterou Bůh chce „vytrubit“ do světa. Máme jít tam, kde lidé ještě Ježíše neznají a máme jim „vytrubovat“ poselství, že Ježíš zachraňuje. Jeho dílo je dokonáno. Je to dobrá zpráva. Můžete přijít k Bohu. Kristus vítězí nad ďáblem – tuto zvěst máme rozhlásit. To měl na mysli Ježíš, když řekl: „Přijměte moc Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samaří a až do posledních končin země“ (Sk 1, 8).

Šestá priorita: Oběť smíření Pána Ježíše je věčně platná. Slavnost Dne smíření.

Den smíření měl Izraelce upomínat na to, že uplynula lhůta osvědčení a pokání a oběť musí být obnovena. Oběť smíření byla přinášena každý rok. V tom dnu pohleděl Bůh zpět na všechny hříchy, které lid spáchal v uplynulém roce a lid stál bezmocný a bez naděje před tvářím Všemohoucího. Proto byly lidem dány určité směrnice, které měli uposlechnout, aby jim Bůh mohl poskytnout další dobu milosti. Každoroční oběť smíření nemohla člověku nikdy dopomoci k dokonalosti, mohla však dopomoci lidem k další lhůtě milosti (3.M 23, 27 a L 1, 8-12).

Jsmo-li znovuzrozeni a přijali jsme nový život z Ducha Svatého, nemusíme se osvědčovat. Ježíšovou obětí jsou naše hříchy jednou provždy přikryty.

Jak je to však s těmi, kteří se ochraně krve vyhýbají? Jako Bůh tehdy pod Starou smlouvou připravil východisko pro takové lidi, tak i dnes nabízí takovým lidem východisko, totiž p o k á n í, návrat do společenství s Ním. Už není žádné oběti smíření, jedině pokání je cestou zpět k Bohu.

1.J 1,9: „Jestliže vyznáváme své hříchy, Bůh je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od veškeré nepravosti.“

Sedmá priorita: Druhý příchod Ježíšův. Slavnost stánků.

Bůh si přeje, abychom byli stále s Ním. Slavnost stánků byly velice radostné dny. V prvním dnu měl lid postavit chýše z větví obalených ovocem, z palmových listů i z větví jiných stromů. Přitom se radovali před Hospodinem, svým Bohem. Chýše byly po 7 dnů jejich příbytkem a Bůh byl mezi nimi. Slavnost stánků nebyla zařízením nějakého teologického výboru. Hospodin sám přikázal Mojžíšovi, aby zavedl tento svátek, protože Bůh chtěl bydlet mezi nimi. Nelze se vyhnout poselství o druhém příchodu Ježíše Krista ani té skutečnosti, že nás Bůh chce vzít k sobě. Ten plán byl navržen v nebi a bude se rozvíjet tak, jak Bůh stanovil.

Máme jistotu, že naše hříchy jsou Boží milostí přikryty. On již nevidí náš hřích, vinu a nepravosti, vidí Ježíše a nás v Něm, svaté, bez poskvrny a vrásky (Ko 1,22).

Na základě dokonalé Ježíšovi oběti máme pokoj od svých skutků. Naše důvěra v tento dokonalý Boží plán přispěje k tomu, že i jiní se připraví pro ten veliký den až On přijde a vezme nás k Sobě.

Svátky stánků byly poslední, které ukázal Mojžíš. Stejným způsobem bude přiveden k zakončení plán spasení Ježíšovým druhým příchodem.

Kapitola 7.

OKUSIL SMRT

Jednou, když se mnou andělé mluvili, ukázal mi Bůh Ježíše jako zabitého Beránka. Zlomilo mi to srdce! Když tato pravda probíhala jako obraz před mým zrakem, viděl jsem Jej v poutech smrti. Potom jsem viděl, jak se malý beránek počal zdvíhat. Brzo se z něho stal mohutný beran a měl sedm očí. „Viděl jsi jej umírat jako beránka, hle, povstává jako VÍTĚZ. JEMU je dána všechna moc na nebi i na zemi.“ (Mt 28, 18: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“)

Jednoho rána ke mně promluvil Duch Svatý: „Napiš a opatruj slova, která ti řeknu. Budou světlem pro mnohé. Nechci působit skrze tebe, ale budu tato slova provázet a propůjčím jim život, kamkoli je pošlu. Tedy i poselstvím, která ti předali andělé, jsem dal křídla. Neboj se mluvit v Jeho jménu, protože slova, která ti svěřím, nejsou moje, nýbrž Jeho a platí věčně. Což se nedají nalézt v Jeho věčném SLOVU? Dávno zavřené dveře k mnohým národům se těmito slovy otevrou. Jsem velitel zástupů Hospodinových a v těchto dnech jsem je vyslal, aby Jeho lid ke cti Jeho jména přivedli k tomu, aby byl připraven na veliký den Páně. Moji andělé budou

tato slova provázet a lidi připravovat. Budou rozptylovat moci temnosti a v lásce se budou starat o každého člověka, který tyto zprávy uslyší.“

Mnozí lidé reagují s velmi smíšenými pocity, když jim vypravují o nadpřirozených zážitcích. Pro většinu mých posluchačů jsou tyto zvěsti neobvyklé, ale jejich pochybnosti velmi rychle zmizí, když věnují zprávám svou pozornost. Jsou to ti lidé, kteří chtějí slyšet, co Bůh dnes zvláštním způsobem říká svému lidu.

Od toho rána, kdy jsem si tato slova zapsal a měl je uchovat, Bůh na mně pracoval. Promýšlel jsem tato poselství a přitom jsem se tázal, co je jádrem zjevení. Je možné, že Bůh dnes posílá anděly, protože bychom Mu jinak nerozuměli? Bůh nám určitě nechce dát nové Slovo, ale vzal své věčné Slovo v Bibli a objasňuje je zcela novým způsobem, takže Bible je pro nás živou knihou.

Jedna otázka mi nedala pokoj. Co je jádrem zvěsti, kterou mám říct světu? Když jsem uvažoval o těchto fantastických věcech, které mi Bůh skrze anděly objasnil, bylo mi jasné, že vše se točí kolem jednoho bodu. Tento střed je zjevení skutečného pravého bytí Božího srdce. Jádro zvěsti a vrcholný bod Bible, střed celých dějin, střed Božího poselství lidem je: JEŽÍŠOVA OBĚŤ ŽIVOTA – JEHO SMRT.

Ježíš vyšel od Otce. Slovo Boží nám říká, že Ježíš je Beránek zabitý od ustanovení světa (Zj 13, 8). Když sebe samého Ježíš vydal jako oběť, zjevil nám lidem podstatu Boha. Středem všeho Božího jednání je dokonaná oběť Ježíšova, který na kříži zvolal: „Dokonáno jest.“ Tato Ježíšova oběť je jádrem Boží zvěsti.

Kristus se stal středem společnosti a civilizace. Kdekoliv se kázal Kristus a Jeho zvěst v průběhu dějin, svítilo do situace Boží světlo. A tam, kde se tato zvěst nekázala, nebo kde se odmítala, zůstala temnota. Kristus je středem života. Bez Ježíše by byl veškerý život bezúčelný, nesmyslný.

Ó Bože, nedej, abychom po této zvěsti zůstali stejní jako předtím! Můžeme vidět, poznávat, přijímat a žít, protože Kristus pro nás umřel. Daruj nám, Bože, abychom se nyní chopili příležitosti a smlouvu, kterou Jsi v krvi Ježíše Krista s námi uzavřel, zkoumali a přijali. Dej, ať poznáme, že Jsi pro nás učinil něco zcela zvláštního! Ježíš nebyl umučen k smrti pouze tělesně, podle své lidské přirozenosti. Tisíce lidí vytrpělo podobnou strastiplnou smrt. Nešlo jen o to, že Ježíšovi přestalo tlouct srdce, že již nedýchal, že Jeho životní síla byla u konce. Ani o to nešlo, že byl opuštěn od svých příbuzných, přátel, učedníků. Takové utrpení poznali i jiní lidé. Bůh řekl Adamovi a Evě, že zemřou, budou-li jíst ovoce ze stromu poznání. To slovo nám říká, že duše, která zhřeší, umře.

Bůh zná každého člověka, který kdy žil, ať měl nějaký vztah k Ježíši nebo ne. Bůh zná i bezbožné. Vztahuje své ruce k hříšníkům! V Božím Slovu stojí psáno, že nás velice miluje. A to vše se stalo dřív, než jsme Jej znali my, v době, kdy jsme ještě byli Jeho nepřáteli. Kristus nezemřel proto, aby odstranil pozemskou smrt, my všichni musíme jednou zemřít nebo být proměněni, abychom byli zbaveni smrtelného těla. Ale člověk je po celý život trápen strachem ze smrti, protože je d r u h á smrt, kterou také musí každý projít. A tuto druhou smrt vytrpěl Ježíš za nás. Když On visel na kříži, netrpěl pouze tělesné útrapy, ačkoliv i tělesně trpěl všechno, co je nutné vytrpět. Jeho utrpení nevzniklo jen proto, že byl opuštěn od svých milých. Měl mnohem větší bolest dokonce i než bezbožní, kteří jsou od Boha odvráceni, protože ani bezbožní nezažili, co to je ztratit poslední naději a neslyšeli slova: „Jdi do věčného zatracení!“

Nikdy jsem zde na zemi neprožil beznaději a zoufalství pocházející z toho, že je člověk zcela a naprosto opuštěn od Boha. Ježíš ale vytrpěl muka z a t r a c e n é d u š e . Z hloubi srdce volal: „Bože můj, Bože můj, proč Jsi mne opustil?“ A potom Jej uchvátily železné ruce věčného zatracení a On přišel před Boží soud. V tom okamžiku byl zcela a naprosto sám.

Ó Bože, ó Bože, ó Bože! Chtěl bych tuto pravdu objasnit všem lidem. Pane, ukaž nám právě v této chvíli, co Jsi pro nás vykonal! Ukaž nám svou velikou lásku, která Tvého Syna vydala za našeho zástupce!

Duch mi řekl, abych pověděl poselství, že i vaše hříchy byly souzeny, bariéry mezi vámi a Bohem jsou zbořeny, jste osvobozeni Jeho mocí. Můžete se zase vrátit do stavu bez viny, k postavení, které pro nás Bůh zamýšlel. Můžete zažít Boží blízkost, obecnství s Bohem!

Jak důležitá musí být tato zvěst, když mi ji při každé návštěvě andělé připomínali. Vzpomínám si, jak Gabriel přišel poprvé. Ukázal mi skvělou pravdu z prorocství Zachariáše 3 a řekl mi: „Ty znáš Ježíšovu oběť z toho pozemského, lidského stanoviska, nechtěl bys ji jednou pozorovat ze stanoviska Božího?“

V okamžiku mi dovolil vidět Ježíše jako bezbranného Beránka, který vyšel od Otce a přišel na tuto zem. Gabriel řekl: „Nyní se podívej, jak se do nebe vrací!“ Potom jsem viděl Ježíše skloněného, nesl kněžská roucha, která byla potřhaná, poskvřená špinou tohoto světa, byla ztrouchnivělá a zapáchala hříchem tohoto světa. Se skloněnou hlavou předstoupil Ježíš do Boží přítomnosti. To mi zlomilo srdce. Ježíš se mi tu ukázal zcela jinak, než jak jsem Jej kdy viděl. Viděl jsem, jak přišel z temnoty pekla a vstoupil do nebe. Nesl na sobě hříchy celého světa! Tehdy řekl Gabriel, anděl Páně, silným hlasem: „Vezměte ten špinavý oděv, odnese ho na místo, kde nikdy nebude nalezen a oblecte Jej v nová královská a kněžská roucha!“ Potom andělé, kteří stáli před Bohem, oblékli Mu nová roucha a Gabriel řekl: „Vezměte korunu a vsaďte ji na Jeho hlavu!“ Na té koruně byl nápis „SVATOST HOSPODINU“. To znamená: „Všichni, kteří mne následují, jsou svatí, přijmi je pro moji oběť!“ To stálo napsáno na té koruně. Ježíš byl učiněn naším králem a knězem.

Třetí kapitulu proroka Zachariáše jsem četl často, ale nikdy mě nenapadlo, že jméno Jozue je v řečtině Ježíš. Anděl mne na to musel upomenout, abych věděl, jak se Ježíš vrátil do nebe. Chci zde zopakovat celou 3. kapitulu Zachariáše, abyste viděli, jak Bůh tuto podivuhodnou předpověď splnil a také mi ji ve vidění ukázal: „Potom mi ukázal velekněze Jóšuu, jak stojí před Hospodinovým poslem, a po pravici mu stál satan, aby proti němu vznesl žalobu. Hospodin však satanovi řekl: ‚Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně?‘ Jóšua totiž, jak stál před poslem, byl oblečen do špinavého šatu. A Hospodin se obrátil k těm, kteří tu před Ním stáli: ‚Svlékněte z něho ten špinavý šat.‘ Jemu pak řekl: ‚Pohleď, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem Tě obléci do slavnostního roucha. Řekl jsem: Vstavte mu na hlavu čistý turban.‘ Tu mu vstavili na hlavu čistý turban a oblékli mu šat. Hospodinův posel stál při tom. A Hospodinův posel Jóšuuvi dosvědčil: ‚Toto praví Hospodin zástupů: Budeš-li chodit po mých cestách a budeš-li střežit, co jsem ti svěřil, budeš obhajovat můj dům a střežit má nádvoří a já ti dám právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí. Nuže slyš, veleknězi Jóšuo, ty i tvoji druhové, kteří sedí před tebou: Tito muži jsou předzvěstí toho, že přivedu svého služebníka, zvaného Výchonek. Hle, tu je kámen, který kladu před Jóšuu; jeden kámen, na něm sedm očí. Já sám na něm vyryji znak, je výrok Hospodina zástupů, a odklidím nepravost této země v jediném dni. Onoho dne pak, je výrok Hospodina zástupů, pozvete jeden druhého pod vinnou révu a pod fíkovník.“

Potom mne anděl odkázal na proroka Izaiáše 53. kapitulu a objasnil mi verše 3-9 tak, že je nikdy nezapomenu: „Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení?“

Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti.“

I další verše 10. a 11. vycházejí ze srdce Božího. Bůh vzal tuto nesmrtelnou duši a nechal jí plně okusit smrt, ano, za každého člověka okusil smrt. Bible zde říká, že se máme dívat na Ježíše, jak byl ztrápen nemocemi, jak jeho život byl vydán jako oběť za naše viny. Potom vidíme, jak dává vznik novému rodu. Pro Něho to byly porodní bolesti. Jeho duše byla vyčerpána. Ve verši 11 je psáno: „Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se dny. Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohých; jejich nepravosti on na sebe vezme.“ A verš 10: „Ale Hospodinovou vůlí bylo zkušet ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu.“ Tím, že Ježíš dal svou duši v oběť za hřích, umožnil spasení všech lidí na celé zemi.

Z bolestí Jeho ztrápené duše vzešli následovníci – símě. Bude mít potomstvo. On viděl, jak vznikla Jeho církev. Ještě dnes vidí své následovníky, své vykoupené, osvobozené, kteří vzešli z Jeho smrti. Když se na ně dívá, říká si: „Ještě si vzpomínám na své utrpení – to je pro mne světlo, plnost. Ty jsi údem mé rodiny, jsi vykoupené Boží dítě. Jsi údem nového rodu, ne židovské rasy ani žádné pohanské rasy, nýbrž občan nebeského království, vyvoleného lidu, král a kněz.“

Když Ježíš umíral, byl ubit Boží rukou, která na Něm trestala hřích celého světa. V okamžiku své smrti byl Ježíš úplně oddělen od svého Otce. Kvůli hříchu se k Němu Bůh obrátil zády. Tuto zvěst mi anděl ukázal tak jasně, že jsem se nemohl zdržet slz a otřásal jsem se v pláči, když jsem viděl, jakou cenu musel Ježíš zaplatit a co pro nás Jeho oběť znamená.

Je mnoho lidí, kteří Ježíše nepoznali, nepřišli k Němu a nechtějí se s Ním spojit, nepoznali, že On za ně podstoupil smrt. Také tito lidé se blíží ke dni, kdy uslyší: „Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného“ (Mt 25, 41). Tam poznají trápení, které měl Ježíš na kříži. **Ale nemusí tomu tak být!** Bůh se svými nebeskými zástupy dělá všechno pro to, aby muži i ženy byli od takové hrůzy zachráněni.

Milý čtenáři, řekni nyní docela prostě, hlasitě nebo i tiše: „Ježíši, děkuji Ti, že Jsi za mne okusil smrt. Odpuť mi moje hříchy. Děkuji Ti, že Jsi zrušil obžalobu. Už neexistují žádné doklady o tom, že jsem zhřešil.“ Tak je to jednoduché!

Během toho vidění jsem viděl Ježíše jako beránka k smrti ubitého. Potom jsem viděl, jak se zvedá a brzy z něho byl mohutný beran se sedmi rohy a sedmi očima. Anděl mi vysvětlil, že rohy jsou symbolem síly a počtem sedm je vždy v nebeských věcech označena dokonalost a Božství. Řekl: „Viděl jsi Jej umírat jako beránka a nyní povstal jako VÍTĚZ. Jemu je dáno panství na nebi i na zemi.“ Odkázal mne na Matouše 28; 18-20, kde Ježíš říká svým učedníkům: „Dána jest mi všechna moc na nebi i na zemi... a aj, já jsem s vámi po všechny dny...“ Dále anděl řekl: „Náš Král, kterému je dána všechna moc, je proto tak veliký, že sebe sama dal v oběť. Uvidíš poctu, která Mu bude vzdávána“ a ukázal mi anděly, kteří stáli kolem dokola všemi směry, kam jsem jen mohl dohlédnout. Všichni se skláněli před Ním a provolávali, že je Králem králů a Pánem pánů a Jeho vláda potrvá na věky. Jeho vládu již nic nezadrží. On byl ten beránek zabitý, ale nyní je živý na věky věků. Haleluja!

Potom se mnou mluvil anděl ještě o těle Ježíšově, které bylo připraveno k oběti. Je zvláště důležité, abychom viděli, že tělo Ježíšovo bylo bez hříchu. Protože nebyl zabit pro své, ale pro naše hříchy. To mohl poznat také prorok Daniel: „...tedy ještě jsem rozmlouval v modlitbě, když Gabriel, ten muž, kterého jsem prve viděl ve vidění, spěšně přilétl a dotkl se mě v době večerního obětního daru. Poučil mě, když se mnou mluvil. Řekl: „Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti posloužil k poučení. Prve při tvých prosbách o smilování vyšlo slovo a já jsem přišel, abych ti je oznámil, neboť jsi vzácný Bohu. Pochop to slovo a rozuměj vidění. Sedmdesát týdnů let je stanoveno tvému lidu a tvému svatému městu, než bude skoncováno s nevěrností,

než budou zapečetěny hříchy, než dojde k zproštění viny, k uvedení věčné spravedlnosti, k zapečetění vidění a proroctví, k pomazání svatyně svatých. Věz a pochop! Od vyjití slova o navrácení a vybudování Jeruzaléma až k pomazanému vévodovi uplyne sedm týdnů. Za šedesát dva týdny bude opět vybudováno prostranství a příkop. Ale budou to svízelné doby““ (Da 9, 21-25).

Tentýž Gabriel byl teď v mém domě a ukázal mi tytéž pravdy. Danielovi řekl, že uběhne 483 let než přijde Ježíš, aby přinesl oběť, nikoliv za sebe, nýbrž za druhé. Řekl Danielovi, od kdy má počítat a přesně všechno vyšlo. Gabriel se totiž také stará o to, aby Boží plán byl včas splněn. Řekl, že se ručičky na prorockých hodinách začnou pohybovat, až Kýrus vydá rozkaz k vystavění Jeruzaléma. Gabriel má za úkol provést Boží plány, on je andělem, který vede Boží vojsko.

Gabriel mi také řekl, že je o něm řeč v proroctví Zachariáše 1,12-17: „Nato Hospodinův posel zvolal: ‚Hospodine zástupů. Jak dlouho se ještě nechceš smilovat nad Jeruzalémem a nad judskými městy, jimž dáváš pocítovat svůj hrozný hněv už po sedmdesát let?‘ Hospodin poslovi, který se mnou mluvil, odpověděl slovy dobrými, slovy útěšnými. Posel, který se mnou mluvil, mi nato řekl: ‚Provolej, že toto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Jeruzalém a Sión velkou horlivostí, jsem hrozně rozlícen na sebejisté pronárody, které hned přiložily ruku k zlému, jakmile jsem se na svůj lid jen maličko rozlítil.‘ Proto praví Hospodin toto: ‚Obrátím se k Jeruzalému s hojným slitováním; bude v něm zbudován můj dům, je výrok Hospodina zástupů, a nad Jeruzalémem bude nataženo měřící pásma.‘ Dále provolej, že toto praví Hospodin zástupů: ‚Má města budou znovu oplývat dobrem.‘ Hospodin znovu potěší Sión a znovu si vyvolí Jeruzalém.“

Podruhé mi anděl dovolil vidět Ježíše, jak vešel se svou krví do nebe. Tu jsem Jej viděl již ne jako oběť se špinavým rouchem, ale jako kněze s krví smlouvy. Viděl jsem, jak vešel, vzal krev a pokropil jí svaté nádoby. To jsem ještě neznal, že nebeské nádoby musely být pokropeny krví. (Žd 9,19-28) Ježíš vstoupil se svojí krví do nebe a pokropil jí oltář na znamení konečně platné oběti. Tím byly naše hříchy jednou provždy přikryty. V epištole Židům 10,15-26 čteme: „Dovšedčuje nám to i Duch svatý, když říká: ‚Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.‘ Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti. Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – tj. obětováním svého těla. Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“

Během tohoto vidění, které mi Pán daroval, mi několikrát ukázal knihu, která má v nebi velmi významné místo. Tato kniha byla podle Božího pokynu pokropena krví Ježíše. Gabriel mi řekl, že to je zpráva o mezilidských vztazích. Potom mne odkázal na 2.M 21-23. Při zákonech jde o vztah lidí k Bohu a o vzájemné vztahy mezi lidmi.

Krátce před tím, než Mojžíš vystoupil na horu, aby přijal deset přikázání, dal mu Bůh smlouvu a řekl mu: „Napiš vše do knihy a přečti to lidu izraelskému.“ Mojžíš tedy přišel a vypravoval všechna slova Hospodinova a všechny soudy. I odpověděl lid jedním hlasem: „Všechna slova, která mluvil Hospodin, učiníme.“ Oni opravdu chtěli tyto příkazy poslouchat, ale každodenní život je odvedl od jejich dobrého předsevzetí. Ani dnes nejsme my lidé jiní, i my dovolujeme problémům a starostem tohoto světa odvádět nás od Božího požehnání. Potom vstoupí do našeho života hřích a my říkáme: „Vím, že mi Bůh odpustil ty velké hříchy, se kterými jsem se trápil. Ale větší problémy mám s malými hříchy, zvláště v poměru ke své

rodině a svým spolupracovníkům.“ Potom si říkáme: „Chtěl bych opravdu žít pro Boha. Každý den se svěřuji do Jeho péče, ale ty mnohdy nepatrné záležitosti mně připravují tolik starostí. Mám obavy, že z nějakého důvodu nad nimi nikdy nezvítězím.“ Pán mi ukázal, jak Ježíš pokropil svou krví tu knihu a tím přikryl všechny naše hříchy. Bůh hledí na krev a nikoliv na naši vinu. Proto nás přijímá!

Mnohé nemoci a napětí mezi věřícími vznikají proto, že neznáme, co pro nás tělo Ježíšovo vlastně znamená. Často zapomínáme, co pro nás Ježíš učinil, protože satan nás obžalovává a denně nám naše hříchy a selhání připomíná. Tyto špatné věci potom vystupují do popředí a my potřebujeme někoho, kdo nám připomíná, že Bůh připravil cestu odpuštění.

Když se účastníte svaté večeře Páně, připomeňte si smrt Páně, dokud nepřijde! On pro nás okusil **druhou** smrt. On vypil kalich až do dna. Doslova to znamená, že všechny naše hříchy svým tělem vnesl na dřevo. Chce, abychom se dívali na Jeho tělo a tam viděli hříchy své i celého světa vložené na Něho. Každá lež, každé prohřešení proti nám samým i proti jiným, každá vražda, smilstvo, čarování, okultismus, všechno, čím se provinujeme, všechno bylo na Něj vloženo. Ježíš se stal kozlem k oběti za hřích. Stal se dokonce hříchem samotným, tím, že na sebe vzal hnilobu miliard lidí.

Představte si Ježíše! Je jako tvrz proti útokům satana! „Pohleď na Něj, poznej Jej! Neučiníš-li to, budeš nemocný, slabý, budeš vydán nepřátelským útokům, tvá duchovní síla bude narušena. Hleď, jak On všechnu hnilobu lidstva, všechny vraždy, lži, nemorálnosti, co jich kdy bylo, všechno bere na sebe! On nese dokonce i ten hrozný hřích homosexuality, pro který byla zničena Sodoma. To všechno bylo na Něj na Golgathě vloženo.“ Tak mluví k vám Bůh dnes! Díváte-li se na Ježíše, poznáte u Něho i svůj hřích, svou slabost, nepravost, s nimiž si děláte starosti – to On nesl! Tyto věci jsou ve vašem životě zbaveny moci. Kdysi to byly hrozné hříchy, nyní jsou popelem, nic než škvára! A když to pochopíte, ztratí to všechno moc nad vašim životem. Váš hřích není víc než popel, protože blesk Božího hněvu ho zasáhl na Ježíšově těle na kříži. Všechn hřích byl vložena na Něj – Boží dobrotivost vylita na vás. Smíme vědět, že hřích ztratil moc nad naším životem. Nyní můžeme Ježíše s potěšením následovat, když On, náš velekněz, vstupuje do Boží přítomnosti a tam svou krví všechny naše hříchy přikrývá a zahlazuje. Jeho krev vymazala stopy našich přestoupení a tím umožnila, že se vyplňuje Boží plán s naším životem. Bůh nás chce mít zase bez viny, abychom s ním mohli zase sdílet obecenství, které měl kdysi Adam a Eva v ráji, než přišel hřích.

V epištole Židům 10,5 mluví Ježíš o lidu, který měl Bohu přivést. Říká: „Oběti ani dary jsi nechtěl, ale dal Jsi mi tělo“ a dále pisatel říká ve 20. verši, že skrze tělo Ježíšovo smíme novou cestou vstoupit do obecenství s Bohem.

Gabriel mi připomněl, že truhla smlouvy musela být zhotovena přesně podle Božích předpisů. Také oběti musely být přinášeny přesně do nejmenších podrobností, jak to Bůh předepsal. Tyto věci byly totiž symbolem Božího díla spasení a v byly podobenstvím oběti Ježíšovy. Gabriel mi mnohé vysvětlil, aby mi ještě více přiblížil význam Ježíšovy oběti.

Ve stánku úmluvy se přistupovalo nejdříve k měděnému oltáři, na kterém se přinášela oběť. Tyto oběti byly spáleny na popel a kněží posypali popelem všechny obětující, aby mohli být od Boha přijati. Obětní zvíře neslo hříchy Izraele a muselo vytrpět páliivost ohně. Když se pak lid přibližoval, aby mohl být přijat Hospodinem, byl popel s krví rozsypán. Tím chtěl Bůh Izraelcům říci: „Vy jste mi dali svoje hříchy, já vám je takto vracím, vidíte, zbyl z nich popel, jen popel. Hřích ztratil svoji moc. Vaše hříchy jsou pohlceny ohněm soudu. Toto obětní zvíře bylo na vašem místě nositelem hříchu, vy jste na ně své hříchy vložili a ony se proměnily se zvířetem v popel!“

Gabriel mluvil dál o oběti a jejím významu. Začal v epištole Židům 9,13-14: „Jestliže již pokropení krví kozlů a býků a popel z jalovice posvěcuje poskvrněné a zevně je očisťuje, čím

více krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu!“ Tento způsob oběti očistil život Izraelity, takže mohl říci: „Je dokonáno, dokonáno! Mé hříchy, které byly na oběť vloženy, jsou popelem, hřích už nebude mít nade mnou moc, hřích ztratil svůj osten.“

Když Izraelité mohli skrze oběti zvířat dosáhnout po celý rok osvobození, čím více očistí nás krev Kristova a vzdálí hřích od nás, od našeho rozumu, svědomí a cítění jednou provždy.

Ježíš okusil doslova peklo pro nás tím, že své tělo vydal spravedlivému Božímu soudu. Nyní, když k nám přijde nepřítel a chce nás pokoušet, můžeme odpovědět: „Ty hříchy, které mi chceš připomínat, se staly popelem, moc hříchu je zlomena.“ Můžeme s plnou radostí říct, že Boží soud už není namířen proti nám, protože Ježíš snesl trest místo nás. Hleďte na Ježíše, nejvyššího kněze. On vnesl svoji krev do nebeského stánku, protože tam byla vedena kniha o hříších.

Gabriel mi řekl: „Pohleď, jak Ježíš pokropil knihu svou krví. V té knize byly zapsány přestupky proti Božím přikázáním a všechny hříchy. Ale nyní je to tak, jakoby hustý oblak překryl všechno, co by mohlo být proti tobě předneseno jako obžaloba.“ Porozumíme-li, co zde Ježíš udělal, pochopíme, jak vznikla Nová smlouva! Žd 10,16-17: „Toto je ta smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán. Dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.“

Ježíš proměnil naše hříchy v popel! Přikryl knihy a vydal nám Novou smlouvu. Víte, proč to udělal? Protože nás m i l u j e ! Nehledá důvody, aby nás mohl poslat do pekla, On nás chce zachránit!

Vidíte, Ježíš byl ten neposkvrněný Beránek, který byl od založení světa připraven k oběti. On to byl, kdo předstoupil ve špinavém šatu hříšníka před Boha. Byl pro naše nepravosti zabit. Pokropil nebeské knihy svou krví a tak splnil podmínky Staré smlouvy.

Jeho krev mluví před Bohem a říká: „J e d o k o n á n o !“

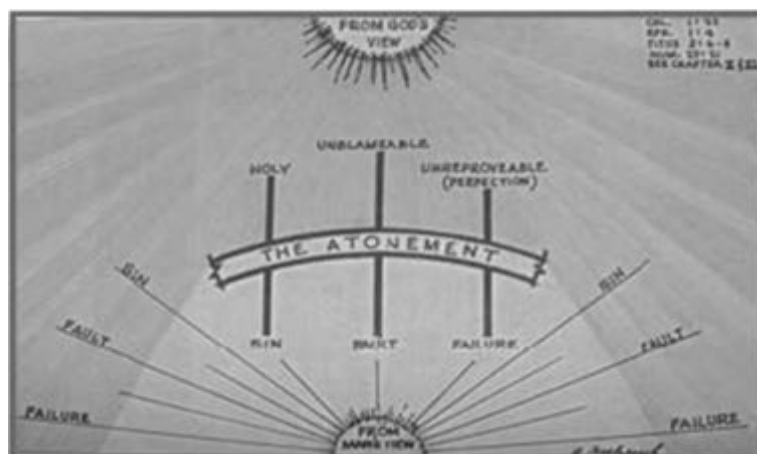
V Izraeli každoročně přikrývali hříchy. Tím byli sice hříchů zbaveni, ale vždy znovu na ně mysleli. Velmi mne pohnulo, když ke mně Gabriel mluvil a rozkazovacím tónem řekl: „Když přišel Ježíš, odstranil přikrývání hříchů. Ježíš odejmul naprosto všechnu špínu a vinu hříchu. Nyní mluví Jeho krev před Božím trůnem a říká: Jsou navraceni do stavu, než začal panovat hřích.“

Ve Staré smlouvě byl člověk zbaven viny, když věřil oběti. Gabriel však řekl, že Ježíš byl obětí, která snímá všechny hříchy. Proto jste nyní zbaveni vin, Bůh nechce na váš hřích myslet. Dříve se na ně každoročně vzpomínalo. Proto se v Nové smlouvě nemluví o zbavení vin. Není to nutné, Ježíš všechno dokonat.

Kapitola 8.

SMÍŘENÍ

Poselství o smíření je pro křesťany nevysychajícím pramenem síly a svobody. Bůh chce, aby všichni lidé, žijící na zemi, slyšeli tuto zvěst o příchodu našeho Pána. Je to zvěst pro každého jednotlivce. Smíření znamená vlastně „přikrytí“; z hebrejštiny „kaphar“, tj. přikryt, vyrovnat, a v řečtině „katallage“, tj. výměna, smíření. Na konci knihy je kresba, která má zřetelně znázornit význam smíření. Anděl mi ukázal, jak to mám nakreslit. Zvěst má tři aspekty, a ty platí pro upřímného křesťana, který chce pro Boha žít, i pro křesťana vlažného i pro nevěřícího. Všichni by tím měli dospět k nové bázni před Bohem. Zvěst je tak důležitá, že ji anděl při každé návštěvě opakoval. Zvěst o smíření je vlastně středem celých dějin, zvláště dějin spasení. Jedině na základě smíření můžeme dosáhnout věčného života. Protože je tato zvěst tak důležitá, chci vás povzbudit, abyste o ní uvažovali a přijali ji. Potom můžete o tom hovořit s každým člověkem, se kterým se setkáte. Všichni lidé mají vědět, co Ježíš už udělal a co ještě může udělat.

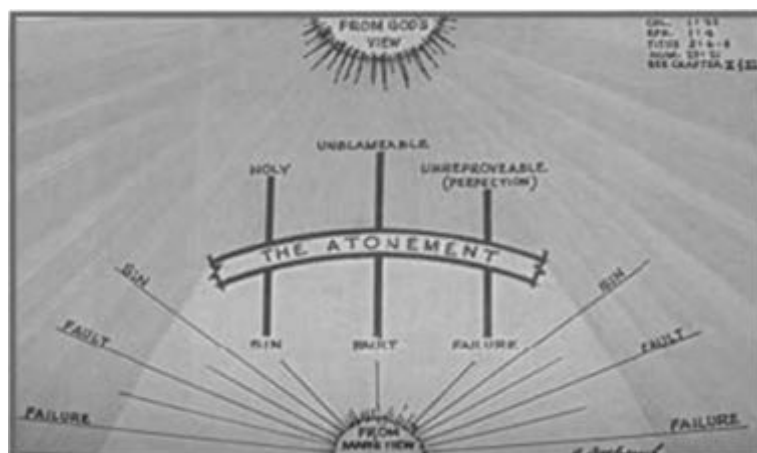
Uprostřed kresby je oblouk široký jako duha. Je vyklenut nad námi lidmi a představuje smíření a „přikrytí“ krví Ježíše Krista. Nad tím obloukem je Bůh. Z této perspektivy nás Bůh vidí a přijímá jako svaté, neposkvrněné, dokonalé. Člověk, který žije pod tímto obloukem, vidí sám sebe jinak. Vidí při sobě ještě hřích, chyby, selhání. Bůh však na nás nevidí hřích, ale svatost, kterou náš hřích smazal, jak to vidíme my. Bůh nás však vidí neposkvrněné, bezúhonné, t.j. nevidí nic, proč by nás musel kárat (Ko 1, 22/).

Bůh nemůže strpět hřích, protože odporuje Jeho podstatě. Musíme být dokonalí, má-li nás přijmout. Protože to víme, pokoušíme se sami osvobodit svůj život od hříchu a zároveň se sami vytahovat za vlasy z bláta. Ale Bůh mi vysvětlil, že pravá svatost je docela něco jiného. Posvěcení má co činit se slávou Boží! Kdo je svatý, ten vyzařuje Boží přítomnost. Jednoduchá nepřítomnost hříchu je důsledkem posvěcení, není svatostí samou. Svátý je ten, kdo vyzařuje Boží podstatu. **Bůh je svatý!**

Bůh mi vypravoval o cestě posvěcení, která dosahuje od Boha až k zemi. Na této cestě se člověk přibližuje Bohu z naprosto nezasloužené milosti. Ježíš byl a je posvěcení, které nám Bůh nabízí (1K 1,30); On nám připravuje cestu, On je cesta. Bůh nás přijímá, protože Ježíš

byl svatý a přikrývá nás svou spravedlností. Když na nás Bůh hledí, vidí nás tak, jak vidí Ježíše.

Pod obloukem smíření vidíme, jak vypadáme v očích lidí. Lidé nás vidí zespoda, vidí naše viny a hříchy. Satan a bližní nás obviňují, ale Bůh si přeje, abychom lidi kolem sebe viděli tak, jak je vidí On. Aby nám to umožnil, dal nám své Slovo, svého Ducha a krev Svěho Syna Ježíše. Bůh nestrpí chyby, tím méně hřích. Beránci, které lidé obětovali Bohu podle Staré smlouvy, museli být bezvadní a dokonalí, a nejen to, ale i kněz, přinášející oběť, musel být bez chyby, chtěl-li vůbec zastávat kněžský úřad. Nesměl mít na svém těle ani mateřské znaménko. Bůh je dokonalý Bůh!

Nejvyššímu knězi Árónovi dal Bůh velmi přesné předpisy o přinášení obětí za viny vyvoleného lidu, které se musely přísně dodržovat. Bůh mi ukázal, jak starozákonní velekněz vstupuje s obětními zvířaty do svatyně, aby za hříchy lidu obětoval. Na základě toho jednání byl lid na celý rok smířen s Bohem. Při čtení tohoto místa v Písmu jsem si dříve vždycky myslel, že velekněz směl vejít do svatyně svatých, protože právě předtím provedl všechna Boží nařízení a co nejpřísněji uposlechl Boží ustanovení. Bůh mi ale ukázal, že mé chápání obětních ceremonií bylo nedokonalé.

Než Árón, velekněz, nebo jeden z jeho nástupců mohl přinést oběť, musel se připravit k nástupu do svatyně svatých. Byla to nejvnitřnější část stánku úmluvy a jmenovala se tak proto, že představovala Boží příbytek. Truhla úmluvy byla uschována vzadu za oponou ve Svatyni svatých. Bůh řekl o sobě: „Já budu v mráкотě nad slitovnicí.“ Velekněz tedy měl být jediným člověkem na zemi, o němž mohlo platit, že je pro předepsanou přípravu absolutně svatý a spravedlivý. Bůh mi v podobě duchovního vidění dal spatřit průběh oběti. Árón, velekněz, vstoupil a vedl zvíře, které musel zabít, aby jím očistil své vlastní hříchy. On sám i všechno nářadí v prostoru muselo být potřeno krví zvířete. Ale ani potom ještě nesměl Árón vstoupit do Svatyně svatých. Ještě se muselo něco stát. Musel vzít hrst vonných látek, které roztloučené na prášek představovaly mrskání a bičování Ježíše, které pro nás musel vytrpět a pánev s rozžhaveným uhlím z oltáře. Teprve pak mohl vejít do svatyně svatých. Rychle vysypal trochu vonných látek na oheň a ihned vystoupil vysoko oblak a zakryl slitovnici (víko s cherubíny), která byla na truhle smlouvy. Libě vonící oblak zahalil Áróna, a to se líbilo Bohu. Oblak tedy představoval Ježíšovo utrpení. Když Bůh shlédl dolů, viděl Áróna skrze ten oblak. Árón zachraňoval svůj život jedině přesným plněním tohoto ritu. Zástupné oběť ho chránila před smrtí a od Božího hněvu. Na základě toho, co představovalo kadidlo, totiž Ježíše, mohl doufat, že ho Bůh přijme. Árón byl s Bohem smířen, protože oheň soudu padl na zástupnou oběť. Tak mohl pro Izraelce připravit smíření pro další rok.

Když Ježíš, bezhříšný Boží Syn, vstoupil před Boha jako náš nejvyšší kněz, aby za hříchy celého světa přinesl oběť, nevzal s sebou žádné obětní zvíře místo sebe. Nebyl zahalen do

oblaku a Boží hněv Jej zasáhl místo nás. Ježíš pro nás vzal na sebe Boží soud. Oblak kadidla, který představoval Ježíše, vystoupil vysoko a rozprostřel se nad celým světem. Pohyboval se celými dějinami až k počátkům lidstva. Pohyboval se dále od Golgaty až ke dni Jeho příchodu. Při tomto pohybu přikryl oblak všechny lidi všech dob, kteří vsadili všechno své doufání na věčné Boží přikrytí, na oběť Ježíše Krista.

Po tomto nádherném vidění mi Gabriel řekl, abych si přečetl 3.M 16, kde je psáno, co se stalo s lidem, když Áróň přinesl oběť. Krev zvířete, která byla prolita za hříchy lidu, měl velekněz vnést za oponu a vylít před slitovnicí a na slitovnici. Tak krev pokropila i ustanovení Zákona, která lid přestoupil, protože desky zákona byly uloženy v truhle smlouvy. Když skončily obřady smíření, byl přiveden živý kozel. Áróň na něj položil obě ruce a vyznal hříchy lidu. Potom poslal kozla, který nyní měl na sobě všechny hříchy, do pouště, kde nikdo nebydlel. Kozel byl opravdový „hříšný kozel“ a odnesl všechny hříchy.

Tím, že Bůh dal takto všechny hříchy lidu zahladit a odstranit, smazal i všechny stopy hříchu. Jsme-li s Bohem smířeni, nezůstane nikde zametená pod koberec hromádka ztrouchnivělých hříchů. Když nás Bůh přijme, odstraní naše hříchy na místo, kde už nikdy nebudou nalezeny. Naše hříchy jsou nám nejen odpuštěny, ale Bůh je vzdálí tak, jako je vzdáleno východ od západu. Na základě smířící oběti Kristovy může na nás Bůh hledět, aniž by v nás viděl hřích. To neplatí jen o našem obrácení, ale i pro každý den našeho života. Ježíšova oběť nám otevírá vstup do svatyně svatých, kde přebývá Bůh v oblaku.

Když mi Bůh dal toto duchovní vidění, přinesl mi Gabriel přímo od Boha jedno poselství. Toto poselství zní, že my křesťané se můžeme uvolnit, protože víme, že Bůh se ve svém království o všechno stará. Křesťan, který zná své postavení před Bohem, nemusí být sklíčený pod břemenem svých hříchů. Bůh se na nás dívá a vidí, že věříme Ježíši a v Jeho oběť. Potom nás vidí v Kristu, jsme přijati skrze oběť Ježíšovy krve a Jeho láska nás obklopuje. Gabriel poukázal na epistolu Ef 1, 4-5 a řekl, že Boží vůle je, aby všichni lidé byli svatí a neposkvrnění před obličejem Jeho v lásce. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím Jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny. Bůh nám proto dal své Slovo a svého Ducha Svatého, protože chtěl, aby nás svět viděl takové, jaký je On. Máme být jako Ježíš! Tt 2, 11-12 je psáno: „Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní a žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku.“

Ne všichni lidé přijali spásu, ale Bůh připravil cestu pro všechny. Před Bohem jsme tedy spravedliví a bezhříšní. Bůh má však přece pro lidi své poselství: Jeho milost nás chce vychovávat k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí a žili rozumně a spravedlivě v tomto světě (Tt 2, 12).

Gabriel mi připomenul tu skutečnost, že nás Bůh přijal ospravedlněním. Žádné naše výkony z naší vlastní námahy nemohou působit na přijetí u Boha. Slouží ale k tomu, že jsme před lidmi připodobněni k obrazu Ježíšovu. Pavel píše o dobrých skutcích: „...aby ti, kdo uvěřili Bohu, snažili se vynikat dobrým jednáním. To je dobré a lidem prospěšné“(Tt 3, 8). Lidé mají na nás vidět Ježíše, aby Jeho krása z nás vyzařovala.

Gabriel také připomenul, že Bůh své poselství shrnul Ko 1, 21-22: „I vás, kteří jste dříve byli odcizeni a nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky, nyní s Ním smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony.“ Ale Bůh má podmínku, kterou musíme splnit, chceme-li před Ním tak vypadat: „... pokud ovšem pevně zakotveni setrváte ve víře a nedáte se odtrhnout od naděje evangelia.“ Ř 8, 29-30 je psáno: „Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu Jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.“

Tím Bůh říká, že nám chce darovat Boží atmosféru. Smíme okusit předchuť nebeského života. Proto jsou křesťané radostní lidé. Bůh jim dal skvělý závdavek slávy. Ř 8,33-37: „Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: ‚Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce vedené na porážku.‘ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.“ Pro svou lásku nás Bůh nechce zatratit. Ježíš sám řekl: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal Svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal Svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze Něj byl svět spasen“ (J 3, 16-17). Mnozí lidé myslí, že Ježíš přišel, aby je odsoudil, pravda však je zcela jiná. „Kdo v Něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího“ (J 3, 18). V tomto textu říká Bůh, že svět se mýlí a musí najít východisko. Když Otec poslal Ježíše, chtěl toto východisko nabídnout, abychom se mohli vrátit do Boží přítomnosti. Skrze Ježíše Bůh odstranil mrak odsouzení.

Mocní andělé z nebe jsou kolem nás, aby nás nesli na rukou, abychom neuklouzli (Žalm 91, 11-12). Bůh nás nezachránil, aby nás potom odsoudil! Přece nám chtěl darovat život! To je Jeho plán: přivést nás opět do obecenství se sebou. To je vůle Nejvyššího – Haleluja!

Protože patříme Jemu, teče krev smíření neustále, aby nás udržovala čisté. To není jenom vyznání rtů, které nás očišťuje, ústy můžeme říct mnoho věcí, které si třeba ani nemíníme vzít k srdci. Je-li ale naše přání líbit se Bohu upřímné, potom se dostaví i vyznání hříchů v našem srdci. Boha se nemusíme bát, On nás miluje! Nemusíme se trápit myšlenkou, že uděláme slovem nebo činem nějakou chybu. Bůh se dívá do našeho srdce a zná naše úmysly. Máme-li někdy špatnou náladu nebo nás napadne zvrácená myšlenka a my potom zapomeneme poprosit Boha o odpuštění, nehněvá se na nás, je-li naše srdce před Ním v pořádku. Jsme ospravedlněni na základě toho, co pro nás vykonal Ježíš, a Jeho drahá krev nás bude očišťovat, pokud to chceme. Bůh nám dal tichý hlas Ducha Svatého, aby nám pomáhal zůstávat pod ochranou krve Kristovy.

V těchto dnech, před vytržením církve, má Bůh důležité poselství pro lidstvo: SMÍŘENÍ. Odpovídá to plánu spasení, navrženému před ustanovením světa. Dnes mají lidé rozumět tomu, že jejich hřích je přikryt. Hříšníci mají poznat, že Bůh stvořil východisko, aby k Němu mohli přijít a uzavřít s Ním mír. Byť byste Boha odmítali a zavrhovali, nikdy nemůžete být odloučeni od Boží lásky. Bůh opravdu miluje i bezbožného člověka. Ve 2 M. 34, 7 zjevuje Bůh, že Jeho milosrdenství a milost je zde pro generace. Ovšem ta skutečnost, že Bůh je milostivý a milosrdný ještě nikoho neospravedlní. Hříšník bude ospravedlněn pouze vírou v obětí Ježíšovu. Lidé, kteří vidí Boha z dálky a mají ve svém životě vinu, mohou Boží lásku často cítit, ale proto ještě zdaleka nemají jízdenku do nebe. Avšak Boží láska jim dá příležitost pro Ježíše se rozhodnout. Jejich vina bude odstraněna jedině tak, že přijmou smířčí dílo Ježíše Krista.

Měli bychom ale myslet také na to, že Bůh je nejen Bohem lásky, ale také Bohem, který se hněvá. Mnozí lidé na to zapominají a hledají výmluvy, jen aby mohli dále hřešit. Tito lidé nemají žádné opravdové přání odvrátit se od hříchu. A přece by chtěli mít pro sebe Boží ochranu a smíření. Kulhají na obě strany. Jsou však určité hranice, které smíření nepřesahuje.

Pro mnohé křesťany není největším problémem hřích proti Bohu, ale provinění ve styku s bližními. Ježíš řekl: „Co vychází z člověka, to ho znesvěcuje. Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilstvo, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovržlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka“ (Mk 7, 20-23).

Poklese, kterého se opakovaně dopouštíme, se stane hříchem. To už je potom vzpoura proti Bohu, která nemůže být přikryta krví Ježíšovou. Když ale z takového prohřešku činíme pokání, když jsme opět poslušni, jsme opět smířeni.

Ř 6,16: „Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti.“

Mojžíš a Áron žili s lidem Izraelským pohromadě a viděli v táboře z lidského stanoviska mnoho hříchu. Bůh však hleděl na Izraelce shora, skrze oblak smíření. 4.M 23, 21: „Nepatří na nepravosti v Jákobovi, aniž hledí na přestoupení v Izraeli; Hospodin Bůh jeho jest s ním a zvuk krále vítězícího v něm.“ Bůh řekl Bileámovi, že se díval stále z lidského hlediska, nyní se má dívat z Boží perspektivy. Ve 4.M 24, 3-6 přiznává Bileám, že když mu Hospodin otevřel oči, viděl něco docela jiného. „Výrok Bileáma, syna Beórova, výrok muže jasnozřivého, výrok toho, jenž slyší řeč Boží, jenž mívá vidění od Všemocného; když upadá do vytržení, má odkryté oči. Jak skvělé jsou tvé stany, Jákobe, tvé příbytky, Izraeli! Rozprostírají se jako úvaly, jako zahrady nad řekou, jako vonné stromoví vysázené Hospodinem, jako cedry při vodách.“

Bůh nestaví žádná ohromná zavodňovací zařízení, aby obstaral současně všechny stromy. Spíše se stará o každý jednotlivý strom. Chce, abychom v Něm byli silní a zdraví! Když Bůh se mnou o tom mluvil, řekl jsem: „Bože, jak je to s Izraelem? Když byl lid v té době smířený, proč Jsi jej v době mezi oběti trestal?“ Tu mi Bůh vysvětlil, že jsou dva druhy hříchu, které mohou člověka vyvést z dosahu Jeho smíření: **Vzpoura a modloslužba**. Když se člověk dopustí některého z těchto hříchů, dostává se z dosahu oblouku smíření; Bůh zůstává tentýž, ale člověk změnil své postavení. Když čtete dějiny Izraele, zjistíte, že Bůh trestal lid tehdy, když zapletl do vzpoury nebo modloslužby.

Spoléhají-li lidé na něco jiného než na oběť Ježíše Krista, vystupují dobrovolně z dosahu oblasti, kde by jejich hříchy mohly být přikryté. Kdo se takto rozhodne, obnaží se před Bohem. Potom Bůh vidí hřích a prohřešení toho člověka.

Naše hříchy jsou obmyté krví Beránka, Bůh se na nás dívá skrze tuto krev. Přitom vidí svatost místo hříchu, bezúhonnost místo chyb, dokonalost místo selhání.

Smíření si přivlastníme, děláme-li pokání ze svých hříchů. Zůstáváme-li v oblasti smíření, líbíme se Bohu a celým srdcem Jej posloucháme. Vzdálíme se z oblasti smíření, pokud se proti Bohu vzepřeme anebo sloužíme-li modlům. Joz 24,15: „Já však a dům můj sloužití budeme Hospodinu.“

Kapitola 9.

VAROVNÁ BOŽÍ ZNAMENÍ

Stalo se to za bílého dne v sobotu před vánocemi...Otevřely se dveře ke sborové kanceláři a nejvyšší Boží anděl ještě jednou přišel, aby mi předal zvláštní poselství.

Jste-li vnitřně zcela vyprahlí a přistihnete-li se při myšlence: Teď zase musím jít do toho únavného shromáždění, sice bych nechtěl Boha zklamat, ale je mi tak zatěžko tam jít, nemám ve svém duchovním životě právě teď žádný vzlet – pak si dejte pozor. Během svého života můžeme jak chceme bruslit na Božím jezeře radosti, ale musíme si dávat pozor na místa, kde je příliš tenký led. V Bibli jsou takové varovné štítky snadno k poznání.

Ve svém křesťanském putování si nemusíme dělat mnoho starostí. Kdo chodí v lásce, je osvobozen od strachu, nemusí se bát. Náš Bůh nespí ani nedřímá až na věky, On nás ochraňuje. Bůh nás také miluje, daruje nám všechno na zemi i na nebi a činí z nás spoludědice Krista. A přece se mnozí lidé z této Boží ochrany vzdalují. Pouští se do rebelie, vzdoru a modloslužby, takže je krev Ježíšova nemůže s Bohem smířit.

Kdo stále odmítá autoritu nad sebou, nebo dokonce proti ní aktivně bojuje, ten rebeluje. Naší autoritou je Bůh. Vzpíráme se proti Němu, když se obracíme zády k Jeho ochraně a požehnání, k Jeho lásce a k Jeho zaslíbením.

V Bibli nám Bůh neustále zřetelně ukazuje, jaké nesmírné požehnání nám připravil, podřídíme-li se Jeho vůli, ale i jaké zlořečení přijde na ty, kdo se od Boha odvracejí a bouří se proti Němu.

Kdo příliš mnoho dbá na některou věc, uctívá ji, dopouští se tak modloslužby. Kdo sleduje jen svá přání a řídí se jen svými žádostmi, místo aby činil vůli Boží, je modloslužebník.

Toto poselství o vzpouře a modloslužbě je jedním z Božích v a r o v á n í, které má zabránit našemu odpadnutí od Boha.

Gabriel mi ukázal v 1.K 10, 1-5, jak se Mojžíš s lidem vzdálili z ochrany oblaku a právě tak se my vzdalujeme z ochrany krve. V 1.verši čteme: „Chtěl bych vám připomenout, bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem.“ Všechno bylo na jejich straně, byli vysvobozeni z Egypta – symbol naší záchrany ze světa – byli zastíněni a chráněni oblakem, který šel nad nimi. Ale historie pokračuje: „Všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. A přece se většina z nich Bohu nelíbila, vždyť poušť byla poseta jejich těly.“

Měli neobyčejné, nadpřirozené zážitky, byli pod oblakem, ale většina z nich se Bohu nelíbila. Proč? Nechal je zahynout v poušti. Proč? Protože se nechali ovládnout zlými žádostmi, vzpouzeli se proti Bohu, proti Jeho plánu, vzývali modly radovánek.

Co to jsou „zlé choutky“? Je to touha po věcech, které Bůh zakazuje. On ví, že by nám přinesly věčné zatracení. Boží Slovo říká v 1K10, 6-8: „To vše se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém, jako oni. A také nebudte modláři jako někteří z nich, jak je psáno: ‚Usadil se lid, aby jedl a pil a potom povstali k tancům.‘ Ani se neoddávejte smilstvu jako někteří z nich, a padlo jich za jeden den 23.000.“

Stali se modláři, protože si Boha nahradili něčím jiným. Sice Jej ještě nazývali svým Pánem, ale neposlouchali Jej. Totéž se děje dnes, protože po celém světě je rozšířeno falešné učení, které říká, že necudnost a smilstvo není hřích. Falešní učitelé říkají, že biblický zákaz smilstva je překonaný – před těmi nás Bible varuje. Dřívější generace prý vynalezla tento zákaz, aby lidem kazila zábavu. Ovšem tento zákaz nebyl dán jednou nebo dvěma generacemi, ale byl vydán Bohem před třemi tisíci lety. Bůh vtělil zákaz smilstva do svého Slova, protože Bůh tento hřích n e n á v i d í. Jestliže v této oblasti začneme rebelovat proti Bohu, dostaneme se na zcela nesprávnou cestu. Jeden mladý muž a mladá žena, kteří podle „nové morálky“ vedli manželství bez oddacího listu, odevzdali nedávno svůj život Pánu Ježíši. Byli rádi, když zjistili, že jim byly odpuštěny hříchy. Ale jeden čas mysleli, že mohou hřešit dál. Jako mnoho mladých lidí dnes, byli i oni pod vlivem životní filozofie, která schvaluje smilstvo a jiné formy vzpoury a modloslužby. Díky Bohu, že tito mladí lidé brzo poznali Boží vůli a dali se oddat.

Někteří lidé nemají žádnou bázeň před Božím Slovem. Nechtějme pokoušet Boha, jako to dělali někteří Izraelci a hynuli od hadího uštknutí (1K 19, 9). Bůh ukázal, jak nenáviděl jejich neposlušnost. Když lid proti Bohu reptal, poslal anděla, který jich 23.000 v jednom dnu zahladil.

N a p o m e n u t í : 1K 10, 12-14: „Proto, kdo myslí, že stojí ať si dá pozor, aby nepadl. Nepotkala nás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný! Nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. A proto, moji milovaní, utíkejte před modlářstvím.“ Nyní již rozumíte, jak je to s tím smířením? Bůh hřích neschvaluje. Spíše chce, aby lidé poslouchali jeho dobrou zprávu a natáhli ruce po síle, která je od jejich hříchů vysvobodí. Ti, kdo se Bohu vzpírají, jdou svými cestami, vydávají se na tenký led a nedbají na varovné signály. Bůh nevyhledává důvody, aby je mohl poslat do pekla. Proto postavil varovná znamení. Chce nás zachránit a dát nám plnost života.

V a r o v á n í : V Bibli staví Bůh na svícen svůj plán spasení, své přání zachránit lidi a přikrýt jejich hříchy, a dává k tomu zcela určitá návestí. To, že má Bůh plán spasení, neruší ještě varování. Boží vůle je, abychom s Ním chodili a pro Něho žili. Varování však zůstávají v platnosti, jen se na ně musíme dívat z určité perspektivy. Lidé, kteří Boha milují a chtějí podle Něho žít, jsou v Ném skryti. Lidé, kteří Boha neberou vážně jsou na cestě k ztracení.

Lidé, kteří poslouchají státní zákony si nedělají starosti kvůli tomu, že je v hlavním městě vězení. Mohou jít s klidným svědomím za policejním úředníkem, podívat se mu do očí, podat mu ruku a laskavě se s ním pozdravit. Nebojí se, protože se ničeho zlého nedopustili. Právě tak mohou předstoupit před Boha.

V a r o v á n í : Chraňte se, abyste neztratili duchovní směr. Mnoho křesťanů jde cestou, která má název „pohodlnost“. Pohodlnost se dostaví, když lidé začnou zapomínat, jak důležité jsou duchovní věci. Poznává se to podle toho, že se člověku nedostává radosti v Bohu a duchovní energie. Mluví z nás pohodlnost, když řekneme: „Mně je dnes milejší zůstat doma, je mi zatěžko nadchnout se pro Boží věci. Mám tolik práce, dnes nepůjdu na bohoslužby.“ Bůh říká Žd 10,25: „Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“ Jste-li duchovně vyprahlí a přistihnete-li se při myšlence, že zase musíte jít na ty únavné bohoslužby, dejte si pozor, hrozí vám nebezpečí, že vstoupíte na tenký led!

V a r o v á n í : N e v ě r a ! Bůh chce, abychom dávali pozor na to, co On dnes dělá. Je to nadpřirozený Bůh a my bychom měli věřit v nadpřirozené věci. Jste-li příliš skeptičtí, mějte se na pozoru! Žd 3, 12: „Dejte si pozor, bratři, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha.“

Možná, že jste dříve měli opravdový zájem o sbor a o práci v Božím království, ale potom jste propadli skepsi. Nyní jste se vzdělili pro různé pochybnosti nebo nedověru – ale to jsou Boží nepřátelé! Když sice můžete uvést důvod proč věříte, ale na druhou stranu máte devět či více důvodů, proč tomu naprosto věřit nemusíte, pak to jsou jen prázdná slova. Chci vás varovat: Vy nevěříte? Anž byste si to přiznali, máte nad Boží cestou pochybnosti a otazníky. Je snadné být nezúčastněným pozorovatelem, který všechno sleduje z dálky a říká: „Já se nechci příliš angažovat, chci zůstat neutrální.“ Neutrální půda neexistuje, není žádná země nikoho. Buď jdete jedním nebo druhým směrem. Máme být jako Petr nebo Pavel, učedníci, kteří Ježíše opravdu následovali a byli ochotni dát i svůj život pro Boží věci. Jsem rád, že mohu říct, že v dějinách lidstva nebylo takové doby jako je tato, kdy se Boží lid cele oddává Bohu!

V a r o v á n í : Odpadlík se sytí svými cestami, kdežto člověk dobrý tím, co je mu dáno. Dávno předtím, než jste odpadli od Boha, zajímali jste se jen o věci, které se týkaly vás osobně, ne o věci Boží. To je také varovný signál. Ř 6, 11: „Co tedy mám říci? Že máme dále žít ve hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne!“ Boží milost zvláštním způsobem přikrývá náš hřích, ale nedává nám naprosto žádnou propustku k hřešení. Boží milost jsme si ani nezasloužili, ani nekoupili, kdo se domnívá, že si může dělat, co sám chce, vzpírá se Bohu a jede na bruslích po nejtenčím ledě!

V a r o v á n í : 2 K 6, 17: „Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali nadarmo.“ Milost Boží je dar, který se nemá přijímat nadarmo. Pavel to říká ve spojení s učením o smíření ve 2K 5,1 takto: „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v Něm dosáhli Boží spravedlnosti.“ To udělal Bůh pro vás a vy v tom máte spočinout. Ale Bůh vás varuje, abyste pro světské radovánky nedali tento dar stranou. Ve 2K 6, 2-4 čteme: „V čas příhodný jsem tě vyslyšel a v den spásy jsem ti přispěl na pomoc. Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy. Nikomu nedávejte v ničem příležitost k pohoršení, aby tato služba nebyla uvedena v potupu, ale ve všem se prokazujte jako Boží služebníci. Haleluja!“

Uznáme-li Ježíše a přijmeme-li Jej, poznáme velikost toho, co On pro nás učinil a jsme nadšeni přednostmi nového života. Jsem si jist, že Bůh zůstává věrný všem svým zaslíbením. Dává nám bezmeznou záruku ve svém Slovu. Ale je zde i varování, a to není zbytečné. Má nám pomoci, abychom mohli užívatí všech předností křesťanského života. Bylo by bláhové nedbat Božích varovných znamení. Před železničním přejezdem svítí světlo, aby nikdo nepřejížděl koleje, když se blíží vlak a nebyl vlakem přejet. Hasičské auto nás varuje sirénou. Policejní auto nebo sanitka jede s ostrým světlem a to znamená, že máme jít stranou, abychom se vyhnuli nehodě. Máme-li horečku, je to varování, že jsme nemocní, infikovali jsme se! Všechna taková varování jsou nám ku prospěchu. Právě tak je to s Božími návěstími, mají nám pomoci, abychom duchovně nehynuli. Světla na železničním přejezdu chrání náš pozemský život, ale Boží varovná znamení chrání náš věčný život. Bůh nás velice miluje, a proto všude, kde je to nutné, nám staví do cesty varování, aby nás chránil.

Kapitola 10.

KDYŽ BŮH ŘEKNE „DĚKUJI“

Nesmírně se raduji z toho, že Bůh tolik miluje lidi, že nám dává okoušet své konkrétní vedení. Právě proto bych si přál, aby pravdy, které mi Bůh zjevuje, byly známé celému světu. Jsou sice již v Bibli, ale většinou se na ně málo dbá. Jestliže Bůh poslal anděla, aby mi je zjevil, jistě na ně chce zvlášť upozornit.

Ty zážitky s anděly nebyly žádné sny za bílého dne, já jsem si je nevymyslel. Bůh mně svou mocí otevřel své Slovo při různých příležitostech. Již při první návštěvě mluvil anděl o třech různých tématech. Za prvé mluvil o Božím charakteru. Vysvětlil, jaký Bůh ve skutečnosti je, jak se vůči lidem staví a co je pro Něho zvlášť důležité. Druhé téma byl náš vztah k Bohu a poslední téma byl soud. Měl jsem kázat, že se máme na ten den připravit. První poselství jsem shrnul ve 2.kapitole této knihy, nazvané „Dobrá zpráva pro vás a pro vaši rodinu.“ Poselství o našem vztahu k Bohu naleznete v 8.kapitole „Smíření.“ Tehdy jsem se anděla tázal: „Kde je to všechno v Bibli?“ Boží odpověď zněla: „Stojí to ve 4.Mojžíšově. Potom mi anděl vysvětlil místo a 4M 23, 21. Oběť, na kterou tehdy Izraelci spoléhali, je předobrazem oběti Ježíšovy, na kterou spoléháme my. Ta starozákonní oběť uspokojovala Hospodina v ročním mezidobí. Tak často jsem pročítal Bibli, ale tuto podivuhodnou pravdu jsem neznal. Bůh vidí člověka jinak, než člověk vidí sám sebe. Bůh se dívá shora dolů, přes krev smíření a vidí nás čisté, my sami sebe vidíme jen z lidské perspektivy jako hříšníky.

Téměř vždy, když se mnou Bůh mluvil, vztahoval tuto pravdu na mne. Bůh si přeje, abychom poznali své postavení v Něm. Pokud pro Pána žijeme a Jej za Pána přijímáme, je náš hřích přikrytý Jeho krví. V Ježíši Kristu jsme zahrnuti do Jeho lásky, proto smíme s důvěrou a s potěšením očekávat Jeho den, jak o tom píše apoštol Pavel ve 2Tm.1,12: „Vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že On má moc ochránit, co mi svěřil až do onoho dne.“ Máme se umět vyznat ve věcech, které jsou pro Boha důležité, protože jsou důležité i pro nás. Bohu jsou především důležité lidé. Iz 58, 6-7: „Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?“ V těchto verších nám Bůh ukazuje, jak On smýšlí, co je pro Něj důležité!

Anděl řekl, že my lidé děláme mnoho „dobrých skutků“, které nemají žádnou cenu pro věčnost. Možná, že jsou ty věci nevyhnutelné pro náš běžný život, ale na věčnosti nemají trvání. Mezi jiným uvedl anděl určité knihy, které samy o sobě jsou cenné, ale neřeší potřeby lidí. Naše církevní aktivita má věčnou cenu jen tehdy, když opravdu slouží lidem. To platí např. o hudebních slavnostech nebo o kázáních. Ani kázání, které nabízí mnoho informací a zdá se tisícům lidí prospěšné, nemusí nutně sloužit k tomu, aby mírnilo bídu jednotlivých lidí. Taková kázání mohou obsahovat všeobecné rady, ale trvalou hodnotu nemají. Anděl upozornil také na náš způsob dávání. Věnuje-li někdo peníze, jen aby získal uznání, ztrácí odměnu, kterou by jinak v nebi obdržel. Lidé ztroskotávají v misijní činnosti, protože hledají uznání. Dávání, které se chce zviditelňovat, nedochází u Boha žádného uznání. My, křesťané bychom měli dávat ze srdce. Anděl shrnul celé toto poselství takto: Tyto aktivity mohou uspokojit v tomto životě, ale nemají trvalou cenu. Když jsem položil otázku, co tedy může zůstat, odkázal mne na epištolu Filipským 4, 16-18. Apoštol Pavel tam napomíná sbor ve Filipech, aby dali i přes osobní nedostatek. On sice jejich dar nepotřeboval, ale hledal ovoce, „...hledal užitek hojného k jejich

prospěchu“ (v.17). Až stanou před soudnou stolicí Kristovou, zjeví se, že lidé ve Filipech vykonali něco zvláštního, a sice ne pro svou odměnu, ale pro Boha. Ježíš se modlil, aby ovoce našeho života zůstalo (J 15,16). Protože nás Bůh tak velice miluje, chce, abychom nesli ovoce pro věčnost!

Tento sloužící duch býval se mnou již dříve. Před mnoha lety, když jsem těžce nemocný ležel v nemocnici, slyšel jsem skoro každý den hlas, který ke mně mluvil: „Posiluj to, co chce zemřít.“ Anděl má nyní totéž poselství. Máme upevňovat ve svém životě ty věci, které mají věčnou hodnotu. My lidé jsme Bohu zvláště vzácní. Kdo by chtěl vědět, kde bydlí Bůh, měl by se jít podívat tam, kde bydlí lidé. Bůh je všude tam, kde je lidská bída a problémy. Bůh se ztotožňuje s bídou lidí, protože jim chce pomoci. Když dojdeme tak daleko, že rozpoznáváme bídu lidí a přijímáme je do svého srdce, potom nám připadne věčná odměna. Ledacos jiného může být správné, ale Bůh si především přeje, abychom lidi milovali a pomáhali jim. Ta božská láska se projeví, máme-li s tím, kdo je v bídě, opravdu soucit. Tak totiž miluje Bůh.

Nedávno jsem se ptal dětí v našem sboru, jak si představují Ježíše. Tady jsou některé odpovědi: „Ježíš je někdo, kdo mi rád pomůže...Vím, že by mně dal najíst, kdybych měl hlad... Kdybych byl nemocný, chtěl by mne uzdravit...Miluje mne...“

Tak rozumějí malé děti Božímu poselství. Je to Boží vůle pro nás, abychom byli podobni Ježíšovi. Ježíš byl vždy tam, kde byli lidé v nouzi. Anděl mi také sdělil něco o našich rodinných vztazích. Není důležité to, co pro svoji rodinu děláme, nýbrž to, jestli ji milujeme. Třeba nás některý člen rodiny rozhněval, využil nebo obelhal. Naše trpělivost byla u konce a už jsme s ním nechtěli nic mít. Ale Boží vůle není, abychom tomu člověku působili bolest, spíše bychom mu měli ukázat Boží charakter a milovat ho, být mu ku pomoci. To přirozeně neplatí pouze pro naši pozemskou rodinu, ale také pro Boží rodinu, pro církve. V epištole Galatským 6,10 je napsáno, že máme dobře činit všem, nejvíce pak domácím víry. Jsme Kristovými zástupci na této zemi, měli bychom být Jemu podobní, máme-li obdržet odměnu v nebesích. Můžeme jít za osamělými, zmírnit bolesti, můžeme ukázat východisko z frustrace. Ježíš řekl v Mt 25,40: „Co jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ To nám bude u Boha připsáno k dobru.

Anděl řekl, že je důležitější jako Ježíš lidem pomáhat, než jim dát jen svědectví. To mne překvapilo. My jsme si příliš zvykli na myšlenku, že pro Boha nemůžeme udělat nic lepšího, než jít na ulici a získávat lidi pro Krista. Ale anděl mi řekl: „Když člověku pomůžeš, staneš se mu živým Slovem. Tím mu říkáš, miluji tě a Bůh tě také miluje.“ To neznamená, že bychom měli stavět do popředí sebe, ale má v nás být Ježíšův život. Lidé nepotřebují mrtvé, tištěné slovo, ale živé slovo, to my máme a můžeme prakticky ukázat svým životem. Je to dokonce důležitější, než vydat svědectví, citovat biblické verše nebo vyučovat ve sboru. Máme nejen svědectví vyřizovat, máme svědectvím b ý t . Podle toho lidé poznají, jaký Ježíš ve skutečnosti je. Není k tomu z naší strany zapotřebí zvláštního talentu. Tak může každý křesťan poslat každý den příspěvek na své nebeské konto, protože na světě je tolik bídy! Kdo miluje druhé, ukazuje na Boží lásku a zaslouží si nebeskou odměnu.

V této době před příchodem Pána Ježíše bychom se měli starat o to, abychom mohli přijmout od Boha odměnu. Přitom by motivací neměla být pochvala pro nás, ale nouze lidí kolem nás. Bůh chce pomoci lidem, a kdo žije s Bohem, měl by chtít totéž. Jestliže jsme vedeni Duchem Svatým a jednáme v lásce, můžeme si být jisti, že se to Bohu líbí.

Mt 25,35-40 Ježíš učí, že sloužíme Jemu, dáváme-li hladovým najíst, žíznivým napít, nebo vůbec někomu pomůžeme. Navštívíme-li někoho v domově důchodců, ohlídáme malé dítě, jehož matka je nemocná – tyto věci nám budou připočítány. Naše služby lásky pro Ježíše nám budou v nebi připsány.

Ježíš mimořádně cení, pomůžeme-li lidem deprimovaným, aby opět našli svou hodnotu a překonali pocity méněcennosti. Bůh miluje lidi, ale oni se to mohou dovědět jen tak, že jim to my svým životem ukážeme. Abychom to uměli a mohli, musíme nejprve sami na sobě Jeho lásku okusit. Bůh řekl: „Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne; neboť já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost; to jsem si oblíbil, je výrok Hospodinův“ (Jr 9,21-23).

Lidé se mýlí, když se domnívají, že mohou pro Boha něco udělat jen zvlášť zbožným způsobem. Ovšem, že často je velmi těžké někomu duchovně posloužit. Ale my můžeme lidem pomoci zmírnit i jejich jiné nedostatky - tělesné, materiální nebo duševní. Ježíš sám pomáhal lidem v jejich duchovní i materiální nouzi. Mohu uvést jeden příklad.

Jednoho dne ke mně přišel do kanceláře jeden homosexuál. Osobně nenávidím tento způsob života proti přírodě a během hovoru jsem opravdu musel sám se sebou bojovat, protože ten muž vůbec nechtěl, abych se s ním modlil, ba ani nechtěl uznat, že by měl být z homosexuality osvobozen. Ale po jistou dobu už nedostal nic k jídlu a byl vyhladovělý. Tu jsem si musel položit otázku, co by v mé situaci udělal Ježíš? Věděl jsem, že u Něho se hříšník nerovná hříchu, tedy ani já jsem tak nesměl smýšlet. Nehleděl jsem na temnotu v jeho životě, uvědomil jsem si, že je Božím stvořením. Ten muž měl hlad. Ježíš řekl: „Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu jíst.“ V tomto případě mi to bylo opravdu zatěžko, musel jsem myslet na mnoho lidí, kteří by si mnohem víc zasloužili jídlo, než tento muž. Přesto jsem mu řekl: „Vím, jak žijete. Nemůžete svůj hřích zakrýt, ale protože máte hlad, chci vám dát najíst. Bůh chce váš hlad utišit.“ A dal jsem mu oběd. Neudělal jsem to proto, abych si něco od Boha zasloužil, ale vím, že Bůh má tento skutek zapsaný. Nebyl jsem veden myšlenkou na nějakou odměnu, láska Boží působila skrze Ducha Svätého v mém srdci. To byl dostatečný důvod. Ga 5,22: „Ovoce Ducha Svätého je láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost.“ Tyto Božské vlastnosti chce Bůh skrze nás zjevit lidem.

Přál bych si, abych byl mnohem dříve poznal, jak velice Bůh lidí miluje. Když byl Ježíš na této zemi, vyhledával právě ty lidi, kteří byli v nouzi. I dnes je stále hledá. Zástupům lidí, kteří mu chtějí sloužit, říká: „Jděte tam, kde je největší bída.“ Bude nám k dobru, když nemocným připravíme lepší oběd, nebo jinak zpřijemníme den. Je důležité, abychom milovali i ty, kdo nepatří do Boží rodiny. K lásce patří také pomáhat sirotkům a vdovám, které si nevědí rady se svými problémy. Bůh řekl skrze anděla: „To je neposkrvněná služba před Bohem, má věčnou cenu a je zapsána u Boha.“

Vzpomínám si, že jsem kdysi slyšel kázání o pekle, které mohlo lidi k smrti vyděsit. Kazatel chtěl nahnat posluchačům strach před Bohem. Jednou jsem slyšel mluvit takového „pekelného kazatele“ asi takto: „Bůh vezme všechny ty hříchy, které ti neodpustil, a drží ti je nad hlavou, abys zůstal na správné cestě. Jednou se budeš muset z každého hříchu zodpovídat. Bůh o tom vede knihu, nic nebude zapomenuto. Na posledním soudu vezme Bůh projektor a plátno a předvede všechny tvé hříchy celému světu, dokonce před tvou rodinou. Všechno bezpráví, co jsi napáchal před svým obrácením, ti bylo sice odpuštěno, ale každý hřích, kterého jsi se od té doby dopustil, bude zapsán a jednoho dne se všechno obrátí proti tobě.“ Při takových kázáních se přirozeně lidé naučili se bát. Snad ten kazatel mohl tímto způsobem přivést některé lidi k Bohu, ale já chválím Boha za to, že takové poselství strachu nesouhlasí. Anděl mi vysvětlil, že tento způsob kázání se Bohu nelíbí, protože odporuje Jeho podstatě. Jestliže někdo svůj hřích vyznal, nemusí mít více strach, Bůh již na to nemyslí. Všem, kteří uvěřili takovým kázáním a domnívají se, že až se objeví před Kristem, budou za mnohé věci obviněni, bych chtěl říci dobrou zprávu: Nic takového se nestane! Ten soudný den bude krásný, protože Bůh vás nechce odsoudit, ale chce vám poděkovat.

Náš základ je Kristus a ten je neměnný. Založte svou důvěru jen na tomto nepohnutelném základu, založte svoji víru na Něm! A potom vám Bůh řekne, že všechno, co jste učinili v Ježíšově Duchu, má věčnou cenu.

U L 3 17 čteme, že Bůh v onen den oddělí pšenici od plev. Bůh hledá i ve vašem životě jen hodnotná zrna. Anděl doslova řekl: „Bůh se nezajímá o plevy!“ On vzdálí z našeho života plevy, aby zůstalo jen to dokonalé, podobné Ježíši. Bůh zaměřuje svůj zájem na to, co je v plevách, totiž na pšeničné zrno. V onen den odpadne slupka s konečnou platností a Bůh nalezne uvnitř život, který je věčný. Haleluja!

V 1K 3,12-13 se apoštol Pavel odvolává na tento věčný základ: „Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni: a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka.“ Tento verš popisuje oddělení a spálení plev. To věčně platné z našeho života se potom zjeví. Před soudnou stolicí Kristovou zmizí věci tohoto světa, ale křesťan obdrží velikou odplatu. Bůh vysloví svému lidu chválu. Při posledním soudu nebudou vyslovena žádná kárající slova, protože všechen trest vytrpěl Ježíš Kristus na Golgatě.

Až začne žhnout nebeské světlo a všechno pozemské bude roztaveno a zmizí, všechen věřící lid ze všech rovin duchovního růstu a života bude vyveden. Všechno pomíjející zmizí, ale ti, kdo se Bohu líbí, stanou před Ním na tomto pevném základu.

Na ten den se Bůh zvláště těší. Pavel o něm píše ve 2Tm 1,2: „Proto také všechno snáším a nestydím se vydávat svědectví, neboť vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že On má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne.“ A v 1K 4,5: „Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha.“ Každý, kdo při tom bude, uslyší slova: „Děkuji, děkuji, dělal jsi dobré dílo.“ Někteří mezi námi přirozeně pracují víc než druzí, ale všichni uslyší tuto pochvalu. „Jeden každý od Boha chválu míti bude.“ Ten den ukáže všechno ve světle. V ten den bude známo všechno to dobré, co o vás Bůh napsal. A poněvadž Bůh nedělá nic bezvýznamného, víme, že to bude významné, až vás vezme za ruku, podívá se vám do očí a řekne vám: „Děkuji, děkuji za všechno, co jsi pro mne vykonal!“ Každý uslyší ta slova: „Děkuji, udělal jsi dobrou práci.“ Ze svého lidského stanoviska nedovedu pochopit, že by mi Bůh poděkoval. Ale anděl mne ujistil, že také já v onen den uslyším z Boží lásky ke mně tato slova: „Děkuji ti, Rolande Bucku.“

Trochu jsem se anděla vyptával, co znamená v 1K 4, toto slovo: „...co je skryto ve tmě a zjeví záměry srdcí?“ Jeho odpověď zněla: „Bůh osvítl skryté kouty srdcí těch lidí, kteří sloužili lidem z lásky k Němu a ne pro lidskou slávu. Dostane se jim dík za jejich skryté služby.“ Za zlé činy se nám přirozeně dík nedostane. Ale budou zjeveny skryté dobré činy, o kterých nikdo nevěděl. Bůh i vám řekne všelicos dobrého o vašem životě, věci, které ani vy sami nevíte. On zná i vaše myšlenky a všechny dobré myšlenky jsou chvály hodné!

Nevím, kdy Ježíš opět přijde. Bylo by krásné, kdyby mi anděl mohl říci kdy to bude. Ale to nemohl. Ovšem události, které povedou k příchodu Pána Ježíše, se odehrávají před našima očima a andělé všechno přesně připravují. Dnes více než kdykoliv jindy jsou lidé Bohem zasaženi a postaveni do Jeho služby.

Také mnohem více lidí se obrátí, když uvidí, že my, křesťané, vyřizujeme Boží příkazy a vyhovujeme jejich potřebám. Tak to jde mnohem lépe, než kdybychom je pouze nutili, aby přišli k Ježíši. Lidé mají tak jako tak duchovní hlad a touží po někom, kdo by jim byl Slovem tělem učiněným. A to právě může každý křesťan i bez zvláštního vzdělání. My všichni máme schopnost vyzařovat lásku. Kdo ví, že mu Bůh jednoho dne vysloví chválu, ten dostane chuť lidem pomáhat.

Při všech poselstvích, která andělé přinesli, klade Bůh velkou váhu na naše rodinné vztahy. Možná, že i ve vaší rodině je někdo, s nímž jste už dlouho nemluvili. Zavolejte si toho dotyčného a řekněte mu např.: „Tak velice se těším do nebe. Tam se napraví naše vzájemné vztahy, protože Bůh má v úmyslu přivést k sobě celé rodiny!“

Někdy nám připadá zatěžko hovořit právě s blízkými příbuznými. Ale jim můžeme lehkou ukázat Ježíšovu lásku v praxi. Tento svět potřebuje Ježíše! Lidé Jej musejí vidět – a to mohou jedině skrze nás!

Konečně mi řekl anděl něco velmi důležitého: Jestliže vyjdeme na místě Kristově a budeme se starat o druhé v jejich bídě, bude se Bůh starat o bídu v našem životě. Anděl se domnívá, že bychom si měli přisvojit Boží vůli podle Izaiáše 58. kapitoly, verš 6-11. Otevřel jsem Bibli a četl tam: „Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: ‚Tu jsem!‘. Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jako poledne. Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.“

Ukážete-li svým spravedlivým životem světu, že Ježíš ve vás přebývá, neměli byste přitom zapomenout, aby také zvěst spasení z vás vyvěrala jako pramen. Takový totiž byl Ježíš. Nikdy nezapomínal, že bída člověka je především bída duchovní, a to bychom ani my neměli zapomínat. Všechny nedostatky jsou stelně důležité – duchovní i hmotné. Jestliže se staráme o lidi a ukazujeme jim Boží lásku, Bůh si to zapisuje do své knihy. V onen poslední den každému jednotlivci z nás poděkuje! Svým malým lidským rozumem to nemůžeme ani pochopit. Pravdou však zůstane, že v den Jeho příchodu nás pozdraví, přivítá a řekne: „Služebníče věrný a zbožný, děkuji ti.“

Kapitola 11.

SLUŽBA NA FILIPÍNÁCH

Člověk prožívá vpravdě zvláštní pocit, když sedí na letišti před odletem do cizí země a uvažuje, co asi všechno zažije, až se tam dostane. Právě tak bylo mně, když jsem v sobotu večer na letišti v San Francisco prožíval nezadržitelný tlak letět na Filipíny. Týden předtím se se mnou opět setkal anděl Gabriel. Mluvil se mnou o službě, kterou tam mám mít a ujistil mne, že ta cesta byla Bohem naplánovaná. Oznamoval mi také jména několika lidí, na které působil, a řekl, že se s nimi v každém případě setkám. Ne všichni jsou důležití pro službu, ale jejich jména mně mají potvrdit, že ta služba je daná od Boha. Tato cesta není žádná dovolená!

V San Franciscu jsem musel 6 a půl hodiny čekat, protože odlet na Filipíny byl až o půlnoci. Asi v 11. hodin jsem se hlásil, dostal jsem svou letenku a místenku a sedl jsem si v letištní hale, abych se trochu porozhlédl po lidech, kteří pobíhali sem a tam. V duchu jsem se už chystal na

to, že uvidím, jak Bůh působí a byl jsem velice napnutý na to, co se bude dít. Sedadlo vedle mne bylo prázdné, ale brzo se tam usadil mladý Filipíнец. Došlo k zajímavému rozhovoru a když jsme potom vstoupili do letadla, ukázalo se, že i tam máme místo vedle sebe. Ihned jsem myslel na jméno, které mi oznámil anděl Gabriel. Bylo to první jméno: Sariano. Nadechnul jsem se a zeptal se mladého muže, jestli se jeho jméno vyslovuje Sariano. Měli byste vidět, jak byl překvapen. Dokonce se velmi rozčilil, že znám jeho jméno; ohlížel se, jestli jsem je z něčeho nevyčetl. Když zjistil, že tomu tak není, rychle vstal a vyhledal si jiné místo ve druhém oddělení letadla, protože nebylo plně obsazeno. Tím jsem získal dvě místa pro sebe, mohl jsem si lehnout a až na Havaj spát.

Když jsme přiletěli na Havaj, prosila stewardka, aby všichni zaujali svá místa, protože přistoupí noví cestující. Proti své vůli si mladý muž sedl opět vedle mne. Myslel jsem si, že bych ho měl trochu uklidnit, let měl trvat ještě 10 hodin. Tak dlouho se přece nemusí rozčilovat! Docela čestně jsem mu řekl, že jsem jeho jméno dostal od anděla Gabriela. To už chtěl zase odejít. Ale žádné volné místo nebylo, musel tedy zůstat. Vysvětlil jsem mu, že jej Bůh miluje. Tato cesta není jenom nějaká dovolená, protože Bůh ho určil k tomu, aby přinesl své rodině dobré poselství. Ujistil jsem ho, že Bůh ho celý život zná a že o něj pečuje. Řekl na to: „Jak mne může Bůh znát? Já ho rozhodně neznám. Sice jdu občas ke zpovědi, pravděpodobně tedy kněz Bohu něco o mně vypravoval, ale já ho osobně neznám.“ Odpověděl jsem mu, že Bůh jej osobně zná a že tuto cestu naplánoval. Že mi Bůh jeho jméno oznámil a dokonce pečoval o to, aby seděl vedle mne a to vzdor tomu, že letadlo má 300 míst!

Když jsem mu toto všechno povídal, zíral na mne s překvapením a potom řekl: „Nemyslíte, že Bůh má mnohem více co dělat, než se starat o mne? Cožpak může opravdu milovat každého, i toho, kdo ho ani nezná?“ Odpověděl jsem: „Ano, přesto! Vy si sice připadáte pro Boha bezvýznamný, protože Bůh je tak veliký, ale On vás přesto miluje a chtěl by, abyste se Ježíši vydal. Tím Bohu ukážete, že jste Mu za Jeho lásku vděčný.“ Na místě přijal tento mladý muž Ježíše za svého Pána a Spasitele. Potom nadšeně zvolal: „Teď vám musím něco povědět o svém otci a o své rodině. Můj otec se často díval ke hvězdám a říkal: ‚Někde musí být nějaký Bůh, kdybych ho jen mohl nalézt...‘ a já nyní letím k otci zpět a řeknu mu, že měl pravdu, že skutečně Bůh je a já jsem Jej nyní našel.“ Potom jsem se ho ještě trochu vyptával na jeho rodinu. Myslel jsem samozřejmě na nejbližší rodinné příslušníky, ale on mi záhy vysvětlil toto: Jeho rodina obývá celé sídliště. Když se před 13 lety vystěhovali z USA, čítala jeho rodina asi 100 lidí. „Dnes nevím, kolik nás je,“ řekl, „pravděpodobně asi 700 nebo i více. A těm všem budu vypravovat toto poselství, všichni musejí vědět, že Bůh je osobně miluje.“ Ještě více mne nadchlo, když připojil: „Andělé se starali o mne, mohu se také já starat o svoji rodinu? Co myslíte, mohu to povědět dál?“ „Ale jistě“ odpověděl jsem, „to je pro vás Boží příkaz! Bůh miluje vaši rodinu, vždyť mi oznámil vaše jméno! Vy se ke svým smíte vrátit jako Boží posel.“ Velmi ho to dojalo. Díval se mi přímo do očí a řekl: „To je nejdůležitější úkol, jaký jsem kdy měl!“ Věděl, že se zde stalo něco zvláštního, protože já jsem se přece bez Božího zjevení nemohl dozvědět jeho jméno. Z tohoto mladého muže se najednou stal misionář!

Tato cesta na Filipíny byla jednou z oněch 120 událostí, které mně Bůh dopředu napsal, ale pozvánka od tamních bratří došla teprve 2 měsíce před datem mého odjezdu. Taková dlouhá cesta bude přirozeně stát mnoho peněz – odhadoval jsem to na 1.730 dolarů. Jak mi Bůh opatří tak veliký obnos? Odpověď na tuto otázku jsem dostal hned příští den, kdy mi doručili šek na 1.730 dolarů od někoho, od koho bych to nikdy nečekal.

Gabriel opět přišel do mé kanceláře dát mi ještě nějaké pokyny pro službu na Filipínách. Vypadal skoro ustaraně a přecházel sem a tam. Bůh vidí, že všude na světě je slyšet zvěst o spasení, ale lidé potom zase usnou. Tato cesta nebyla vysypaná jen tak z rukávu, má být částí Jeho věčného plánu. Gabriel mi řekl, že mám své poselství na Filipínách zaměřit na Žalm 96 a první dva verše Žalmu 97: „Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu všecka země. Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jménu jeho, zvěstujte den po dni jeho spasení. Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho. Nebo veliký je Hospodin, a vší chvály hodný, i

hrozný je nade všechny bohy. Všichni zajisté bohové národů jsou modly, ale Hospodin nebesa učinil. Sláva a důstojnost před ním, síla i okrasa v svatyni jeho. Vzdejte Hospodinu, čeledi národů, vzdejte Hospodinu čest i moc. Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary a vejděte do síní jeho, sklánějte se Hospodinu v chrámu svatosti, boj se obličejů jeho všechna země. Řekněte pohanům: Hospodin kraluje, a že i svět upevněn bude tak, aby se nepohnul, a že souditi bude lidí spravedlivě. Rozveselte se nebesa a plesej země, zvuč moře i všechno, co v něm je. Plesej pole a vše co je na něm, tehdy ať prozpěvuje všechno lesní dříví. Před tváří Hospodina, neboť přichází, přichází zajisté, aby soudil zemi. Bude soudit zemi v spravedlnosti a národy v pravdě své. Hospodin kraluje, plesej země a vesel se množství ostrovů. Oblak a mrákota je kolem něho, spravedlnost a soud základ trůnu jeho.“

Neděle byla neobyčejný den. Moje první bohoslužby byly v Holiday Inn, organizované od Internacional Hotel Ministrice. Sál byl plný lidí a zdálo se, že to jsou samé důležité osobnosti. To mne zvláště zajímalo, protože jsem si představoval, že Filipíny jsou chudé, že se zde káže evangelium těm nejchudším. Avšak ty první bohoslužby se konaly v nejkrásnější budově, jakou jsem kdy viděl. Muži byli v oblecích s kravatou, ženy měly krásné šaty. Jejich dlouhé černé vlasy, svinuté nahoře do uzlu, jim slušely. Všichni vypadali civilizovaně, měl jsem pocit, jako bych byl přiletěl jen do jiného amerického města. Mým představám o Filipínách to vůbec neodpovídalo. Večer jsem pak měl ještě druhé bohoslužby v Manile, ve sboru věřících. Tam jsem neviděl nic z toho bohatství, co jsem spatřil dopoledne. Místo toho jsem poznal mnoho lidí, kteří přes svou chudobu milovali Boha z celého srdce. Sál byl v městské čtvrti, kde vládl zločin a násilí. Každé okno bylo zamřížované jako vězení. Jaký rozdíl proti té nádheře, kterou jsem viděl dopoledne!

První čas jsem nocoval v hotelu Wycliffovy společnosti překladatelů. Mají tam celý veliký komplex budov a mohou ubytovat i 70 lidí. Mohl jsem ty milé lidi poznat a sloužit jim. Zasvětili celý svůj život velkolepému cíli, naučit se kmenová nářečí těch, kteří neměli ještě ani abecedu a potom jim do jejich řeči přeložit Bibli. Bůh mi dal možnost, že jsem se setkal s nejdůležitější skupinou misionářů, kteří chtěli přinést evangelium vzdáleným kmenům. Spojili se lékaři, piloti, profesori, učitelé a jiní vedoucí k evangelizaci ostrovního obyvatelstva.

Při jednom večerním shromáždění jsem mluvil ke skupině misionářů o zjevení andělů. Napadlo mě, že je to pro ně něco zcela nového a že by jim plné pochopení mohlo působit těžkosti. Ale Bůh to věděl také a podle toho jednal. Když jsme měli potom ještě modlitební ztišení, pocítil vedoucí biblické školy silnou ruku na svém rameni. Domníval se, že mu někdo položil ruku na rameno, aby se s ním modlil. Zvědavě se ohlédl, ale nikoho neviděl. Řekl k shromážděným: „Je to pravda, je to pravé. Bůh to poselství potvrzuje. Já jsem sice žádného anděla neviděl, ale vím zcela určitě, že mi anděl položil ruku na rameno.“ Zůstal potom se svojí ženou skoro celou noc a znovu mluvil o tom, jak cítil ruku na svém rameni. Gabriela jsem zde sice neviděl, ale věděl jsem, že určitě našel za mnou cestu.

V tomto místě jsem dostal seznam shromáždění, která jsem na Filipínách měl mít. Dost mne rozrušilo, že mám celých sedm dní být jen ve dvou sborech. Bylo to překvapující, protože jsem dal svůj cestovní plán na starost filipínským bratřím. Kladl jsem si otázku, proč jsem cestoval tak daleko, abych jen tak málo vykonal. Mám-li mluvit jen ve dvou sborech, mohl jsem právě tak zůstat v Idahu. Bavil jsem se s hosty Wycliffovy školy a oni mi vyprávěli všelijaké napínavé historky ze života kmenů, kde nikdo neumí anglicky. Mnohé kmeny jsou stále ještě docela primitivní, nosí jen koženou zástěrku a střílí otrávenými šípy. Nějak se mne to dotklo, měl jsem pocit, že mi tyto skutečnosti mají ukázat určitým směrem. A skutečně tomu tak bylo, ovšem jinak, než jsem já myslel.

Příští pondělí jsem se setkal s jedním lékařem, profesorem a dvěma piloty. Právě se vrátili z místa, kde byl před půldruhým rokem objeven uprostřed džungle nový kmen. Profesorovi se podařilo s kmenem dorozumět a vstoupil s ním do prvního kontaktu. Když jsem těmto lidem vysvětlil, že mne Bůh poslal na Filipíny, řekli hned: „My jsme si sem původně přijeli

odpočinout, ale vlastně žádný odpočinek nepotřebujeme, pojedme, vraťme se a vezmeme vás s sebou! Nadchlo mne to, ale musel jsem uznat, že to je neproveditelné, protože jsem měl jiné povinnosti. Pokoušel jsem se něco vymyslet, abych přece jen mohl s misionáři letět. Misionáři měli malé letadlo, které by mne mohlo dopravit až do blízkosti kmene. Z letiště do džungle bych se mohl přepravit vrtulníkem. Ti muži stále opakovali: „Musíte se tam dostat.“ Ale nešlo to, protože jsem se již předtím zavázal k jiné službě. V pondělí večer jsem šel spát a sám pro sebe jsem si říkal: „Tentokrát jsem pořádně selhal. To přece nemohl být v žádném případě Boží plán, že jsem si nechal udělat program zdejšími bratry. Bůh chtěl, abych pomohl tomu nově objevenému kmenu a já jsem propásl takovou příležitost. Už se na tom nedá nic změnit, protože další shromáždění jsou již oznámena ve sboru.“

V tom městě bylo horko, dusno, nemohl jsem spát. Myšlenky mne trápily, ani jsem nemohl usnout. Bojoval jsem s tím problémem až skoro do dvou hodin ráno. Polštáře jsem měl smotané do uzlu, než jsem konečně přece usnul. Asi ve 4 hodiny se v pokoji rozsvítilo světlo a byl jsem probuzen. Hostinec byl zařízen velmi jednoduše, v každém pokoji byla dvě lůžka. Když jsem se podíval na druhé lůžko, viděl jsem tam sedět anděla. Seděl tam i druhý anděl, který obvykle Gabriela provázel. Ještě v polospánku jsem řekl: „Jak to, žes mne zde našel?“ Za normálních okolností bych ho tak neoslovil, ale moje únava způsobila, že jsem na okamžik zapomněl na důstojnost Božího posla. Gabriel odpověděl: „To pro nás nebyl žádný problém. My jsme přišli, protože Bůh viděl, že se obáváš, že svůj čas promarňuješ. Nemáš si dělat žádné starosti o své plány, vždyť to naplánoval Bůh! Ty se zde musíš dostat mezi lidi, aby poselství skutečně pochopili a mohli je přinést domů. Každý člověk, kterého máš potkat, je naplánován Bohem, aby slyšel tvou zvěst.“ Hned mi bylo lépe!

Samozřejmě pro mne bylo velkým povzbuzením vědomí, že každý, koho potkám, je v Božím plánu, a proto jsem si už žádné starosti nedělal. Napjatě jsem nyní vyhlížel, koho mi Bůh přivede do cesty. Trochu jsem se pokoušel sám něco zařídit, ale to by nebylo správné. Možná, že bych někam odešel, místo abych čekal klidně na to, co chce Bůh.

Během svého pobytu v Manile jsem měl možnost oslovit Evangelickou akademii dalekého východu a Bůh ty bohoslužby požehnal. Akademii navštěvují mladí lidé ze všech zemí jižní Asie, proto má v tom světadílu značný význam. Bůh se tedy nejdříve postaral o to, aby poselství zasáhlo skrze Wycliffovu společnost celé Filipíny a nyní se staral o to, aby je uslyšely i jiné asijské země. Mezi studenty byli někteří ze zemí, které jsou zatím pro západní misionáře uzavřené.

Potom jsem jel do dalšího města, kde jsem byl ubytován v nejlepším hotelu. Odtamtud to bylo jen několik kilometrů na hlavní třídu, nebo na tržiště, jak to tam nazývají. Byl jsem zvědavý, co se stane. Myslel jsem si: Andělé jistě mluví pravdu a lidi ke mně přivedou. Nevím sice koho, ale v každém případě andělé vědí, kde jsem.

Dlouho jsem tedy v pokoji nezůstal, šel jsem dolů do haly a pozoroval lidi kolem. Chtěl jsem být v pravou chvíli na pravém místě. Ale první večer se nic nestalo. Ráno jsem šel zase dolů na snídani a to už se Boží plán začal rozvíjet. U jednoho stolu seděli dva obchodníci a oslovili mne: „Už včera večer jsme vás tady viděli. Kladli jsme si otázku, co zde asi děláte. Jako turista nevypadáte. Sedněte si na chvilku k nám a povězte nám, co vás sem přivedlo.“

Sedl jsem si a začal vyprávět.: „Pánové, já nevím, z jakého prostředí pocházíte. Možná nebudete věřit tomu, co vám teď povím. Mně totiž jeden anděl řekl, že každý člověk, se kterým zde mluvím, je Bohem vybrán, aby uslyšel moje poselství. Proto se domnívám, že jste oba od Boha vybráni.“ Dívali se na mne, jako by vůbec ničemu z toho, co jsem jim řekl, nevěřili. Proto jsem ještě dodal: „Bůh zvolil vás, protože vaše vzdělání i vaše zázemí chce použít pro své cíle, aby zasáhl Filipíny. Bůh není náladový. Povolal vás ke zvláštnímu úkolu. Jaký to je úkol nevím, ale jsem jist, že mi vás Bůh poslal. Bůh má svůj plán, chce, abyste se Jemu vydali se vším co jste a co máte, On vám stejně všechno daroval.“

Oba muži se na sebe podívali a potom se jeden z nich odvážil říci: „To, co říkáte, se podivně poslouchá, ale my vám chceme věřit. Dejme tomu, že jsme vyvoleni – ale co máme dělat dál?“ Samozřejmě jsem věděl, jak má vypadat jejich další krok, ale domníval jsem se, že bych je měl ještě trochu přesvědčit. Ovšem ukázalo se, že jsou připraveni jít dál. Řekl jsem tedy: „Bůh si přeje, abyste řekli: Pane Ježíši, zde jsem. Mám radost z toho, že mne miluješ a chceš něco v mém životě začít. Jsem ochoten dělat Tvou vůli, odevzdávám Ti svůj život a přijímám Tě za svého Pána.“ Oba muži bez váhání uvěřili, že toto poselství je od Boha. Bez rozpaků pozvedli ruce a modlili se: „Pane Ježíši, my se Ti vydáváme. Když Jsi nám dal schopnosti, které můžeš použít, vezmi si je. Ano, chtěli bychom, abys nás mohl použít.“ Ještě jsem s nimi několik minut mluvil, potom jsme se společně modlili. Vzápětí jsme Pána a vzdali Mu čest, že tak nadpřirozeně působí. Potom ti muži pověděli, že v tomto městě mají zvláštní úkol, mají totiž za sebou politickou i hospodářskou průpravu a chtěli by nyní věnovat zbytek svého života službě a pomoci druhým lidem. Během rozhovoru s nimi jsem zmínil to, co mi řekl anděl, že má služba má přinést lidem o s v o b o z e n í . Bůh je Filipíncům nakloněn a chce jim dát nejen osobní, ale i duševní a duchovní svobodu. Používá k tomu pastorů, kteří se nejvíce setkávají s duchovní bídou. Lid je chudý a už po staletí utlačovaný, nejdříve od Číňanů, potom od Japonců, od Španělů, od Američanů a nakonec vlastní vládou. Bůh je chce z toho útlaku osvobodit. Oba muži se cítili schopnými k tomu, aby k osvobození lidu pomohli. Musel jsem zvolat haleluja! Tuto řeč jsem si nevymyslel předem, ale věděl jsem, že Bůh má otevřené srdce pro bídu filipínského lidu a navštěvuje jej svou láskou.

V pondělí ráno jsem se setkal v hotelové hale s jedním mužem. Velice intenzivně se na mne díval, tak jsem si pomyslel, že bych měl k němu jít a zjistit, je-li také vyvolen od Boha, či nikoliv. Poněvadž vypadal jako Američan, otázel jsem se ho, jestli Američan je. Byl to Němec. Řekl: „Celá řada Američanů je německého původu.“ Potom se on zeptal mne, oč mi jde. Začal jsem s ním hovor asi tímž způsobem, jako s oněmi dvěma muži: „Nevím, budete-li mi věřit. Zjevil se mi anděl a řekl mi, že se všemi lidmi, s nimiž se setkám na Filipínách, má Bůh svůj plán, povolává je ke zvláštním úkolům.“ Muž mi otevřel své srdce a přiznal se, že nemá jasno v tom, že by jeho život měl u Boha cenu. Rád by našel pravý smysl života, Řekl jsem mu, že Bůh zná právě jeho schopnosti, ví o jeho vzdělání, inteligenci a může to všechno použít, jen když on se vydá Ježíši Kristu. Hned se Ježíši odevzdal, začal tiše plakat a hovořil k Bohu: „Bože, jsem první den na Filipínách a už mám nového zaměstnavatele!“ Potom jsem se ho vyptal, proč zde je. Byl sem poslán od Světové rady spojených národů, aby pomáhal podvyživeným Filipíncům při hospodářské výstavbě. Pověděl jsem mu, že Bůh vyvolil určité lidi, kteří mají Filipínce osvobodit. Může tedy napomáhat k tomu, aby lidé byli osvobozeni z otroctví hladu a bídy. Na to odpověděl: „Jsem k tomu připraven, vzdělán a poddávám se Bohu, abych mohl v takové práci sloužit.“

Z Iloile jsem plul na ostrov Negro. Bydlel jsem tam v hotelu uprostřed města. Nikomu, ani faráři sboru jsem neřekl, co budu přes den dělat. Nejprve jsem se ohlížel po lidech a zželelo se mi jich, ale nemohl jsem s nimi hovořit, nikdo neuměl anglicky. Teprve po nějakém čase se objevil mladý muž, který trochu anglicky uměl a stal se mým tlumočnickem. Byl asi 21letý a po celou dobu pobytu se mnou zůstal. Dokonce, když jsem brzo ráno o půl šesté opouštěl hotel, můj překladatel už na mne čekal. Určitě jej Bůh objednal, abych se mohl domluvit s co největším počtem lidí. Právě lidé, které jsem chtěl získat, by mně bez jeho pomoci nebyli rozuměli.

První den jsem se procházel po ulici a zpozoroval jsem dobře oblečenou dámu, která si držela šátek na obličejí a zřejmě plakala. Na moji otázku odpověděla, že je majitelkou obchodu. Vzlykala tak, až se jí třásla ramena. Ptal jsem se jí, proč tak pláče. Neodpověděla, plakala dál. „Jsem farář, chci vám pomoci. Bůh vás miluje a má řešení pro váš problém.“ Čekal jsem, až to mladík přeloží. „Řekněte tomu pánovi, že to není důležité!“ Když jsem to slyšel, musel jsem odpovědět: „Všechno co je důležité pro vás, je důležité i pro Boha.“ Spustila šáteček s očí, takže jsem uviděl její oči zarudlé od pláče. Vzal jsem ji za ruku a modlil jsem se, aby ji Bůh objal svým mocným ramenem a pomohl jí v její nouzi. Po modlitbě vzhledla a bylo to, jako by

mraky byly odvanuty a vzešlo slunce. „Zeptejte se ho, jmenuje-li se Ježíš“ řekla, „já jsem už tak často plakala, ale nikdo se o mne nestaral. Tento muž je jiný!“

Turisté a misionáři se mají v cizí zemi řídit mnohými pravidly. Mezi jiným se také nemají nikde do ničeho vměšovat. Zde jsem se proti těmto pravidlům provinil. Než jsem se stačil ohlédnout, shromáždilo se kolem nás velké množství lidí. Byli zvědaví, co se děje. Rychle se rozšířila zvěst, že jsem chtěl té ženě pomoci. Ještě jednou jsem nedbal pravidel, když jsem spatřil ženu, která nesla těžký pytel rýže. Žena měla křivé nohy a já jsem se nemohl dívat, jak vleče těžký pytel. Ptal jsem se jí, jak daleko musí pytel nést. Odpověděla, že asi 3 kilometry. Mohl jsem požádat mladíka, svého tlumočníka, aby té ženě pomohl, ale místo toho jsem vzal pytel na záda a donesl jsem jej sám. Několik lidí to pozorovalo a brzo se o mně rozšířila pověst po celém městě. Město má asi 360 000 obyvatel. Když jsem se vrátil na tržiště, lidé šli za mnou, zastavovali mne a chtěli se mnou hovořit. Mohl jsem mnohým z nich povědět o Boží lásce k lidem a prakticky jim ji ukázat. Mezitím co jsem s lidmi hovořil, byli mnozí uzdraveni z různých nemocí, i od artritidy. O uzdravení jsem jim nic neřekl, ani jsem za ně neprosil, jen jsem vypravoval, jak veliký je Ježíš a jak miluje lidi. Byli uzdraveni někteří hluchoněmí, dokonce i bez modlitby. Poněvadž byli hluší, nebyli by zvěsti rozuměli, nemohli by ji podat dále. Pán je uzdravil právě proto, aby mohli slyšet a mluvit.

Jednoho dne přišla zpráva, že ve 20 hodin má město očekávat strašný orkán. Mnoho lidí by mohlo přijít o život. Právě jsem byl v tamějším sboru a řekl jsem lidem, aby zůstali v kostele, protože to byla nejpevnější budova. Ostatní domy se mohou snadno zřítit. V nastávajících chvílích jsem myslel, že orkán je již zde; vítr skučel a burácel kolem kostela jako motory letounů. Ujišťoval jsem lidi v kostele, aby si nedělali starosti, pro Boha přece není žádný problém orkán udržet, nebo ho poslat tam, odkud přišel. Bůh je Bůh! Tito lidé žili v neustálém strachu, protože Filipíny bývají takovým orkámem postiženy mnohokrát do roka. Orkán, který jsme nyní očekávali, byl nejsilnější za mnoho let, určitě by mnoho lidí zahynulo, rozhodně všichni měli veliký strach. O půl osmé jsme se všichni shromáždili kolem oltáře k modlitbě. Orkán už nebyl daleko, proto jsme prosili Boha, aby ho poslal jiným směrem. Čest a chvála Bohu, opravdu zasáhl a střed orkánu prošel neobydlenými místy. Haleluja! Orkán by byl porušil domy, ale minul nás! Také hlavní město Manila bylo uchráněno, i tam byla postižena jen řídké obydlená krajina. Kdyby bylo bývalo postiženo město Manila, muselo by zemřít mnoho lidí. Jen vítr a déšť způsobil, že bylo 270.000 lidí bez přístřeší, ale orkán se vyzuřil na rýžových polích. Tím byla sice zničena úroda rýže, lidé však přežili.

Jak i v této době Bůh podivuhodně působí! Poslední noc před návratem domů jsem dostal zprávu, že moje letadlo nepoletí. Větry orkánu ještě neustaly. Uvažoval jsem, jak dlouho ještě orkán znemožní letový plán, jak to asi bude s mojí místenkou odtud do Manily. Bude ještě platit? A jak to bude s letem z Manily domů?! Velmi brzy jsem se dozvěděl odpovědi na své otázky. Místenky, které jsem měl, byly neplatné, do příští středy byla všechna místa obsazena. Objednávka letu z Manily do Ameriky byla zrušena. Jak dlouho to bude trvat, než si budu moci rezervovat nové místo? Tu mne napadla myšlenka: Proč si dělám starosti? Bůh mne sem přivedl, On mne jistě vrátí domů! V 1 hod. jsem zavolaal letiště v Manile. Řekli mi, že v ulicích je záplava a rychlost větru je 300 km za hodinu. Žádné volné místo není. Může trvat 7 – 10 dnů, než místo bude. Tu jsem si vzpomněl na jednoho muže, kterého mi Bůh kdysi přivedl do cesty a který mi dal svou vizitku. Přitom mi řekl, že kdybych někdy na Filipínách něco potřeboval, že mohu jeho jméno použít. Rozhodl jsem se, že to nyní vyzkouším. Uvedl jsem jeho jméno a zmínil jsem, co mi tehdy řekl. Za několik minut jsem měl volné místo v nejbližším letadle do Ameriky. Bůh to již opatřil! Ve 12 hodin jsem přijel do Manily. Byly tam poražené stromy i domy. Záplava byla velmi zlá, z letadla to vypadalo, jako by město leželo uprostřed moře. Desetitisíce lidí chtělo odletět z Manily. Byl jsem jediný, kdo mohl bez místenky letět do Ameriky. Bohu buď dík a chvála! Poznámka: Během této cesty na Filipíny jsem se setkal se všemi lidmi, které mi Bůh prostřednictvím anděla Gabriela předem jmenoval.

Kapitola 12.

MICHAEL A JEHO ANDĚLÉ

V noci z neděle na pondělí asi ve 2 hodiny jsem byl probuzen hlasitým šumotem, který vycházel z přízemí našeho domu. Hned jsem sešel dolů, podívat se, co se děje. Když jsem vstoupil do předsíně, uviděl jsem scénu, která ve mně vzbudila strach i úžas. Stáli tam 4 mohutní andělé – bojovníci a zdálo se, že je kolem nich všechno v pohybu. Návštěvy andělů, kteří se doposud u mne objevili, mne naplňovaly uctívou bázní, tentokrát však jsem v duchu rozpoznal, že Bůh chce učinit něco velmi důležitého.

Již dole na schodech jsem se setkal s Gabrielem, který mne žádal, abych vešel do předsíně. Přitom řekl: „Nemusíš mít strach, ale přece bys měl vědět, že v tomto okamžiku budeš napaden satanem. Také satan má zástupy svých andělů, ač nejsou tak početné, ani tak mocné jako vojsko Boží. Moci temnosti nejsou všudypřítomné a jejich konečný úděl je již zpečetěn.“ Dále Gabriel řekl, že mně chce dodat jistoty, jen abych posiloval lidi a sboru připomínal, v jak zvláštním času žijeme. Proto jsem měl nyní velmi pečlivě naslouchat. Satan odhalil, že Bůh chce v městě Boise zvláštním způsobem působit, proto sem poslal své temné moci, aby křesťanům škodily. Měly příkaz působit Božímu lidu trápení tím, že rozšíří světské myšlenky ve sboru, aby se Boží ustrnulo na mrtvém bodu.

Gabriel mi připomenul osvobození Izraelců z Egypta. Tehdy se pokoušely temné moci znemožnit Boží rozhodnutí tím, že daly zabít všechny narozené chlapce. Tak chtěly zahubit i Mojžíše, zaslíbeného zachránce Božího lidu. Také při narození Pána Ježíše se stalo něco podobného. Velice na mne zapůsobilo, když mi Gabriel řekl, že satan nemůže předvídat budoucnost, ani nemůže číst myšlenky. Pokouší se sice vždy znovu mařit Boží dílo, ale nikdy přesně neví, co se vlastně odehrává, a to jej velmi znervosňuje. Duch Boží zasahuje vždy, když by satanova lest mohla vyvolat vážné nebezpečí, a posílá tam pak zástupy andělů, kteří satana přemohou a uvedou zase vše do pořádku.

Moji pozornost zaujal zvláště jeden z andělů. Byl obrovsky veliký, vypadal hněvivě, ale současně byl nápadně podobný Gabrielovi. Jeho oči byly jako žhavé uhly. Právě jsem chtěl vyjádřit obdiv nad jeho velikou silou, když mi Gabriel prostě sdělil, že to je nejmocnější Boží bojovník, kterého Bůh sem poslal, aby rozprášil moci temnosti. Sotva jsem se odvážil dýchat, protože jsem zde poprvé stál před archandělem Michaellem. Je víceméně nemožné popsat neobyčejné záření, které z andělů vycházelo. V jejich přítomnosti jsem byl naplněn láskou a milosrdenstvím, dokonce vším ovocem Ducha Svatého. Je to patrně proto, že andělé vyznačují samotnou podstatu Ježíše. Jako Ježíš jsou všichni andělé plní bezmezného smilování.

Gabriel mi oznámil, že Bůh dal andělu Michaelovi pro mne poselství. Velmi napjatě jsem poslouchal. Všechno se opravdu stalo, konečně, o tom nemohu pochybovat, sám jsem všechno zažil. Gabriel mi vysvětlil, že této noci dojde k duchovní bitvě. Zde, v mém obývacím pokoji, je velitelství, odkud čtyři mocní andělé udílejí rozkazy andělskému vojsku venku. Duch Svatý, který všechno sleduje, jim oznamuje zdejší situaci. Slyšel jsem, jak čtyři andělská knížata v mně neznámé řeči udílejí rozkazy zástupům, které jsou v boji. Michael řekl, že Bůh ponechává tyto boje tak dlouho, dokud nebude satan úplně vyhozen. Svazy temných mocností

jsou napořád rozprašovány oddíly andělů. Proto se nemám bát, andělé vždycky zvítězí. Andělé přece nad námi bdí a ochraňují nás. Haleluja!

Celou dobu se mnou mluvil anděl Michael o něčem, co jsem v takovém světle dosud neviděl. Když nám Bůh zjevuje pravdu, musíme tak jako tak zapomenout na všechny naučené šablony, protože náš Bůh je v š e m o h o u c í ! Žalm 115,3: „On činí všechno, jak se Jemu líbí.“ Michael doslova řekl, že není jejich úkolem – až do určité doby – zničit satana, ale jen rozptylovat moci temnosti. „Zaháníme ty moci do úzkých, aby Boží lid nenapadly.“ Dále řekl: „S napětím čekám na ten veliký rozkaz, který jednoho dne dostanu. Potom už nebudu satana vůbec respektovat. Celé nebe od satana a jeho mocností důkladně vyčistím, že z nich ani jeden nezůstane. Nevíš-li to, tedy ti říkám, že zlé mocnosti se neustále pokoušejí obžalovávat Boží lid z hříchů, které jsou již odpuštěné. Satan vidí věci docela jinak než Bůh. On sice ví, že Bůh všechny hříchy odpustil, ale znovu se pokouší dostat Boží lid do zatracení. Jednoho dne bude nebe úplně vymetené, Lucifer bude marně proti tomu bojovat, nemá žádné vyhlídky na úspěch. Můžeš si přečíst 12.kapitulu Zjevení sv. Jana.“

Ted' jsem poprvé poznal, že Michael je nejvyšší velitel andělů. Boží Slovo říká ve Zj 12,7-12: „A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. A slyšel jsem mocný hlas v nebi: Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti. Proto jásejte, nebesa a všichni, kdo v nich přebýváte! Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá.“

Satan a všechno jeho vojsko nemohou Boží plán zadržet, ale v době soužení budou velmi zlé časy, protože padlí andělé budou svrženi na zem. Chvalme však Pána, že On nás, křesťany, dříve vytrhne. Michael pokračoval: „V celém nebi potom už pro tyto demony nebude místo, nezůstane ani jediný!“ To řekl velmi určitě, on je v každou chvíli připraven přijmout a vykonat Boží příkaz k vyčištění.

Gabriel mi řekl, že tuto dobrou zprávu musím povědět dál, aby Boží lid byl dobré mysli. Bůh nad námi bdí! Bdí nad celým světem. Pozorujeme-li svět z Boží perspektivy, poznáme, že Bůh jej v žádném případě neponechal ďáblu. Mnohdy si myslíme, že je kolem nás tak temno, ale Bůh nám chce říci, že se nevzdal vlády nad světem.

Oba andělé mi sdělili, že moci temnosti byly minulé neděle tak nablízku, že bojující andělé se zdržovali při našich bohoslužbách, aby nás chránili. Haleluja! Velice se mi ulevilo, když Michael řekl, že zde ponechá anděly tak dlouho, dokud to bude zapotřebí.

Z Michaela vycházela neobyčejná síla, protože přišel přímo z Boží přítomnosti. Trvalo to skoro celý den, než jsem se zotavil, lidské tělo totiž není schopno snášet tu moc, která vychází z anděla jako je Michael. Já nejsem žádná výjimka!

Je nám všem těžko srozumitelné, co Bůh v těchto dnech dělá. Posloucháme tyto zprávy se zvláštními pocity, vždyť je to působení Boha Stvořitele! Andělé se mohou zjevovat pouze na Boží příkaz, proto víme, že tato zjevení pocházejí od samého Boha.

Přesto, že Michael se Gabrielovi podobal, poznal jsem, že jeho obličej byl hněvivější než Gabrielův. Tahy Michaelova obličeje byly velmi ušlechtilé a přesně odpovídají popisu proroka Daniela. Byl oblečen podobně jako Gabriel v bílé, zlatem vyšíváné roucho se širokým zlatým pásem. Na temných hnědých nohách měl obuv na způsob sandálů. Jeho ruce a ramena byla tmavě hnědá, Daniel je připodobňuje k „světle hladké mědi“. Vůbec barva jeho pleti byla velmi neobvyklá, leskla se jasem Boží přítomnosti, která se v něm odrážela. Michael měl velitelský

majestát a dovedu si představit, že nahání nepříteli strach. Má světlé vlasy, jako len. Zdá se, že je mu asi 25 let. Nelze si představit a pochopit, že je starší než naše planeta! Ostatní bojující andělé měli volné hnědé vrchní oděvy jako košile, stažené u krku límcem a široké kalhoty.

Mezi Božími anděly je vůbec velmi dobře organizovaná hierarchie. Gabriel je andělem nejvyššího stupně, stojí před Bohem a koordinuje celý systém. Důkladná organizace nebeského vojska zaručuje jeho vynikající působnost.

Jsou také andělé, kteří bydlí u nás na zemi a nazývají se „služební duchové“. Bůh říká ve svém Slovu, že přebývají u nás. Pomáhají a slouží nám tím, že nám odnímají bídu a starosti. Znají všechnen stres našeho života a chtějí v tom stát při nás, jsou plní lásky, jako Bůh. Bydlí pohromadě ve společenství andělů a mohou vystupovat jako normální lidé, protože nevyzařují světlo jako druzí andělé. Kromě toho jsou ještě další dva druhy andělů, cherubíni a serafíni. V naší době je ještě „zvláštní nasazení“, tj. skupina, která podléhá andělu Gabrielovi. Tato skupina má za úkol přivádět ke Kristu ztracené lidi a zvěstovat jim evangelium. Ti nic nedají na nějaký odpor a námitky.

Michael je vrchní velitel bojujících andělů, kteří bojují proti moci temnosti. Průvodce Gabrielův je vedoucí andělských vojsk, hejtman Pánova vojska. Jako v pozemském vojsku, je i v nebeském mnoho důstojníků. Každý má zvláštní oblast, za niž zodpovídá, a je vybaven příslušnou mocí k rozkazům.

Když padl Lucifer, strhl s sebou celé množství andělů z různých oblastí. Proto je jeho vojsko podobně organizované. Také mezi démony jsou různé hodnosti. Ve Slovu Božím čteme o knížeti temnosti. To jsou nejvyšší hodnosti andělů ve službě satana. V průběhu dějin satan vždycky svolával tato knížectva, když vyzvěděl, že Bůh něco zvláštního chystá. Vyvinou pak společnou strategii, aby dílo Boží všemožně zdrželi. To vidíme v případě proroka Daniela. Gabriel k němu měl přijít, ale 21 dní nemohl proniknout, protože kníže temnosti se mu stavělo na odpor. Teprve když Duch Svatý poslal anděla Michaela rozehnat temné mocnosti, dostal se Gabriel k cíli. Gabriel řekl Danielovi: „Avšak ochránce perského království stál proti mně po jedenadvacet dní. Dokud mi nepřišel na pomoc Michael, jeden z předních ochránců Božích, zůstal jsem tam u perských králů.“ (Da 10,13)

Také dnes působí Bůh zvláštním způsobem. Dnes jako kdysi si Bůh zvolil místo, na kterém chce zjevit své Slovo. Bezpochyby je tím místem město Boise v Idahu, protože se tu dnes zjevují andělé. Dokonce to uznal i satan a vyslal své temné mocnosti, aby zde zdržoval Boží dílo. Ale on nemůže zvítězit. Díky Bohu!

Když v oné noci přišla chvíle, kdy andělé byli hotovi opustit dům, otevřel Michael s jedním andělem dveře na terasu k zahradě. Té noci sněžilo. Venku leželo asi 20 cm vysoko sněhu. Andělé udělali tři obrovské kroky a rázem zmizeli. Ve sněhu po nich zůstaly obrovské otisky nohou.

Kapitola 13.

PŘÍKAZ ANDĚLŮ

Žijeme v době duchovní obnovy. Dějí se podivuhodné věci; lidé jsou probouzeni z hříšného spánku, nepřátelé kříže opouštějí nepřátelský tábor a stavějí se na stranu Ježíše, nové hlasy zvěstují evangelium pokoje! To všechno jsou důkazy toho, jak nebeské zástupy zasahují.

Jak často jsem slyšel svědectví lidí, kteří byli od Boha vzdáleni. Ačkoliv s nimi mluvili přátelé a příbuzní, naprosto nechtěli v Boha uvěřit. Bylo možné je považovat za beznadějně případy. Bůh ale zasáhl zvláštním poslem a uvolnil jim cestu k obrácení. To se stává mezi sportovci, obchodníky, v oblasti zábavy i v prostředí politickém. Stále se lidé obracejí k Ježíši a objevují, že Bůh je realita. Takto působit je příkaz pro anděly.

Mnoho se můžeme poučit z knihy Soudců 13,1-21: „Izraelci se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích. Proto je Hospodin vydal na čtyřicet let do rukou Pelištejců. Byl jeden muž ze Soreje, z Danovské čeledi, jménem Manóach. Jeho žena byla neplodná a nerodila. I ukázal se té ženě Hospodinův posel a řekl jí: ‚Hle, ty jsi neplodná a nerodila jsi, avšak otěhotníš a porodíš syna. Proto se teď měj na pozoru: nepij víno ani opojný nápoj a nejez nic nečistého. Hle, otěhotníš a porodíš syna, ale jeho hlavy se nesmí dotknout břitva; ten chlapec bude od mateřského života Boží zasvěcenec. On začne vysvobozovat Izrael z rukou Pelištejců.‘ Žena přišla povědět svému muži: ‚Přišel ke mně muž Boží; vypadal jako Boží posel, tak byl hrozný. Ani jsem se ho nezeptala, odkud je, a on mi své jméno nepověděl. Řekl mi: ‚Hle, otěhotníš a porodíš syna. Nepij teď víno ani opojný nápoj a nejez nic nečistého, protože ten chlapec bude od mateřského života až do dne své smrti Boží zasvěcenec.‘ Manóach prosil Hospodina: ‚Dovol prosím, Panovníku, ať k nám znovu přijde muž Boží, kterého jsi poslal, a poučí nás, co máme dělat s chlapcem, který se má narodit.‘ Bůh Manóacha vyslyšel a Boží posel přišel znovu k té ženě, právě když seděla na poli a její muž Manóach s ní nebyl. Žena rychle běžela povědět o tom svému muži. Řekla mu: ‚Ukázal se mi ten muž, který ke mně oněhdy přišel.‘ Manóach šel hned za svou ženou, přišel k tomu muži a otázal se ho: ‚Jsi ty ten muž, který mluvil k této ženě?‘ On odpověděl: ‚Jsem.‘ Manóach řekl: ‚Nuže, až se splní tvá slova, na co je nutno u toho chlapce dbát a co s ním máme činit?‘ Hospodinův posel Manóachovi odpověděl: ‚Ať se žena varuje všeho, o čem jsem jí řekl. Ať neokusí ničeho, co pochází z vinné révy. Nesmí pít víno ani opojný nápoj ani jíst něco nečistého. Ať bedlivě dbá na všechno, co jsem jí přikázal.‘ Manóach řekl Hospodinovu poslu: ‚Dovol, abychom tě zdrželi a připravili ti kůzle.‘ Ale Hospodinův posel Manóachovi odpověděl: ‚I kdybys mě zdržel, nejedl bych z tvého pokrmu. Chceš-li však připravit zápalnou oběť, obětuj ji Hospodinu.‘ Manóach totiž nevěděl, že je to posel Hospodinův. Manóach se ještě Hospodinova posla zeptal: ‚Jaké je tvé jméno? Rádi bychom tě poctili, až se splní tvá slova.‘ Ale Hospodinův posel mu odpověděl: ‚Proč se ptáš na mé jméno? Je podivuhodné.‘ Manóach vzal tedy kůzle a oběť přidavnou a obětoval na té skále Hospodinu a ten před Manóachem a jeho ženou udělal podivuhodnou věc: Když totiž vystupoval plamen z oltáře k nebi, vystoupil v plameni z oltáře i Hospodinův posel. Jak to uviděli Manóach a jeho žena, padli tváří k zemi. Potom se už Hospodinův posel Manóachovi a jeho ženě neukázal. Tehdy Manóach poznal, že to byl posel Hospodinův.“

Tato událost obsahuje podivuhodné pravdy, které se ještě dnes dotýkají také nás. Bůh se především staral, aby se andělovo proroctví naplnilo. Za druhé se zde učíme, že andělé mohou vypadat jako lidé, i když to tak nemusí být vždycky. Při této příležitosti se zjevil anděl tak, že ho mohli vidět pouhým okem. Bible nám říká, že andělé jsou Boží poslové, kteří činí Jeho vůli.

Bůh jim dává rozkazy a signály. Proto se modlil Manóach: „Dovol prosím, Panovníku, necht' k nám znovu přijde muž Boží, kterého jsi poslal, a poučí nás, co máme dělat s chlapcem, který se má narodit.“ Toto místo jasně ukazuje, že se nesmíme modlit k andělům. Tím spíše jim nesmíme dávat žádné příkazy. Anděly nesmíme nikdy vzývat, oni nepřijímají čest a slávu, jsou vojsko Boží, určené k tomu, aby sloužili. V tomto příběhu také vidíme, jak po celou dobu anděl s Manóachem a jeho ženou rozprávěl a poskytl jim poučení. To dělají andělé i dnes.

Mnoho podivuhodných příběhů v Bibli nám ukazuje, jaké úkoly andělé mají. Anděl, který Gabriela doprovázel, mně mnohé příběhy velmi živě vyprávěl, protože sám u toho byl.

V knize Jozue 5,13-14 je popsáno, jak Izraelci přebrodivili Jordán a chtěli dobývat zaslíbenou zemi. Jozue vyšel a viděl muže s mečem v ruce. Jozue se jej otázel, patří-li k Izraelským nebo k nepřátelům. Kdybychom my křesťané dnes slyšeli podobnou odpověď od anděla, byli bychom asi velmi překvapeni. Anděl totiž Jozuovi řekl: „Nikoli. Jsem velitel Hospodinova zástupu, právě jsem přišel.“ Kolem něho byly miriády andělů, které Jozue neviděl, viděl jen jejich velitele. Jednou se mne někdo tázal, nechá-li se toto místo vykládat tak, že zjevení anděla bylo zjevení Ježíše. Tázel jsem se na tuto věc Gabrielova průvodce a on mi řekl, že to možné není, protože tím velitelem byl on sám. Když Jozue padl na svou tvář a chtěl jej vzývat, řekl mu: „Zuj obuv ze svých nohou, protože místo, na kterém stojíš, je svaté.“ Totéž řekl anděl Boží Mojžíšovi, když se mu zjevil v ohnivém keři (2M 5,4-5). Anděl řekl, že Bůh má připravený plán pro každou situaci. Jericho bylo první místo, které měli Izraelci dobýt. Tehdy to znamenalo, že dosáhnou-li velikého vítězství, dostanou všichni kananejští králové a jejich armády strach. Poznaj, že Bůh stojí na straně Izraelců. Bůh poslal vojenský oddíl andělů, aby všichni spatřili zázrak. Tím už bylo určeno, jak bude Jericho zničeno.

Podívejme se do minulosti a sledujme Boží plány s tímto oddílem andělů a dočteme se asi toto: „Děti Izraele jsou naši spojenci. Sedm dní za sebou obcházejí Jericho a poslední den je obešli dokonce mnohokrát. Já jsem již udělil rozkazy, proto musím své plány sjednotit s tím, co oni dělají. Kněží troubí na trouby a lid při tom bude hlasitě volat. Až to uslyšíte, strhněte zdi!“

Dále mi anděl pověděl, jak se andělé usadili nahoře na zdi a čekali na křik Izraelců. Lid přirozeně nevěděl, co se děje, ale Bůh a Jeho andělé to měli dobře pod dohledem. Čekali na křik a potom plnou silou zasunuli zdi do země. Zdi byly tak široké, že na nich bylo možné postavit dům. Nebylo by pomohlo, kdyby je andělé převrátili, protože Izraelci by museli přelézat přes sutiny. Zdi však byly skutečně zasunuty do země, takže Izraelci mohli přejít. To tedy byl příkaz pro anděly. Dovedu si dobře představit, jak anděl předem studuje tyto rozkazy a shledá, že Bůh udělal jedinou výjimku. Raab skryla dva vyzvědače, kteří pronikli do země, aby ji prozkoumali, a ona dostala od Boha příslib, že ona i celá její rodina bude zachráněna. Proto byli někteří andělé přiděleni k jejímu domu. Ti pak museli pevně držet tu část zdi, kde Raab bydlela, protože kolem se všechno zřítilo. Nedávno mi někdo říkal, že vykopávky v Jerichu dokázaly, že zdi byly skutečně vraženy do země. Zdi jsou jakoby v šachtě. Představme si, jakou sílu měli andělé! Také mi někdo řekl, že archeologové našli místo, kde stál dům Raab.

Celou Bibli je možné číst v jiném světle, víme-li, že totiž andělé, kteří pomáhali při dobývání Jericha, jsou při mně, podle vůle Ducha Svatého. Bůh má nespočetné zástupy andělů, On nikdy není bezmocný! Přirozeně, že by mohl zasahovat i bez andělů, protože On je Bůh, ale dává přednost spolupráci s lidmi a s anděly.

To anděl Hospodinův držel Baláma, aby neproklínal Boží lid. Balám měl za určitou odměnu Izrael proklínat, ale než k tomu došlo, přikázal Bůh jednomu andělovi, aby jeho úmysl zmařil. Anděl se Balámovi postavil do cesty, aby od svého zlého úmyslu upustil. I když Balám přece šel dál, nemohl nakonec vyslovit zlořečení, ale požehnání. Pravděpodobně si myslel: Co jen to se mnou je? Zbláznil jsem se? Potom ještě jednou zkusil zlořečit, ale zase mohl vyslovit jen požehnání. Nepoznal, že před ním stojí anděl a že on mu vložil do úst „jinou desku“, aby Izrael přijal požehnání. Při této příležitosti dal Bůh dokonce slovo oslici. Anděl totiž stál před

Balámem, takže oslice nemohla jít kupředu. Balám ho neviděl, pokoušel se oslici popohnat holí, ale ta zůstala ztrnule stát. Balám se rozzlobil a ještě víc ji bil. Tu oslice řekla: „Baláme, nesloužila jsem ti dobře po mnoho let? Proč mne biješ?“ Bůh pak otevřel Balámovi oči, takže i on uviděl anděla.

Proč asi ponechává Bůh v Bibli tak fantastické vypravování? Jednoduše proto, že je pravdivé. Oslice mohla mluvit, protože jí anděl pomohl. Balám nemohl jinak, než vyslovit jen požehnání, protože mu je do úst vložil anděl.

Chtěl bych tady uvést místa v Písmu, která nás ujišťují o tom, že i dnes jsou při nás andělé a že můžeme vědět o jejich přítomnosti. Skrze anděly můžeme očekávat Boží pomoc.

Anděl přišel k Zachariášovi a Alžbětě zvěstovat jim narození Jana Křtitele (L1,11-20). Anděl Gabriel přišel zvěstovat Marii narození Ježíše (L 1,26-33). Bůh ustanovil svůj plán při stvoření světa, napsal jej, a potom v pravý čas se měl plán uskutečnit. Bůh všechno naplánoval tak, aby se to stalo v určitý čas. V přesně stanovený den vydal Ježíš svůj život na smrt jako oběť smíření. Ten den nebyl stanoven jen několik let předem. Je to zřejmé z toho, že již proroku Danielovi dal Bůh nahlédnout do svých plánů. Řekl mu, že Izraelský lid zůstane 70 let v zajetí. Po 70ti letech vydá král povolení, aby byl znovu vybudován Jeruzalém. Budeš-li od té doby počítat 483 let, přijdeš na muže, který se ještě nenarodil. Bůh zjevil Danielovi všechno o velikém vítězství Alexandra a o vládě jeho 4 generálů, kteří měli podle Božího plánu vládnout místo Alexandrových synů. Potom Bůh řekl: „Po 483 letech vydá Ježíš svůj život za život světa. Nezemře pro sebe, ale za svět.“ A právě v tom Bohem stanoveném čase zemřel Ježíš na kříži za hříchy světa. Vše, co Bůh dělá, nám ukazuje, jak velice miluje lidi a stará se o to, aby nám pomohl.

Také Josefa varoval anděl Páně: „Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil““ (Mt 2,13).

Když byl Ježíš pokřtěn v Jordánu, můžeme se dočíst, co se stalo potom. „Tehdy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu“ (Mt 4,1-11).

U Lukáše čteme, že přišel anděl z nebe a posiloval Pána Ježíše v hodině Jeho největší nouze v Getsemane.

V celé Bibli od 1.Mojžíšovy až po knihu Zjevení se dočteme o andělech. V 1M 24,7 čteme, že Bůh poslal anděla, aby našel nevěstu pro Izáka. I to bylo částí Jeho Božského plánu. V 2M 23,20) čteme: „Hle, posílám před tebou posla, aby tě uvedl na místo, které jsem připravil.“ Andělé Boží připravovali Izraelcům cestu, když vyšli z Egypta. V Ž 34,8 dává Duch Svátý napsat Davidovi: „Hospodinův anděl se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha a bude je bránit.“

Vzpomeňme, jak byl Daniel hozen do jámy se lvy. Král si byl jist, že lvi Daniela roztrhají, že do příštího dne z něj zůstane jen pár cárů. Král nemohl ani v noci spát, protože ho trápila myšlenka, že možná právě teď je Daniel požírán lvy. Nedalo mu pokoje, že se dopustil tak strašného činu. Časně ráno vstal a volal na Daniela: „Danieli, služebníče Boha živého, dokázal tě Bůh, kterého stále uctíváš, zachránit před lvy?“ Tu Daniel promluvil ke králi: „Králi, na věky buď živ! Můj Bůh poslal svého anděla a zavřel ústa lvům, takže mi neublížili“ (Da 6,21-23).

Boží andělé jsou mocní, protože jednají z Božího příkazu. A může-li tolik udělat jeden anděl, co teprve celé vojsko andělů! A takové andělské vojsko působí nyní na naší planetě. Kdykoliv začne Bůh novou kapitolu svého plánu, objeví se i andělé a přinášejí lidem poselství. I za našich dnů andělé lidi navštěvují. To by nám mělo jasně ukázat, že Bůh nenechává svět na holičkách. Začne novou kapitolu svého plánu spasení. Pán Ježíš brzo přijde podruhé. Haleluja!

Brzo se uskuteční největší záchranná akce v historii celého lidstva. Už teď vysílá Bůh své anděly. Neobjevují se jen jednotlivě, ale po celém světě je slyšet, že je někdo viděl. Mne nadchlo, co vypravoval pastor z Křesťanského centra v Montaně. Dvakrát k němu přišel anděl. Poprvé dostal od Boha pokyny, ale on se domníval, že to je sen. Kromě toho se bál, že se mu lidé vysmějí. Za dva týdny se s ním anděl setkal znovu, právě když jel po bohoslužbách domů autem. Jel rychlostí 80 km. Okna i dveře byly zavřené, místo pro spolujezdce prázdné. Najednou vedle něho seděl anděl a chvíli s ním rozmlouval. Připomenul pastorovi úkol, který mu Bůh uložil. Když ten pak slíbil, že udělá všechno, co mu Bůh přikázal, zmizel anděl tak náhle, jak přišel. Když mohl anděl, který se u mne zjevil, zmizet v plameni, proč by nemohl anděl zmizet z jedoucího auta?

Bible nám říká, že Bůh je neměnný. Boží Slovo nám také říká, že lidé přijímali anděly jako hosty, aniž věděli, že to jsou andělé. Člověk nepozná vždycky anděla, když ho vidí. Je to něco zvláštního, když vzlétne v plameni, když zmizí z jedoucího auta nebo když někoho v noci probudí. Nepoznáme je vždycky, ale nejsou zde proto méně!

Žádný anděl zatím nezemřel. Andělé také neslábnou, jejich síla a moc trvá. Jsou vysíláni, aby nám pomáhali a přebývali mezi námi. V Ž 91,11 se říká: „Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých.“ Přijdou k nám tak rychle jako myšlenka. Někdy se zjeví jako slabé, téměř neviditelné postavy, nebo jako vy nebo já. Jedno však je zcela jisté, že lze rozlišit pravé zjevení anděla od pouhé klamně představy. Člověk se nemusí namáhat anděla rozpoznat. Má-li příkaz objevit se, pak se zcela zřetelně ukáže. Andělé nám připravují cestu, tak jako to dělali ti v Bibli. Bůh chce, abychom věděli, že On někde bezmocně nesedí. On vyslal své anděly proto, aby pečovali o Jeho lid. Sk 8,5-27: „Apoštolové i potom vydávali svědectví a kázali slovo Páně. Pak se vraceli do Jeruzaléma a ještě cestou zvěstovali evangelium v mnoha samařských vesnicích. Anděl Páně řekl Filipovi: ‚Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy. Ta cesta je opuštěná.‘ Filip se vydal k té cestě a hle, právě přijížděl etiopský dvořan, správce všech pokladů kandáky, to jest etiopské královny. Ten vykonal pouť do Jeruzaléma, aby se modlil.“ Proč mu řekl anděl, že má jít na pusté místo? Aby se tam setkal s komorníkem z Etiopie a přivedl jej k Ježíši. Dnes chce Bůh jednat právě tak.

Bylo by pro nás velmi zajímavé, kdybychom mohli sledovat, jak se andělé zajímají právě o naše neobrácené příbuzné. Možná, že si myslíte, že sotva existuje něco na zemi i na nebi, co by mohlo tyto lidi přivést ke Kristu. Ale tam venku jsou andělé, kteří je přitahují a pobízejí, dokud nepřistoupí na Boží vůli a neodevzdají se Jemu. Andělé mají nyní zvláštní úkol pomáhat k tomu, aby vaši přátelé nebo příbuzní našli Boha. Bůh posílá svého Duchu Svatého, aby při nás stál a bděl nad námi. Andělé jsou kolem nás, jak by se nám nemělo dařit dobře?! Mají stejně dnes, jako v dřívějších dobách, zvláštní úkoly!

Kapitola 14.

ON OPĚT PŘIJDE!

K jakému bodu jsme došli dnes v časovém Božím plánu? Kdybychom srovnávali na hodinách pobyt člověka na této planetě od času Adama a Evy až dodnes, věřím, že bychom stáli před koncem dvanácté hodiny. Je mnoho ukazatelů o tom, že se přibližujeme ke konci nám známé časové dimenze.

Ježíš přijde! Neudal přesný čas, ale rozpoznáváme znamení doby. Každé roční období je provázeno určitými jevy v přírodě. Na jaře se zazelená tráva, rozpuknou poupata. V létě kvetou květiny, zraje obilí. Podzim zbarví všechno dozlatova a dohněda. Zima přináší chladné počasí a sněh. Podle těchto rozličných jevů poznáme, která je právě roční doba. Nevíme, kolik času ještě máme, víme jen, že žijeme v nejnepjatějších a nejdůležitějších dnech světové historie. V této době mnohem více než kdy jindy odpovídají lidé Bohu na Jeho volání. Ze všech náboženských společenství, ze všech oblastí života jsou lidé znovuzrození k živé naději. Lidé objevují, že jediný jistý základ života je Boží Slovo. Na celém světě je hlad v srdcích lidí, kteří chtějí lépe rozumět Božímu Slovu, Božím zaslíbením. Lidé chápou, že Bůh nemůže odporovat svému vlastnímu charakteru, a proto vždy dovede své Slovo k jeho naplnění.

„Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a poberu vás k sobě samému, abyste kde já jsem i vy byli“ (J 14,2-3).

Ježíš řekl, že zase přijde. L 21,25-28: „Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí. A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se to začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“ Sk 1,10-11: „A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.““

Dnes andělé přinášejí totéž radostné poselství, že Ježíš opět přijde na zem. Nevím kdy a nevím jak, ale jsem jist, že přijde. Bůh má zásobu tajemství, která nám nesdělil, ale zcela jednoznačně slíbil, že Ježíš přijde!

Pro učedníky to byla závažná událost, připravit se na druhý příchod svého Pána. Těšili se na ten den, kdy zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí s nebe a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve (1Ts 4,16). Apoštol Pavel říká, že my všichni, kteří věříme ve smrt a zmrtvýchvstání Pána Ježíše, máme také věřit v Jeho návrat. Máme se vzájemně touto zprávou posilovat (1Ts 4,18). Máme s druhými lidmi o tomto tématu mluvit. Setkáme-li se s někým, kdo je právě v depresi, můžeme jej potěšit: „Raduj se, Ježíš přijde!“

Tento kladný postoj nacházíme na mnohých místech Pavlových dopisů. Protože nás Bůh miluje a pečuje o nás, nemusíme se pouštět do chorobného úsilí o to, abychom byli na návrat Ježíše připraveni. Cesta s Ježíšem může jít někdy dokonce i s kopce, ale jestli Mu zcela důvěřujeme, chceme-li Mu celým srdcem sloužit, patříme k Boží rodině. Bůh pokoje nás posvětit a zachová ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal, On to také učiní (1Ts 5,23).

Obsah andělských poselství nám ulehčí najít nové vítězství v našem životě. Můžeme se uvolnit a přestat bojovat vlastními silami. Místo toho můžeme nechat proudit skrze sebe Jeho život. A tento překypující život bude překonávat všechny problémy a starosti, s nimiž se jinak těžko vláčíme. Upneme-li svůj pohled pevně k Ježíši, který sám je odpovědí, místo na naše problémy, bude nám lehké dovolit Mu, aby Jeho život proudil v nás a skrze nás.

Jk 5,7-8 čteme: „Bud'te tedy trpěliví, bratři, až do příchodu Páně. Pohled'te, jak rolník trpělivě čeká na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte, posilňte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.“ Třeba nepřijde právě tehdy, kdy vy se domníváte, že by měl přijít, protože On musí ještě to a to dokončit, než přijde Jeho den. Máme však být trpěliví v té jistotě, že On p ř i j d e .

Apoštol Petr také píše o času, kdy se Pán Ježíš zjeví. 1Pt 1,13,12: „Nedejte se opanovat žádostmi, které nás ovládaly předtím, ale upněte se k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista. Nemusíme se dívat zpět na své slabosti, bolesti a dobu pronásledování ve svém životě, spíše se smíme těšit ze zvláštní milosti, které se nám v onom dni dostane.“ Ko 1,27: „Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva Jeho tajemství mezi pohany; je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.“ 1J 3,2 čteme o návratu Ježíše: „Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký je.“ V 24. a 25. verši ep. Judovy se také píše v souvislosti s druhým příchodem Páně: „Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky.“ Juda těmto slovům věřil. Proto mohl čtenáře napomínat, aby si nedělali starosti, že by mohli poklesnout. Bůh je dost veliký, aby i tebe povolal, pomohl ti ve tvé situaci a dokonce tě osvobodil od hříchů!

Všechna znamení času ukazují, že Ježíš přijde. Pokles morálky, ukazující na rozvíjející se aktivitu satana, znamení v přírodě, veliké působení Ducha Svatého, to vše jsou znamení před příchodem Pána Ježíše. Něco se děje v duchovní oblasti a my jsme toho součástí. Znovu si připomínám slova anděla Gabriela: „Od prvního příchodu Ježíše Krista nebyla taková aktivita a očekávání v nebesích, jako nyní! Maranatha – přijď brzy Pane Ježíši!

Kapitola 15.

DODATEK

Charlese a Frances Hunterovi

Když jsme byli již téměř u konce s touto knihou, zavolali jsme pastora Bucka, protože jsme potřebovali provést ještě některé nepatrné změny. Při té příležitosti nám váhavě sdělil, že v časných ranních hodinách 18. března 1979 se uskutečnila další andělská návštěva. Gabriel a jiní dva andělé přišli do domu s Božím poselstvím. Řekli, že si Bůh velmi přeje, aby Jeho lid rozuměl chvalořečení a vzývání Boha. Andělé mu přitom řekli: „Nyní s námi veleb a chval Boha!“ Pastor Buck ihned přijal novou modlitební řeč, ve které nikdy nemluvil. 35 minut chválili a velebili Boha tři andělé a pastor Buck společně a on měl pocit, jako by jím procházel proud chval. Sám od sebe nemohl ani začít, ani skončit. Během společných chval a oslavování Pána otevřel pastor oči a uviděl něco, co nemohl pochopit. Z andělů, kteří u něho toho rána byli, byl Gabrielův průvodce větší než oba ostatní. Gabriel, třetí anděl a on sám byli všichni stejně velcí. Jak je to možné? Pastor se podíval dolů a spatřil, že se Gabriel vznáší asi 10 cm nad zemí. Potom se podíval na nohy třetího anděla, také ten se vznášel asi 45 cm nad zemí. K svému velikému úžasu zjistil, že i on sám se vznáší stejně vysoko nad zemí. Poprvé v životě se vznášel ve vzduchu.

V tu chvíli mu anděl Gabriel sdělil, že kdykoliv andělé a lidé chválí a slaví Boha, jsou před Bohem stejní. Nejlepší metoda, jak pozvednout všechny lidi na zemi na jednu úroveň je v z y v a t B o h a ! To bylo tímto vznášením prakticky demonstrováno!

Stane se něco podobného i jiným lidem? Podle Gabriela se to může stát všem křesťanům, když Ježíš opět přijde a vezme nás k sobě. Bible k tomu říká v 1Ts 4,13-18: „Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naděje. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí s nebe a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“

Pastor Buck má odvahu víry, jakou jsme ještě u nikoho neviděli. Volně poví všechno, co se děje v jeho životě. Tato kniha nám objasnila mnohá biblická místa. Máme dojem, že my křesťané stojíme před velkou událostí, před dosažením nejvyššího cíle: Budeme u Boha na věky a u Jeho Syna Ježíše Krista! Haleluja!

Kapitola 16.

Z A Č Á T E K

Americké vydání této knihy dosáhlo během tří měsíců tří vydání. Kladli jsme si otázku, proč v prvním vydání zůstalo sedm stran na konci knihy prázdných. Nyní už máme odpověď.

Když jsme psali z pověření pastora Bucka knihu o andělech, dal nám k tomu Bůh nadpřirozenou sílu a energii. Některé dny jsme pracovali 16 až 20 hodin, protože jsme se domnívali, že je naléhavě třeba, aby tato zvěst byla světu přinesena. Přítomnost andělů naplnila náš dům a přitom nás Bůh posiloval a ukazoval nám svoji lásku. Ačkoliv se Bůh ve své lásce tak mocně projevoval, nemohli jsme tušit, co se stane, až kniha „Setkání s anděly“ přijde na knižní trh. Bůh řekl na začátku, že svým poselstvím **propůjčí křídla** a bude je provázet všude, kam se dostanou. Ani se nám nesnilo, že Boží plán k záchraně **rodiny** bude mít takový rozměr. A to přesto, že jsme kapitolu „Dobrá zpráva pro vás a pro vaši rodinu“ napsali sami o své újmě.

Nyní již víme, proč těch sedm stran na konci knihy zůstalo prázdných. Bůh chtěl, abychom sdělili věci, které se staly během dalšího vydání knihy.

Jedna 84letá paní koupila 6 exemplářů knihy „Setkání s anděly“ a darovala po jedné knize svým neobráceným dětem. Každé z těch dětí po přečtení knihy přijalo Pána Ježíše za svého Spasitele. Haleluja!

Dcera jednoho pastora telefonovala pastorovi Buckovi a sdělila mu tuto krásnou skutečnost: V 16 letech ona sama odpadla od víry a byla od Boha vzdálena. Nedávno jí někdo knihu „Setkání s anděly“ věnoval. Během četby si zřetelně uvědomila z poselství o andělech Boží lásku. To ji pohnulo k tomu, že se cele odevzdala Pánu. Brzo potom posloužila k víře i své uklízečce, která se také obrátila k Bohu.

Jeden muž, který pracoval na poště, nám telefonoval a vyprávěl, že viděl v časopisu inzerát, který doporučoval knihu „Setkání s anděly“. Koupil si ji, ale ještě ji ani sám nedočel, protože ji nechtěl dát z ruky jeho 12letý syn. Hoch měl před operací rakoviny. Kniha na něj mocně působila, takže šel na operaci jako zcela změněný člověk.

Jedna žena nám sdělila, že její manžel a tři synové nebyli ještě věřící. Po přečtení knihy, zvláště 2.kapitoly o rodině, se obrátili. Jeden ze synů nám potom dodatečně sdělil, že ho Pán povolal k službě evangelisty.

Když jsme byli v Lanin, Chio, žádali jsme členy sboru, aby si napsali na ruku jména svých neobrácených členů rodiny. Potom jsme se modlili a prosili jsme Boha, aby vyslal anděly, kteří by neobrácené lidi dovedli ke z v ě s t o v a t e l ů m evangelia. Potom jsme Bohu děkovali, že se ještě před odjezdem z města dozvíme o konkrétních vyslyšeních našich proseb. Třetího večera pak přišel dopředu 79letý muž a řekl prostě: „Chci být zachráněn.“ Dříve byl ateista, otec jednoho člena sboru, který v onen první evangelizační den si napsal na ruku otcovo jméno a modlil se s námi. Sláva Bohu!

Při shromáždění AGLOW v Texasu jsme žádali všechny ženy, jejichž mužové nebyli zachráněni, aby si napsaly jména svých mužů na ruku a zdvihly ruce. Hned prvního rána potom

se jeden z těch mužů probudil a řekl: „Miláčku, já nevím, co se to se mnou děje. Prosím tě zavolej křesťanský televizní vysílač, protože já se musím bezpodmínečně obrátit k Bohu.“ Na místě přijal Pána Ježíše jako svého Spasitele. Nevěděl, co se dělo, ale my jsme to věděli – jistě ho celou noc obletovali andělé!

Při jednom shromáždění v New Yorku jsme žádali všechny přítomné, kteří měli neobrácené rodinné příslušníky, aby napsali jejich jména na lístek papíru a položili si ten lístek na ruku. Potom měli prosit Pána, aby vyslal jednoho anděla, který by vykonal všechno potřebné, aby tyto lidi přivedl k Ježíši. Modlil jsem se zvláště s jednou ženou, která pochybovala, že by její muž přišel na bohoslužby. Varoval jsem ji, aby nepodceňovala Boží moc. K jejímu úžasu se skutečně její muž objevil při večerních bohoslužbách. Po bohoslužbách neprosil za odpuštění hříchů, ale odešel dozadu. Když se Charles vpředu modlil s nemocnými, jí řekl Duch Svátý, že má jít dozadu. Přišla právě včas a muže tam zastihla. Řekla mu, že ho sem přivedli andělé a zeptala se, jestli chce svůj život vydat Bohu. Nyní se tedy Bohu odevzdal. Když poznal, že Bůh je živý Bůh, proudily mu slzy po obličej. Toho večera přijal nový život.

V Michigenu mne vedl Duch Svátý do zadní části kostela, kde bylo shromáždění. Nejprve se mi zdálo, že tam nikdo není. Když jsem však otevřel dveře postranní místnosti, stál tam muž tak opilý, že si to nelze ani představit. Řekl jsem mu docela prostě: „Dnes večer vás sem přivedli andělé, abyste byl zachráněn. Chcete přijmout Ježíše?“ Andělé opravdu vykonali svoji službu, protože muž začal plakat a prosil o odpuštění svých hříchů. Haleluja!

Jeden večer si jeden mladý muž koupil knihu „Setkání s anděly“. Nemohl ji odložit, dokud ji celou nepřečetl. Nazítří mi řekl: „Vždycky jsem slýchal, že Bůh miluje lidi, snad i mne, ale nyní to cítím v hloubi duše!“

Jedna z nejpodivuhodnějších věcí se stala ve státě New Jersey ve městě Zyckaff. Měli jsme tam odpoledne bohoslužby a kázání o zjevování se andělů i v dnešní době. Pojednou si asi 6-7 lidí začalo ukazovat na kazatelnu a volali: „Pohleďte, ty světelné paprsky za vámi!“ V jednom okamžiku zvolali: „Paprsky, paprsky, podívejte se!“ Radostí vyskakovali. My jsme jim právě vykládali, že andělé jsou obklopeni světlem, protože bydlí ve slávě. Kupodivu se nikdo z nás neohlédl. Později jsme zase jednou přijeli do Boise a slavili jsme s pastorem Buckem. Obrátil se na nás s otázkou: „Řekl jsem vám také, že mi Gabriel pověděl, že byl se svými anděly ve vašem shromáždění? Řekl, že se tam neobjevili jako obvykle, ale jako světelné paprsky.“

Sláva Bohu na výsostech!

obrázek1 Roland a Charmian buck

obrázek2 Pastor Buck a Queenie

Queenie a R.Buck u potoka za domem.

